

Kertész Erzsé

PANTHERA 5.

© Orchard Literary Agency

Kertész Erzsé

PANTHERA 5.

ZÚDULÓK

Bernát Barbara rajzaival

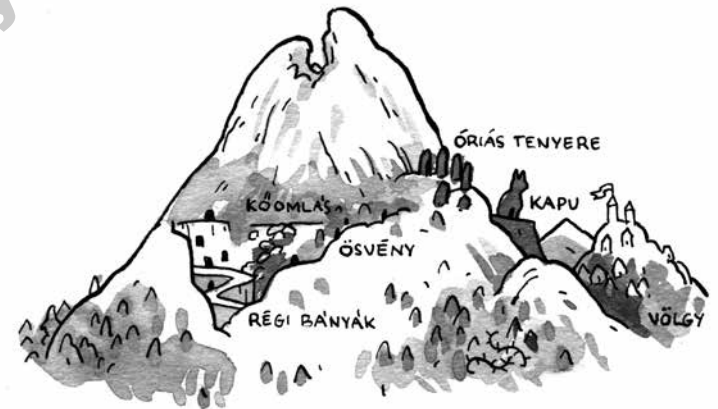
Már megjelent:

Panthera 1. – A hógömb fogságában

Panthera 2. – A küldetés

Panthera 3. – A párduc hazatér

Panthera 4. – A Jégmadár útja

Bevezetés

A nevem Kismukk, de nem fogok újra bemutatkozni. Legalábbis részletesen biztosan nem – annál sokkal fontosabb dolgom is akad. Rozi néni szerint krónikus krónikási zűrzavarban szenvedek, ami egy komoly lelki probléma, és szakszerű kezelést igényel. A kezelés szerinte abból áll, hogy heti rendszerességgel beszélgetni próbál velem, és igyekszik erősíteni az önbizalmamat. Legalábbis ő így fogalmaz, de én inkább azt mondanám, hogy felolvas egy csomó hülyeséget az *Úriemberek illemtankönyvéből* meg a *Hogyan neveljünk serdülő ifjakat?* című százöt éves kiadványból, amit a helyi könyvtárban hajtott fel szívós munkával, miközben öt könyvtárost kergetett az őrületbe.

Eközben viszont Mihály bácsi legalább kedvére válogathatott a *Járgány* magazin új és régebbi számai között. Gekko szerint még mindig nem tett le arról, hogy szerez magának egy sportautót, de Vince azt mondja, ehhez legalábbis nyernie kéne a lottón. Erre van is egy kis esélye – kábé egy az ötmillióhoz –, ugyanis minden héten megveszi a lottószelvényt. A sportautóról persze mélyen hallgat, inkább azt ismételteti fennhangon, hogy Rozália igazán megérdemelne már egy modern, kapszulás kávéfőzőt a régi kotyogós helyett, vagy egy nyolcfunkciós

ISBN 978-963-587-084-4

© Pagony Kiadó Kft., 2021
www.pagony.hu

Szöveg © Kertész Erzsébet, 2021
Grafika © Bernát Barbara, 2021

Felelős kiadó: Demény Eszter és Ürögdi András
Felelős szerkesztő: Kovács Eszter
Műszaki vezető: Pais Andrea
Tördelés: Zsarnóczky Renáta

Produkción munkák: Wunderlich Production Kft.
Produkción vezető: Mészáros Gabriella
Nyomás, kötés: Alföldi Nyomda Zrt.
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató
www.anyrt.hu

hidromasszázs-fürdőkádat. Rozi néni erre szerényen elmosolyodik, és bűgő hangon azt mondja, hogy: „Ő, Mihály, beérném én egy kisebb tengeri utazással is!” Ezt viszont kár mondania, mert Mihály bácsi máris ingerülten fölhorokan, hogy: „Ugyan, Rozália, mi történt a múltkor is, amikor elvittelek hajókázni? Azonnal beépültél egy bűnbandába, műkincsvadász perszónák közé. Mert olyan naiv vagy, mint egy ma született kölyökpárduc!”

De egy kicsit eltértem a tárgytól, azt hiszem.

A krónikási hűség megköveteli, hogy ismét beismerjem: a most következő eseményeknek csak egy részét láttam testközelből. A többi részét fülközelből hallottam, telefonos beszámolóknak köszönhetően. A telefon ráadásul műholdas, és a Panthera nevű hegyen jár kézről kézre, szerintem egy kicsit túlságosan is kiszámíthatatlan módon. Az idő nagy részében az Aura nevű szabotőr lánynál van, aki úgy vigyáz rá, mint a szeme fényére, pedig állítólag magasról tesz a modern technikára. Néha viszont nagylelkűen kölcsönadja a készüléket egyik legjobb barátjának és egyben legkedvesebb ellenségének, Jácintnak, és ha valaki nem hinné el, hogy ez mindkettő egyszerre igaz, az nem ismeri Aurát.

Bár lehet, hogy akkor sem járna jobban az illető, ha ismerné. Aura ugyanis csupa fondorlat, nyughatatlanság, és mindig belekeveredik mindenfélébe, aztán meg rohanhat az ember, hogy segítsen neki.

Igaz, erről a mostani esetről nem ő tehet. Rosszkor volt rossz helyen a Pantherán.

A Panthera egyébként nem olyan rossz hely. Én is jártam már ott, meg az osztálytársaim – Vince, Virág, Helga, Gekko és Noémi – is. Mind rajongunk ugyanis a hegymászásért, ki jobban, ki kevésbé. A pantherás kalandjaink során jó néhány hegylakót megismertünk, köztük egy havonjáró kisfiút, Jávort, aki arról ismert, hogy mindig a legrosszabbkor hoz hajmeresztő döntéseket, amiktől minden a feje tetejére áll. Ő Jácint népénél, az inspirátoroknál él a Völgyben, ahol már rég letettek arról, hogy Jávorból inspirátort faragjanak. Mert az olyan lenne, mint ha egy megvadult hegyi kecskét próbálnának cirkuszi mutatványokra kényszeríteni. Reménytelen.

Jávornak van egy titka, amit fura módon eddig senkinek nem árult el. Na jó, talán egy-két embernek. Esetleg háromnak vagy négynek. De ötnél többnek semmiképpen sem! Ezt a titkot muszáj is magában tartania, különben lőttek a titkos tudományának, a vízmágiának, amire veleszületett adottsága van. Jávor nem olyan régen elveszett népe nyomába eredt, és találkozott is velük, köztük egy Ingola nevű hercegnővel, aki szintén a havonjárók ősi törzséhez tartozik. A kisfiút egy titokzatos pilóta, Ander vitte magával erre a kalandos útra, aki (hogy, hogy nem?) szerelmes lett ebbe a hercegnőbe, és megszöktette őt. Most pedig bujkálnak.

A hercegnő azért, mert tart nagybátyja, a havonjáró máguskirály haragjától, Ander pedig azért, mert ő nem csupán egyszerű pilóta, hanem valójában egy szökött inspirátor, akit a Pantherán tárt karokkal várának – de csakis azért, hogy jól megbüntessék. Nem viselkedett ugyanis inspirátorhoz méltóan. Mi hatan már sokat beszélgettünk magunk között arról, hogy vajon helyesen cselekedett-e, vagy éppen súlyos hibát követett el. De ebben még mindig nem sikerült dűlőre jutnunk.

Ander tehát csak titokban repülhet a hegyre. Gondolom, önszántából nem is nagyon menne, csak hogy Ingola megígérte Jávornak, hogy időről időre felkeresi, hogy népük tudományára, a vízmágiára oktassa. Oktatás nélkül Jávor – bármennyire is tehetséges – olyan maradna, mint egy csiszolatlan gyémánt, vagy még inkább: egy csiszolatlan akarit.

És különben is, az ígéret szép szó. Andernek tehát muszáj titokban landolnia Jégmadár nevű gépével a Pantherán. Olyankor Aura és Jávor fogadják őket, akik mindenféle hazugságok árán egy-egy szabadnapra tesznek szert, vagy egyszerűen csak meglógnak az otthonukból: a Völgyből, illetve a Töviserdőből. Jávor és Ingola e találkozások alkalmával havonjáró mágiát gyakorolnak. Havat olvasztanak, illetve alakokat gyúrnak belőle a gondolataik segítségével, ami azért elég menő dolog, ha úgy vesszük. Aura pedig őket figyeli, vagy keresztkérdésekkel

bosszantja Andert. Például olyanokkal, hogy nem fáj-e a szíve, hogy nem mehet le az inspirátor barátaihoz a Völgybe, meg hogy újra ellopná-e azt a találmányt, ami miatt számkivetetté vált.

Ander egy ideig türelmesen válaszolgat – legalábbis így mesélik a telefonban –, de néhány óra múltán sürgetni kezdi Ingolát, hogy most már induljanak, mielőtt valaki felfedezi őket.

Így zajlik tehát a titkos tanulás a hegyen. Mind ezt egyébként Aura elbeszéléséből tudjuk, meg néha a Jácintéből, akinek a lány időnként nagy kegyesen kölcsönadja a telefont. Megesik, hogy közösen hívnak fel minket, amikor épp együtt vagyunk Rozi néni vendégszerető kis nappalijában. Nem hiányzik senki: ott van Vince, aki újabban Mihály bácsit tanítja sakkozni („Futó üti vezért a h8-on” – mondja Vince, és aztán csak azt halljuk: „Megint csalsz, mihaszna szemüveges kockafej!”), aztán ott van Gekó és Helga, akik újabban megint sokat balhéznak egymással, de hogy miért, azt nem tudom, és nem is érdekel. A társaságunkban időzik még álmodozva Noémi, aki mostanra nagyjából kiheverte csalfa szerelmét, Herceg Marcit, és úgy tűnik, most már sokkal jobban érdekli az, hogy hetente cseveghessen Jácinttal. Műholdon keresztül, ha már az igazit nem nézhetik együtt. (Brr...) És ott van persze Virág, aki mindig készségesen meghallgatja Rozi néni leányoknak szóló jó tanácsait, főzési és takarítási praktikáit

és a süteménykészítésre vonatkozó trükkjeit – olyankor is, amikor már mindenki más halálra unja a témát. Na és persze ott vagyok én, Kismukk, egy kicsit erősebben és bátrabban, mint kiskoromban, de azért van olyan is, ami nem változik. A sok szövegelés például továbbra sem tartozik a kedvenc elfoglaltságaim közé. Továbbra is szeretek viszont írni, úgyhogy elhatároztam, röviden vagy hosszan beszámolok az új természetismeret-tanárnőnk kalandjairól, és arról, mi köze mindehhez a Pantherának.

Úgyhogy tessék: egy késő őszi napon kezdődött minden. A levelek sárgultak, barnultak, meg amit még ilyenkor szoktak, és nagy örömünkre kiderült, hogy a természetismeret-tanárnő váratlanul, családi okokra hivatkozva felmondott a suliban. Ez legalább két-három hétre való lyukasórát jelentett. Persze azért túlzottan nem reménykedtünk, hiszen ismerjük az igazgatót, aki akár az élete árán is sürgősen felhajt egy új pedagógust. De addig lehetett egy kicsit lazítani. Vince meg én nem is örültünk annyira, mert mi tulajdonképpen szeretjük a tudományos dolgokat meg a kísérletezést. De azért úgy tettünk, mintha örülnénk, mert nem akartunk kilógni a sorból.

De most egy kicsit előre szaladtam. Szóval a Pantherán, legalábbis az alsó lankáin, még tombolt a nyár. Pár ezer méterrel feljebb, az Óriás tenyerén viszont jeges szél fújt, és ez nem könnyítette meg a kisrepülőgép landolását. De a gyakorlott pilóta

bámulatos manőverekkel kerülgette a nagy löketnyi havakat, melyeket a szélvédőhöz csapott az orkánerejű szél.

Kicsivel lejjebb, az erdős területek egyik különösen sűrűn benőtt részén, tövises bokrok takarásában szőke, zilált hajú, fejpántos fiú ácsorgott, és azon gondolkodott, hogy mit is mondjon majd pontosan, ha végre előbukkan a lány...

1. fejezet

Az alku

Jácint ingerülten húzott ki egy tövist a saruja talpából. Szörnyű ez a hely! És teljesen leizzadt, mire idáig rohant. Nemsokára vissza kell térnie, mert hamarosan vége az ebéd utáni pihenőnek, és a képzés folytatódik. Nem elég, hogy minden izma sajog, most még ezt a plusz sprintelést is vállalnia kell, csak mert Aura ilyen messze lakik.

Tudta, hogy a lány is kora délután szokott előmerészkedni a bokrok közül, mégpedig pontosan itt, ezen a titkos kijáraton, amit csak ő ismer. Ennek pedig az az oka, hogy saját kezűleg készítette a kaput, hogy gyorsan el tudjon tűnni, vagy akár fel tudjon bukkanni, és ártatlanul pislogjon, ha keresni kezdik a töviserdei nevelők. Aura nevelése, gondolta Jácint, nem kis megpróbáltatás, és túl sok sikerélménnyel sem kecsegtet, mert a lány kizárólag a saját feje után megy.

Jácint egyébként véletlenül jött rá a rejtett átjáró titkára, amikor a múltkor erre kószált. Nagyon meglepődött, amikor az alig járható, gazos ösvényen egyszer csak felbukkant előtte Aura. Meglepődött és kicsit zavarba is jött, úgyhogy jobbnak látta, ha azonnal támadásba lendül.

– Megint a tilosban jársz, ugye?

Erre Aura nagy duzzogva beismerte, hogy tényleg maga készítette a kaput, és az álcázásra használt, tövises gallyakból fűzött álfalat is saját kezűleg barkácsolta.

– Nézd meg! – húzta fel az ujján a ruhát, és Jácint elborzadva látta, hogy többtucatnyi véres horzsolás fut végig a lány alkarján, a világos bőrön. – De eszedbe ne jusson elárulni! Több napig dolgoztam veled. Ha eljár a szád, nagyon megbánod! Érted, Jácint?

– Miért, mi lesz akkor? – kérdezett vissza a fiú flegmán, mert egyrészt mulattatta, másrészt viszont idegesítette, hogy Aura már megint pattog és fenyegetőzik.

Mintha ugyan megijedne tőle! A lány talán elfelejtette már, hogy kettejük közös kis párbaját Jácint nyerte meg, nem is akármilyen teljesítménnyel. Hogy a siker csak egy hajszálon, valamint egy lelkes segítő csapat bevonásán múlt, azt Jácint inkább nem idézte az emlékezetébe. Ő a jobb, és kész! Aura nem tud túljárni az eszén.

– Ha bárkinek is beszélsz a titkos járatomról, nem adom többé kölcsön a telefont! Azt pedig nem szeretnéd, ugye? – sziszegte akkor Aura, aztán kicsit mesterkélte, elmélyített hangon folytatta. – Sziasztok! Helló, Noémi! Minden oké? Hogy vagy?

Jácintban felforrt a düh.

– Szállj le rólam, Aura! Vagy én is utánozzalak téged? Hát jó... – és kényeskedő hangra váltott: – Helló, Ander! Figyi, megtanítasz kisrepülőt vezetni?

– Fogd be!

Pulykavörös arccal meredtek egymásra, aztán Aura elmosolyodott, kihúzta a zsebéből a telefont, és incselkedve meglengette a fiú orra előtt.

– Kimehetünk az Óriáshoz, és felhívhatjuk őket együtt, ha akarod!

Azon a napon Jácint ugyan nem ért rá telefonálni, de arra gondolt, hogy sokkal szívesebben beszélgetne régi barátaival – és nem, nem csak Noémivel! – úgy, hogy Aura nincs jelen. Pár napnyi morfondírozás után azért jött most ide, a Töviserdőhöz, hogy üzletet ajánljon a lánynak. Éjszakákon át kereste a megoldást, és végül arra jutott, hogy talán megoszthatnák egymással a készüléket. Néhány napig nála lenne, aztán Auránál, és akkor nem kéne folyton együtt lógniuk, amikor a másik beszél.

Azért állt most ott kimelegedve, idegesen kémelve a nap útját a sziklák fölött, mert meg akarta osztani a javaslatát a lánnyal. Aura persze ki fogja röhögni, meg gúnyolódik egy sort, de nem számít. Talán létezik olyasmi, ami miatt hajlandó lenne erre az üzletre. Jácint tudta, a lány becsvágya annyira erős, hogy akár ki is használhatná a saját céljai érdekében.

Mostanában például a fejébe vette, hogy nagymester akar lenni.

Jácint elmosolyodott. Na hiszen! Töviserdőben kitörne a lázadás, ha Aura kerülne a vezetői székbe. Hiszen még szinte gyerek! És nem is alkalmas ilyen jelentős feladatra. Igaz, Encián tényleg visszavonul, de Panthera-szerte azt rebesgetik, hogy titokban már ki is jelölte az utódját. És nem Aura lesz az.

Persze a lány minden erejével küzdeni fog. Ő pedig segítséget ajánl majd neki. Egy pillanatra elgondolkodott, vajon tisztességes dolog-e egy eleve vesztes küzdelemben a lány mellé állni, de aztán megnyugtatta a lelkiismeretét. Hiszen ő csak annyit tesz, amennyit kérnek tőle! Aura majd biztos bevonja a kémkedéseibe, a cselszövéseibe, a kised játékaiba, hogy terhelő információkat gyűjtsenek az új jelölről. Egy telefon igazán megér néhány fölösleges és nevetséges akciót...

Jácint tudta, hogy Kálmos és Iringó nem dicsérik meg ezért a tervért. A gondolatra kicsit ingerült lett: néha úgy érezte, hogy még mindig gyerekként kezelik a Völgy mesterei. Még azután is, hogy visszatért a roppant nehéz és sikeres küldetéséről! Persze nagyon megdicsérték, ki is tüntették, sőt, arra is lehetőséget kapott, hogy egy portyázó-felderítő csapatban kapjon újabb kiképzést. De akkor is csak egy tanulónak tekintették a sok közül. Hát akkor minek törje magát, hogy olyan nagyon komolyan viselkedjen?!

Ráadásul Jávort is a nyakába varrták. Így a kisfiú folyton a nyomában van: beszél, kérdez, idióta vicceket talál ki, és naponta ötször bajba keveredik, amiből aztán neki kell kirángatnia. Igazán túl sokat várnak tőle! Bár kedveli a gyereket, de azért mindennek van határa. Jávor igenis nagyon fárasztó. Még akkor is, ha a harcra Márkus oktatja, aki szintén teljesen ki van tőle akadva. Jávor ugyanis majdnem minden héten elveszíti a fakardot. Ha pedig Márkus véletlenül úgy suhint oda, hogy az ütés eléri a fiú karját, akkor hatalmas jeleneteket rendez, vinnyogva szaladgál fel-alá a Völgy főterén, és mindenkinek elzokogja, hogy Márkus meg akarta őt ölni, de legalábbis röpítjára törte a karját.

Jávor nehéz ügy.

Jácint annyira belemerült a gondolataiba, hogy fel sem tűnt neki az az óvatos motozás a bokrok között.

– Már megint itt vagy? Csak nem kémkedsz utánam, Jácint?!

A fiú bosszúsán összerezzen. Na, persze! Aura – a lopakodás mestere – úgy bújt át a tövisek között, mint egy macska. Ő pedig, noha felderítőként az éberség a legfőbb feladata, észre sem vette.

A lány most gúnyosan mosolyog rá, az ujjai között hosszú, rézvörös hajtincset csavargat, és minden bizonnyal nagyon élvezi, hogy ismét zavarba hozta.

– Utánad? Miért kémkednék? Azért nem vagy ennyire fontos személyiség, Aura.

– Akkor a telefont akarod – nézett a szemébe a lány vidoran. – Épp azt tervezgetted, milyen szöveggel tudnád elkunyerálni...

– Üzletet ajánlok – bökte ki Jácint.

Nehezére esett beismerni, de Aura megint egy lépéssel előtte járt. Vajon hogyan találja ki a gondolatait? Miből jön rá a szándékaira? Valami belső, titkos radarja lehet, amivel átlát az embereken.

– Miféle üzletet? A telefon túl értékes. Nem adom ki a kezemből, egy percre sem! Ez a válaszom, Jácint.

– Úgy tudom, Aszat lesz az új nagymester nálatok. Mindenki erről beszél a Pantherán.

Aura arca lángvörösre gyúlt.

– Csak találgatnak! Encián még nem mondott nevet.

– Ügyes fickó – forgatta a szemét elgondolkodva Jácint. – Állítólag nagyon rátermett. Egyszer találkozott a Párduccal is, de megúszta. Legalábbis ezt beszélnek.

– Találkozott egy frászt! – dobbantott Aura. – Telebeszéli Encián fejét, de a mester nem ül fel ennek az átlátszó dicsekvésnek. Még van esély rá, hogy mást választ.

– Téged, ugye?! – vigyorgott Jácint. – Akarod, hogy segítsék, Aura?

Aura szeme résnnyire szűkült, a száját picit eltátotta, aztán becsukta és nagyot nyelt.

szünetet tartott, aztán hozzátette: – Nem állandóra kérem. Pár napig nálad lesz, pár napig nálam. És addig segítek neked, amíg csak akarsz. – Kezét felfelé fordított tenyérrel Aura felé nyújtotta.

A lány pár másodpercig csak bámult maga elé, aztán a zsebébe nyúlt, és megvető mozdulattal Jácint tenyerébe ejtette a készüléket.

– Mostantól bármit kérhetek – mondta.

– Értem – mondta, és nehezen lehetett megállapítani, hogy dühös-e, vagy elégedett. – Értem, hogy mit akarsz, Jácint. A telefont akarsz a segítségért cserébe. Na, ide figyelj! Hányszor szoktam én segítséget kérni bárkitől is?

– Néha azért jól jön – váltott békítő hangnemre a fiú. – Különösen, ha nagy a túlerő. És ne feledd: nemsokára véget ér a felderítőképzésem! Elég sokat tanultam, Aura. A hasznodra lehetnék. – Kis

Látogatók

– Jössz, Aura?

– Nem is tudom... Jobb, ha ma egyedül mész, Jávor!

– De miért?! – A kisfiú odalépett hozzá, megragadta a karját és rángatni kezdte. – Gyere már! Mindjárt ideérnek. Beszélgethetsz Anderrel... Megnézheted, milyen hókunyhót csinálók! Igaz, nem gyakoroltam valami sokat...

– Egyáltalán nem gyakoroltál. Ugye, Jávor? – pillantott a fiúra Aura. – Eszedben sem volt gyakorolni.

Jávor toppantott, meztelen talpa alatt megrecscent egy száraz gally.

– Igenis gyakoroltam! Csak hát... az épületek túl nagyok... és unalmasak! Jobban szeretek állatokat materializálni! Kutyát, rókát, és igen... akár még rénszarvast is!

– A múltkori rénszarvasod úgy nézett ki, mint egy óriásnyúl! Igaz, a rókád is. Van még hova fejlődni, Jávor. Ingola azt kérte, hogy gyakorolj többet!

A kisfiú hátrált néhány lépést, és gyanakodva méregette Aurát.

– Elég nyomi vagy ma, Aura. Mi a bajod? Depresszívós vagy, fogadjunk!

– Az, depresszívós – hagyta rá a lány. – Hagyj békén, Jávor! Menj egyedül, és ne nyaggass!

– Utálatos vagy – öltött rá nyelvet Jávor. – Jönnöd kéne, hogy vigyázz rám! A végén még eltévedek, vagy megtámad egy pantherina, vagy foglyul ejt Kamilla... A lelkeken fogok megszáradni.

– Jaj, csak azt ne! – kiáltott fel tettetett kétségbeeséssel Aura. – Különb is, Jávor! Százszor mondtam már, hogy a pantherina nem állat, hanem növény. Párducgalóca. Ha szépen könyörögsz, Kamilla talán ad neked a készletéből! Bár erősen mérgező.

– Akkor nem jössz? – pattant föl Jávor türelmetlenül. – Már hallom is a zúgást, mindjárt landolnak.

Aura feltápáskodott, a haját kisöpörte az arcából. De még mindig annyira tanácstalannak és önmagához képest bizonytalanak tűnt, hogy Jávor egészen megijedt.

– Csak nem vagy beteg? Vagy felbosszantott valaki? Tudom már! Most tudtad meg, hogy az Aszat nevű kövér ember lesz az új főnökötök. Nem pedig te! Ne búsulj, Aura, ezt már rég tudta mindenki, csak nem mertük neked elmondani. De most már túl vagy rajta. Az élet megy tovább... – bölcselkedett. – Majd ha te is öreg és kövér asszony leszel, akkor biztos megválasztanak nagymesternek.

– Hallgass, Jávor!

Aura fülelt. A kisfiúnak igaza van, ez a hang csakis a Jégmadártól származhat. Mindjárt itt lesz Ingola

és Ander. A nő majd türelmesen és kedvesen tanítgatja Jávort, ő meg beszélgetni próbál Anderrel. Vagy nem beszélgetnek, hanem kínosan hallgatnak, miközben figyelik az oktatást.

– Majd telefonálsz a kinti barátaiddal – vetette föl Jávor, mintha csak kitalálta volna a gondolatait. – Ha semmi nem jut eszedbe, amit Andernek mondhatnál.

– Végül is, ígért nekem egy távcsövet – kapott észbe Aura, és elindult a meredek kaptatón. – A telefon pedig nincs nálam. Kölcsönadtam Jácintnak.

– Nem is mondta! – lihegett a nyomában a kisfiú. – Akkor ezért vagy ilyen ideges. Mert nincs nálad a telefon. A Völgyben mesélték a nagyfiúk, hogy akinek volt telefonja, de elveszíti, az utána általában megbolondul. Remeg a keze, a lába meg a szája, amíg nem szerez egy másikat. Rosszul tetted, hogy kölcsönadtad, Aura.

– Most már én is tudom – dünnyögte alig-alig figyelve a lány. – Remélem, ma hamar végeztek.

– Hát, abban ne nagyon reménykedj, Aurika! – kuncogott Jávor.

– Mondtam már, hogy ne szólíts így! – Aura hirtelen mozdulattal elkapta Jávor ingét, és dühödt erővel magához rántotta a gyereket.

– Ne becézgess hülye neveken, érted?!

– Tegyéél le, te gonosz szabotőr! – visította Jávor. – Te aljas pantherina!

Aura egy pillanatra megdöbbsent, aztán hirtelen elengedte Jávor ingét, amitől a kisfiú a fenekére huppant. Aurát görcsös nevetés rázta, még a könyve is kicsordult.

– Te vagy az egyetlen szórakoztató dolog a hegyen! – mondta Jávornak, miután kissé lehiggadt, és felsegítette a kisfiút a földről. – Bocs, hogy megbájtalak, de tudod, néha igazán az agyamra mész. – Leporolta a fiú fenekén a nadrágot.

– Te is az enyémre – felelte sértetten Jávor. – Örülj, hogy még egyáltalán barátkozom veled!

– Örülök, csak menjünk már! – mondta Aura, elkapta Jávor csuklóját, és egy keskeny sziklafolyóba húzta be maga után a fiút. Itt némi kanyargás következett, miközben egyre hangosabbá vált a jól ismert, fülsiketítő robaj: az ereszkedő Jégmadár hangja. Aurának újra eszébe ötlött, micsoda kockázatot vállal Ander ezzel a zajos érkezéssel. De nincs mese: Jávornak tanulnia kell. Ingola szerint nem szabad elpazarolni egy ekkora tehetséget, mely még a havonjárók között is ritkaságszámba megy.

Hamarosan kibukkantak a hóval befűjt mezőre, az Óriás tenyerére. A Jégmadár hatalmas, gyorsan mozgó és kavargó hózivatarokat támasztott maga körül. Aura a kék-piros mintákat figyelte, miközben Ander óvatosan a földre tette a gépet.

– Megjöttek – mondta, és hangjában annyi kedvetlenség, lemondás visszhangzott, hogy Jávor újra fürkészve bámult az arcába.

– Tudod mit? Beszéljess Ingolával! Tudod, mint lány a lánnyal. Én is szoktam Jácinttal, mint férfi a férfival. – Kihúzta magát. – Olyankor titkos dolgokat beszélünk meg.

Aura szemöldöke a magasba szökött.

– Például miket? – kiabálta, mert a gép zúgása minden egyéb hangot elnyomott.

– Például... hát, ezt te úgysem értenéd, Aura.

Aura a fejére húzta a kapucnit, és kilépett a mezőre. Futólépésre váltott, aztán újra lassított. Mégsem szerette volna, hogy úgy tűnjön, nagyon várja a látogatókat. Ingolát sikerült valamennyire megkedvelnie, mióta rendszeresen találkoztak, de Anderrel továbbra sem találta meg a közös hangot. A gép motorja közben elhallgatott, a forgószárnyak sem hasították már a levegőt.

– Helló! – ugrott ki Ander a gépből, és már messziről integetett. Ingola egészen fura férfiöltözékben követte. Aura csak a hosszú fonatairól ismerte meg.

Közelebb érve aztán azt is látta, hogy a látogatók nem a szokásos derűs kedvvel érkeztek. Ander minduntalan az eget és a sziklákat kémlelte, Ingola pedig egy zsebéből előhúzott, ormótlan sapka alá tűrte a fürtjeit, miközben ő is gyanakodva pislogott körbe.

– Mit csináltok? – érdeklődött a Jávor, amikor közelebb értek.

– Gyorsan! – Ander a sziklák felé intett a fejével. – Keressünk valami védett helyet!

Aura értetlen grimaszt vágott.

– Mitől félsz? – kérdezte. – Talán a hófúvástól?

Jávor épp kézenállást gyakorolt a hóval befújt mezőn. Ingola egy alkalmas pillanatban elkapta a karját.

– Gyere, Jávor! Ma nem lesz tanítás.

– Jó – vont vállat sértetlen a kisfiú. – Úgysem készültem.

Egy közeli sziklafolyosó menedékébe siettek. Egy alkalmas helyen Ander intett a többieknek, hogy másszanak utána.

Nemsokára apró, boltozatos sziklaüregben kucorogtak mind a négyen. Ingola prémes takarót göngyölített ki, azon próbáltak elhelyezkedni. Aura csodálkozva pislogott egyik jövevényről a másikra. Arcuk annyira feszült volt, hogy hirtelen gúnyolódni sem mert, pedig szívesen tett volna egy-két megjegyzést erre a szemlátomást menekülő viselkedésre. Jávor félig érdeklődve, félig duzzogva fészkelődött a takarón. Épp most akart egy kicsit szaladgálni! Erre fel bezárják egy sziklabarlangba!

Ingola még egyszer kikémlelt a nyíláson, aztán némileg megenyhült arckifejezéssel, fáradt mosollyal a gyerekekre pillantott.

– Az a helyzet, hogy üldöznek – suttogetta.

Gekko problémája

Vincével épp egy tudományos problémát vitattunk meg, ami egyébként kettőnk közül inkább csak őt érdekelte, de ez azért nem volt feltűnő, mert amúgy is ritkán szólok hozzá a témákhoz. Úgyhogy nagyon megkönnyebbültem, amikor Gekko hátba vágta Vincét, hogy „Figyi, beszélünk kéne!”, mire Vince kicsit sértett arccal elhallgatott, aztán rám meredt a szemüvege mögül.

– Innen folytatom... – mondta fenyegetően, és nagyot sóhajtván pislogott Gekkóra. – Mi van?

Gekko, úgy tűnt, képtelen belefogni abba, hogy mi van. Olyan feje volt, mint aki félig-meddig meggondolta magát, és már nem is akar semmiről beszélni. Vince meg én ebből rögtön tudtuk, hogy csakis lány lehet a dologban.

– He... he... he...

– Ha kiröhögsz, orrba váglak! – förmedt rám Gekko. Körbesandított az udvaron, ahol a tízórai szünet szokásos, untig ismert, bár kissé agresszív jelenetei zajlottak.

– Nem akart kiröhögni – védett meg Vince. – Csak próbálta összefoglalni a problémádat.

– Mimet? – háborodott föl Gekko. Szinte kikérte magának a probléma szót.

Vince levette a szemüvegét, és megtörölgette. Közben magyarázott, és ettől, ha lehet, még idegesítőbb lett a stílusa.

– Arról van szó, Gekko – és ne haragudj, hogy nem várjuk meg, amíg magadtól nyögöd ki –, hogy szeretnéd elhívni Helgát moziba, de mivel iszonyatosan be vagy tojva, hogy nem akar veled menni, tőlünk próbálsz puhatolózni, hogy vajon beszéltünk-e mostanában Virággal vagy Noémivel arról, hogy ki tetszik Helgának. De ne is fáradj azzal, hogy ezt így végigmondod, magunktól is kitaláltuk.

Gekko arca lángolt. Úgy tűnt, mindjárt behúzott egyet Vincének.

– Nem moziba akartam hívni – mondta végül szerencsétlenül. – Hanem kiállításra.

Vince és én felkacagtunk. Na jó, lehet, hogy Sári néni, az énektanár inkább úgy fogalmazott volna, hogy szaggatott, ugató hangokat vagy rőfögésszerű zajokat bocsátottunk ki magunkból. De legyünk jóindulatúak! Mi legalábbis azok voltunk, ahogy kedvesen kikacagtuk Gekkót.

Persze lehet, hogy nem kellett volna.

– Fulladjatok meg! – sziszegte, és sarkon fordult.

– Várj! – kaptam el a karját. – Ne... nem úgy go... gondoltuk.

– Szerintem ne gondoljátok sehogy! – kiáltotta még mindig dühösen, aztán Vincéhez fordult. – Úgy hírlík, kockafej, hogy te is belezúgtál valakibe!

– Één?! – Vince felháborodása leírhatatlan volt.

Gekko szája sarka gonosz kis mosolyra húzódott.

– Okoskába, a c-ből. Tudod, megérezted benne a rokon lelket, meg ilyenek.

Okoska, a c-ből érdekes lány volt. Szó se róla, kente-vágta a tananyagot, de mindezt valami olyan fölényes beképzeltséggel tette, hogy viszonylag kevés barát és jóakaró lézengett körülötte. És talán Vince utálta a legjobban, mióta egy iskolai

versenyen kiderült, hogy némely tantárgyban – igen, a természettudományokban is! – Okoska még nála is naprakészebb és tájékozottabb.

– Helga magasról tojik rád – vágta Gekko arcába indulatosan és bosszúvágytól fűtve.

– Sze... sze... szerintem...

– Mondjad már! – sürgetett Gekko, aki Vince iméni megjegyzése hatására egészen sápadt lett.

– De most komolyan, mit akarsz Helgától? – jött lendületbe Vince. – Hiszen egyfolytában veszekedtek!

– Az csak á... á... álca!

– Hű, de okos vagy! Figyeled? Kismukk, a párkapcsolati szakértő!

– Hü... hü...

– Na, nekem elegendem van! Semmire nem megyek veletek – rántott egyet a vállán flegmán Gekko. – De ha bárkinek elpofázzátok...

– Vá... Várjál már!

– Mi van?!

– He... Helga. Szerintem egy kicsit be... be... bejössz neki.

– Kicsit?

– I... igen. Annyira azért nem.

– Mennyire nem?! Mint te, Kismukk?

– Nem mu... mu... muszáj beszélgetnünk.

– Na jó, bocsi. Szóval honnan veszed, hogy bejövök neki?

– Álmodta – mondta Vince. – Kitalálta. A szellemek súgták neki. Vagy az idegrendszerre káros elektroszmogot lélegzett be, azért beszél hülyeségeket.

– Fo... fogadjunk!

– Oké! Mibe fogadjunk? Talán az új órádba, Kismukk. Ha nyertél, megtarthatod – heveskedett Vince, aztán Gekkohoz fordult. – Hívd meg Helgát, és ha veled megy, Kismukk megtarthatja az óráját!

Gekko magához képest kétségbeesetten vakargatta az orrát.

– De mit mondjak neki...? Izé... hogyan hívjam meg?

– Milyen ki... kiállítás? – kérdeztem.

– Veterán autó – húzta ki magát büszkén Gekko.

Újra kipukkadt belőlünk a röhögés.

– Inkább Mi... Mi... Mihály bát hívd meg! – nyögtem, miközben Vince a térdét csapkodta fulladozva, aztán ő is felvette a fonalat.

– Már látom is, ahogy Gekko meg Mihály bá kart karba öltve sétálnak a veterán autók között, de az első kanyarban összevesznek egy hathengeres oldtimeren. Aztán Mihály bá kurblival beindítja a motort, belepatan a járgányba, és szélben lobogó sállal elmenekül a helyszínről.

– He... Helga to... tojik az autókra – hívtam fel Gekko figyelmét a sajnálatos tényre.

– Ő lehet. De én nem – kérte ki magának. Aztán úgy tűnt, elgondolkodik. – Vagy hívjam máshova?

– Divatbemutató? – illegette magát Vince.

– Tá... tá... társastánc? – ráztam meg a csípőmet.

– Jóga? – tódította Vince, és megkísérelt egy mérlegállást, de oldalra dőlt. Gekko pedig egyszerűen ráült.

– Ha még egy szót szólnsz, kockafej, megmondom Okoskának, hogy belezúgtál.

Vince kétségbeesetten vergődött Gekko súlya alatt. Renáta néni, az angoltanár észrevette a jeletet, és megindult felénk.

– Kösz a nagy semmit! – pattant fel Gekko, gyorsan megigazította a pólóját, és már ott sem volt.

Felhúztam Vincét a földről.

– A... azért nem kellett volna ki... kigúnyolnod.

– Jaj, Kismukk, ne játszd már meg magad! Ugyanúgy kiröhögted! Ezek ketten nem egymáshoz valók. Tudományos alapon vizsgálva kész katasztrófa lenne ez a kapcsolat!

– És mi van O... O... Ok...

– Hagyjál már a hülyeséggel! Ronda csaj. Egyébként hallottad, hogy egyelőre nem találtak új tanárt? És most Gréta néni is elmegy. Szülési szabadságra.

– Fú, akkor te... tesink sem lesz egy da... darabig!

– Én, mondjuk, nem bánom. De ahogy ezeket ismerem, egy héten belül leszállítják az új tanárokat.

– Ja. Amúgy O... Okoska állítólag sa... sakkban is nagyon o... ott van. Vá... városi első.

Vince szeme egy pillanatra elkerekedett, aztán dühbe gurult.

– És?! Akkor mi van? Hagyjál már békén, Kismukk!

Nagyon ideges lett. Nem is mertem nevetni.

4. fejezet

Felderítők

Jácint az övébe rejtett tört igazgatta. Eléggé akadályozta a mozgásban. Kizárólag a felderítők használnak ilyesfajta, nagyobb méretű töröket, velük ugyanis gyakrabban megesik, hogy vastag ágakból kell rejtekhelyet készíteniük maguknak, vagy erős kötelek fogságából kénytelenek szabadulni. Jácint még nem szokta meg, hogy a kiemelt inspiratori rangja mellé most egyéves felderítői képzésben részesül. De hát mit lehet tenni? Olyan sok a képzett inspirátor a Völgyben, hogy viszonylag ritkán kerül sor új bevetésre. Iringó és más fiatal mesterek tanácsára Kálmos nagymester ezért úgy határozott, engedélyezi, hogy a legjobbak több területen is képzést kapjanak. Jácint pedig a legjobbak közé tartozott.

Persze választhatta volna a gazdálkodást is, ahogyan Márkus tette. Csakhogy ő nem szeret növényekkel meg állatokkal bíbelődni. Az inkább az olyan hallgatag, komor, társaságkerülő fickóknak való, mint Márkus. Jácint – ha barátja nem is lett – közös kalandjaik óta azért némi jóindulatú rokonszenvvel viseltetett a morcos fiú iránt. Különösen

mióta észrevette, hogy Márkus egész ügyesen tanítgatja Jávort a harcra. Olyan ügyesen, ahogyan ő nem lenne képes rá. Talán Márkusnak nagyobb a türelme, ezért nem húzza fel magát két perc alatt Jávor okoskodásán meg idegesítő kérdésein. Ki tudja? Mindenesetre Jácint, aki Jávor egyik fő mentora volt a Völgyben, néha igazán örömmel passzolta át a kisfiút Márkusnak, aki aztán órákon át tanítgatta célba löni, meg fakarddal vívni a mezőn. Úgyhogy, legyen csak Márkusé a tanítás és a gazdálkodás dicsősége. Ő, amikor felkínálták a lehetőséget, azonnal a felderítést választotta.

Ráadásul, úgy tűnik, egyre nagyobb szükség lesz a felderítőcsapat bővítésére. Ednám, aki a csoportot vezeti, az utóbbi időben gyakran gondterhelt arccal érkezik haza a Völgybe, hogy aztán hosszú megbeszéléseket folytasson a mesterekkel zárt ajtók mögött. Azt beszélnek, az utóbbi időben a Régi bányák környékén kutat. Pedig azokat már több mint száz éve nem használják. Az odavezető utakat felverte a gaz, és úgy hírlik, sakálhordák is szívesen tanyáznak arrafelé, hiszen kiváló vadászó- és búvóhelyet kínál számukra a terület.

Jácint mindig megborzongott, ha a Régi bányákra gondolt. Az idősebbek előszeretettel meséltek rémisztő történeteket az ott ólálkodó lényekről, csak azért, hogy a fiatal inspirátorokat távol tartsák a helytől. Amikor az oktatójánál, Iringónál egyszer

rákérdezett, vajon tényleg élnek-e ott rémséges lények, a nő egy pillanatra összevonta a szemöldökét, aztán legyintett:

– Ugyan, ne képzelegj, Jácint! Csak azért mondják az öregek, hogy ne mászkáljatok arrafelé. Nagyon könnyű ott eltévedni.

Ezért aztán keveseknek jutott eszébe, hogy a Régi bányák környékén kirándulgassanak. Jácint remélte, hogy az aznapi felderítésnek sem a bánya lesz a célpontja. És örömmel vette tudomásul, hogy Ednám ezúttal más feladatot talált ki.

– A mai edzésre azt a célt tűztem ki, hogy nehezebb időjárási feltételek között kell boldogulnotok. Hiszen egy felderítő nem válogathat: minden körülmények között végeznie kell a feladatát.

Jácint nagyot sóhajtott. Nem a bányákhoz mennek! Annak viszont nem nagyon örült, hogy feljebb másznak, mert csupán a vékony köpenyét hozta magával. De nem panaszkodott, mert őszintén csodálta a csoportot vezető férfit, és a világért sem akarta, hogy nyápicnak nevezze.

Ednám már nem volt egészen fiatal, de ereje teljében és minden felderítőtrükk birtokában volt. Legendák keringtek arról, hogyan szerezte az arcán és a nyakán látható sérüléseket, mint ahogy arról is, milyen bátorságot tanúsított fiatalabb korában, amikor a szabotőrök és az inspirátorok között egyszer annyira elmérgesedett a helyzet, hogy majdnem

kisebb háború robbant ki. Kálmos nagyra becsülte a felderítőt, és azt kérte tőle, hogy szervezzen maga köré újonc csapatot a fiatal inspirátorokból. Jácint boldog volt, hogy bekerülhetett.

– Természetesen beveszlek a csapatba, Jácint – mondta neki Ednám, amikor jelentkezett a képzésre. – Azt beszélnek, hogy szinte lehetetlen küldetést teljesítettél, méghozzá nagyon ügyesen. – Aztán kicsit megköszöri a torkát, és Jácint pontosan tudta, hogy mi következik.

– Nos, a fizikai állóképességeden van még mit javítani, de ezt te is biztosan tudod.

– Persze – dünnyögte Jácint, és hirtelen nagyon kényelmetlenül érezte magát. Hát még amikor Ednám megkérdezte:

– Márkus barátod nem akar hozzánk csatlakozni?

Legszívesebben azt mondta volna, hogy: „Ugyan már, Márkus lehet, hogy erős, mint egy nagy fejű bivaly, de kábé annyira képes lopakodni és rejtőzködni, mint egy elefánt. Még hogy felderítés! Inkább ásás és kapálás.”

– Ő inkább a gazdaságban szeret dolgozni – dünnyögte, visszanyelve a sérelmet.

– Nos, kár érte. Na, de neked nagyon örülök! A szokványos felderítői képzés mellé azért adok majd neked néhány erősítő gyakorlatot, amiket naponta el kell végezned. Meglátod, hamarosan megvállalodsz.

– Én ilyen alkat vagyok – mondta Jácint, aki abban a pillanatban már meg is bánta, hogy jelentkezett. – Ilyen vékony és csontos...

– Attól még nem fog megártani neked az edzés – zárta le a vitát Ednám. – És jobban is fogod tőle érezni magad.

Úgyhogy nem volt kifogás, Jácintnak a Völgy egyik félreeső zugában napi egy órán át erősítő edzést kellett végeznie. Az esetek többségében magányosan edzett, de néha benézett hozzá Ednám is, és mondott pár biztató szót a javuló teljesítményéről.

Jácint mostanra némileg tényleg erősebbnek érezte magát, de a süvítő, jeges szél gondolata azért elborzasztotta. Csak nem a csúcsig akar velük felmászni Ednám?! Mert akkor tényleg visszaszaladna a hótaposó csizmájáért.

– Ma nem várok tőletek mást, csak az alaptechnikat, amiket az elmúlt időszakban megtanultunk. Rejtőzködés, álcázás, átmeneti búvóhely készítése... mindezt kissé nehezített körülmények között – magyarázta Ednám a nyolc tanulónak, akik libasorban követték a Völgy kijáratához vezető kanyargós sziklafolyosón. – De ha láttok valamit, ami érdeklődésre tarthat számot, természetesen jelezzétek. Egy jó inspirátor-felderítő olvas a jelekből...

– ...és észreveszi a szokatlan dolgokat, apró változásokat is! – szavalták kórusban a tanulók.

– Erről van szó – bólintott elégedetten Ednám.

Közben kiérték a Völgyből. Már a Szürke Macska lábánál csoportosultak, és Ednám nem titkolt büszkeséggel nézett végig a csapatán. Csupa lelkes, csillogó szemű, ereje teljében lévő lányt és fiút látott.

– Minden rendben, Jácint? – kérdezte, mert mintha valami tétovázást észlelt volna a fiún.

– Öö... persze. Miért?

– Nem is tudom. Csak olyan zavartnak látlak.

– Nem, nincs semmi. Felőlem mehetünk.

Ednám megfordult, és intett a csapatnak, hogy kövessék. Jácint bosszúsan kullogott mögöttük, a sor végén. Ez az Ednám néha igazán bosszantó! Tényleg nem kerüli el semmi figyelmét. Jácint a köpenye zsebéhez nyúlt. Az imént, amikor a vezetőjük kiszúrta, hogy máshol jár az agya, épp azon mélázott, hogy ha rövid időre el tudna szakadni a társaitól – például egy rejtőzködős feladat során –, talán felhívhatná a többieket. Odakint...

Így gondolt rájuk, hogy „odakint”, pedig a hegy már nem is volt hógömbbe zárva. Mégis, a szigetre vetett Panthera, úgy tűnt, egy másik, különálló világ. Egy önmagába zárult kis univerzum, és a többiek – Kismukk, Vince, Noémi és társaik – mind egy másik, távoli galaxis lakói.

De ha minden jól alakul, ma felhívhatja őket.

Ednám erőteljes tempót diktált. Lihegve szedték a lábukat a kaptatón. Egyik társa mellé lépett, és találgatni kezdte, vajon mi lesz az aznapi úti cél.

– Szerinted felvisz minket a hegytetőre, a démónokhoz? – kérdezte.

– Még az is lehet – dűnnyögte Jácint, és keze megpihent a zsebébe rejtett telefonon.

Vajon hóviharban is képes lesz használni?

Ednám végre szusszanásnyi pihenőt tartott. Mind köréje gyűltek. A vezető végigpillantott a kíváncsi arcokon és elmosolyodott.

– Na jó, most már elárurom. Ma Kamilla barlangja környékén szóródunk szét.

– Mondtam én – suttopta az előbbi fiú, Csáté. – Az majdnem a csúcson van!

– Úgy kell elrejtőznötök és megfigyelnetek a vénasszonyt a mindennapi portyája közben, hogy senkit ne vegyen észre! Mert tudjátok: veszélyes fajta. A mai feladatnak tehát nagy a tétje. Nem hibázhatok, ha nem akartok a nyakatokba egy jó kis rontást vagy átkot!

Király! – gondolta magában Jácint, és ernyedő ujjai elengedték a készüléket.

Ingola bajban van

Aura szeme ide-oda rebbent. Hol Ingola arcát nézte, akinek a szeme alatt sötét karikák jelezték, hogy nem pihent túl sokat, hol Ander feszült, ráncokba szaladó homlokára esett a pillantása.

Mi bajuk lehet?

Jávor, aki eddig azzal volt elfoglalva, hogy különféle kifogásokat gyártson, mert nem gyakorolt a mai találkozóra, most örömmel váltott témát.

– Tényleg üldöznek? – kérdezte felvidulva Ingolától. Kikukkantott a barlangból. – Hol vannak? Küldd csak ide őket! Majd én leverem a sunyi gazfickókat!

– Az egyikük nő – mondta Ingola, és arcán valami kellemetlen emlék feszültsége suhant át. – Illetve egyelőre csak őt láttuk, de van egy állandó társa is. Ő még rosszabb.

– Csak nem ijedsz meg egy gonosz csajtól? – kérdezte Jávor megrovóan. – Megolvasztod alatta a jeget, és kész. Se... fenékre huppan, megkötözöd, és helló!

Aura Jávor szájára tapasztotta a kezét.

– Hadd mondják már el, hogy mi van!

Érzete, hogy tényleg nagy baj lehet. Bár nem kevés kalandot élt át az ifjú szerelmespárral, ennyire gondterheltnek még egyszer sem látta őket.

– Tudjátok, hogy egy kis, hideg, északi faluban élünk – kezdte Ander, és megfogta Ingola kezét. Aura megvetően lebiggyesztette a száját, és a barlang nyílásán át a havas sziklafalat bámulta.

– Ezt már százszor elmondtátok.

– Mostanra egész jól beilleszkedtünk a közösségbe. Az emberek arrafelé kedvesek, és nem sokat kérdezősködnek. Találtam munkát a szánépítőknél, Ingola pedig besegít a nőknek a kutyák gondozásába.

– Néha pedig még gyarapítja is a létszámot egy-két új példánnyal – vigyorgott Aura.

– Szó sincs róla! – rázta a fejét Ander. – Bár biztonságban érezzük magunkat, egy szóval sem utalunk rá, hogy Ingola havonjáró és vízmágus.

– Mint ahogy, gondolom, arra sem, hogy te inspirátor vagy – bólított Aura.

– Amúgy sem tudnak semmit ezekről a népekről – kapcsolódott be a beszélgetésbe Ingola. – Igyekszünk minél inkább hasonulni hozzájuk, és eddig egészen jól éreztük magunkat. Én csak a hátsó kertben merészkedek mezítláb a hóba, egyébként szörnyű, prémes csizmákban futkosok a faluban.

– Brrr! – fintorgott Jávor. – Ez rémes!

– Egyik nap azonban – folytatta Ander – Ingola épp hazafelé tartott, amikor azt érezte, hogy figyelik... és... egyszer csak...

– ...egyszer csak valaki mögöttem termett, meg-rántotta a kabátomat, és egy közeli csűr felé cibált, ami évek óta használaton kívül áll. Egy ideig dula-kodtunk, de amikor látta, hogy nem hagyom magam, eltűnt az épület mögött. Én azonban felismertem a támadót.

– És ki volt az? – kérdezte Jávor elkerekedő szemmel. – Talán Algor király, vagy a csicskása? Az a ronda csillagász, Gidon? Akihez majdnem férjhez mentél... vagyis Aura!

– Nem, nem ők voltak – rázta a fejét Ander. – De jó helyen keresgélsz, Jávor.

– Én mindig jó helyen keresgélek – húzta ki magát a kisfiú. – Általában találok is hasznos dolgokat, bár Jácint azokra mindig azt mondja, hogy csak üres, eldobott sörösdobozok...

– Jávor, hallgass már! – fakadt ki Aura, mert egészen felkavarta a történetet. – Ki támadt rád? – szegezte a kérdést Ingolának.

– Egy nő, akit jobban szeretnék örökre elkerülni – sóhajtott Ingola. – A neve Bóra, és a zúdulók maroknyi népéhez tartozik.

– Zúdulók?! Azok meg kicsodák?

– Szakadár nép. Régen a havonjárókhoz tartoztak, de jobban szeretnek kis csapatokban vagy

magányosan kóborolni. Nem sokan vannak, de jó pénzért, magas fizetségért bárkinék eladják a tudományukat. Ők ugyanis a meglepetésszerű támadás mesterei – magyarázta Ingola. – Képzett és kiváló harcosok.

– Zúdulók – ízlelgette a szót Jávor, és felmászott egy kisebb sziklaperemre. Aztán kitarta a karját, és úgy tett, mint aki leesni készül – épp Aura nyakába.

– Vigyázz, Aura! Zúduloooook!

Egy ügyes ugrással földet ért. Ander elmosolyodott.

– Tényleg valami ilyesmi a technikájuk. Imádják a magas helyeket. Meglepetésszerűen, sokszor a fejük fölül vetik rá magukat az áldozatokra. Úgy zúdulnak alá, mint a szélvihar vagy a szakadó eső. Kiváló akrobaták, és nagyon gyakorlottak a falakon és magas épületeken mászásban.

– Mint a pókok – jelentette ki Jávor. – Vagy a csótányok.

Most Ingola is elmosolyodott.

– Veszélyes emberekről van szó, Jávor. Bóra még talán nem is a legrosszabb közülük. A testvére, Burán, ha lehet, még alattomosabb és kegyetlenebb harcos. Bóra és Burán! Ők vannak a nyomomban.

Aura próbálta összeilleszteni az információ darabkáit.

– Ha jól értem... ez a nő, vagyis ez a két ember Algor király megbízásából üldöz téged.

– Pontosan – bólintott a hercegnő. – Van ugyanis nálam valami, ami Algor számára nagyon becses. Amikor megszöktem, azt is magammal hoztam, és...

– Mi az a valami?

– Nem beszélhetek róla, Jávor! Sajnálom. Egyelőre nem.

Jávor duzzogva kilépett a barlangból, és onnan kiabált befelé.

– Ne várd, hogy megvédjelek, Ingola, ha titkolózol!

Ander a karjánál fogva visszacibálta az üregbe.

– Csss! Ne csináld a műsort, Jávor! Tényleg veszélyben vagyunk. Az a nő nem válogat az eszközökben. Ha észrevesz, megnézheted magadat!

Jávor behúzta a nyakát, és gyorsan Aura ölébe fészkelte magát.

– Nálad van a töröd? – kérdezte sűgva.

– Nálam – felelte a lány, aki egészen kényelmetlenül érezte magát az ölében kucorgó gyerektől. – Épp rajta ülsz, Jávor.

A kisfiú feltápáskodott, és igyekezett hősiesnek mutatkozni.

– Jól van, na. És akkor most minek is jöttetek? Itt akartok elbújni, a Pantherán?

– Isten ments! – emelte fel a kezét Ander. – Jobb tervem van. A barátaiddal kapcsolatos tervem – intett Aura felé a fejével.

– Milyen barátaimmal? – hökkent meg a lány. Nem tudott róla, hogy akár egyetlen barátja is lenne. Hacsak nem... – Csak nem Kismukkékra gondolsz? – kerekedett el a szeme.

– De, pontosan rájuk – bólintott Ander. – Azt mondtad, jó fejek és bátrak is.

– Na de mihez kezdjenek veletek? Csak nem akartok odamenni?! De hát ők iskolába járnak, meg a szüleikkel laknak, meg ilyenek...

– Csak egy jó rejtékhelyet kellene találniuk a szá- munkra – hadarta Ander. – Amíg kitalálom, hogyan szereljük le azt a rémes nőt.

– ... és a testvérét – tette hozzá borzongva Ingola.

– Ez képtelenség! – háborgott Aura, maga sem tudta, miért. – Az ott egy egészen más világ! Nem egy halászfalu, amilyenben most laktok! Ott közle- kedni kell, meg érteni a dolgokhoz, meg hozzászokni a sok fura emberhez... és nem mondani hülyeségeket nekik...

– Ne feledd, Aura, hogy hosszú időt töltöttem odakint! – hívta fel a figyelmét Ander.

– De Ingola nem! Azonnal kiszúrják, hogy földön- kívüli... mármint hogy havonjáró.

– Ne félts engem! – mosolygott rá Ingola. – Inkább segíts!

Aurában kényelmetlen érzés moccan meg.

– Azt akarod, hogy hívjam fel őket? De nincs... nincs nálam a telefon.

– Máris elveszted?! – szűkült össze Ander szeme. Látszott, hogy mindjárt dühbe gurul, ami amúgy nem volt szokása. Aztán elővette a saját ké- szülékét, és a lánynak nyújtotta.

– Fel kell hívnod őket, hogy megkérdezd, hajlan- dóak-e segíteni! Ha igen, akkor adják meg a pontos koordinátákat, és haladéktalanul repülünk is tovább.

Jávor és Aura némi sértettséggel bámultak egy- másra. Úgy tűnt, ebben a kalandban nekik nem sok lapot osztottak Anderék.

– Hallok valamit! – hegyezte a fülét Jávor. – Jön valaki!

Mind a négyen talpra ugrottak.

– Gyerünk beljebb, a sziklák közé! – vezényelt Ander. – Bóra talán kibérelt egy kisrepülő, és a nyo- munkban van. Talán most landolt az Óriás tenyerén. Utánam!

Külön utakon

Csáté folyamatosan ott dűnnyögött Jácint mellett, amit ő általában jól viselt, de most eléggé idegesítette a szószátyár fiú.

– Be ne menj Kamilla barlangjába, Jácint! A vén-asszony átkot rakott a bejáratra. Ha őt magát nem is találod ott, akkor is patkánnyá változol, ha átléped a küszöbét.

– Ennyire azért nem nagy boszorkány – vetette oda félvállról Jácint. – Nem tud patkánnyá változtatni, mert ő csak a gonosz löttyökhöz ért. Azt meg nem iszom meg, és kész!

– Túlságosan lebecsülöd őt, Jácint – lihegte Csáté. – De én szóltam! A te bajod lesz, ha póruul jársz.

Azzal otthagya, és csatlakozott a csoport többi, izgatottan diskuráló tagjához.

Jácint fellelegzett. Végre van egy kis nyugta. Újra a telefonra gondolt. Nem is tudta, vajon miért akar ennyire beszélni a kintiekkal. Az utóbbi időben valahogy nem találta a helyét a Völgyben. Mióta Aura visszatért Jávorról, és gyakrabban találkoztak, úgy érezte, igazságtalan dolog, hogy a lánynak ilyen merész és veszélyes kalandban lehetett része a kis

havonjáró kölyökkel, ő meg közben itt kuksolt a Völgyben, és felderítési technikákat tanult.

Na jó, az is izgalmas téma, bár eddig keveset dolgoztak terepen. Most viszont még Kamilla barlangja is unalmas, helyi kirándulásnak tűnt. Jácint, bár sokat hallott róla, még nem találkozott az asszonnal, és nem is tartott tőle. Aura ugyan egyszer-kétszer emlegette, és olyankor, akarata ellenére is, némi tiszteletteljes félelem rezgett a hangjában, de Jácint úgy vélte, erős és edzett fiú lévén ő bizonyára könnyen elbánná egy ilyen öreg boszorkával. Úgyhogy a mai portya sem jelentett számára valódi izgalmat. Nehezen vallotta be magának, de talán arra vágyott a legjobban, hogy megint részese lehessen egy inspiratori küldetésnek, amit lehetőleg a világnak azon a tájékán kell végrehajtania, ahol a „többiek” laknak. Persze ez nem kívánságműsor, de Jácint fejében nemegyszer megfordult már az a különös ötlet, hogy kérvényezi Kálmos mesternél, hadd utazzon valamilyen ürüggyel újra a világnak arra a távoli pontjára.

Akkor megint megkóstolhatná azokat az érdekes ételeket, új szavakat és kifejezéseket tanulna, megbámulná a legújabb okoskészülékeket, nevetne Rozi néni hajmeresztő ötletein, és elbeszélgetne Kismukkal, Vincével meg... meg mindenkivel.

– Jácint, lemaradtál! – hallotta meg Ednám hangját. A férfi megállt, és bevárta őt.

– Valami nincs rendben, ugye, Jácint? – nézett rá fürkészve. – Örülnék, ha elmondanád.

– Csak... – Jácint először tiltakozni akart, de aztán rájött, hogy fölösleges hazudozni: Ednám nagyszerű felderítő, aki a legapróbb jelekből is folyékonyan olvas. – Csak az járt a fejében, hogy milyen izgalmas volt a küldetés. Most meg... most meg csak tanulok meg edzek... semmi tétje nincs az egésznek.

– Ó, szóval erről van szó! – Ednám lerázta a havat a csizmájáról. Már a hófúttá, ritkásan benőtt mezőkön jártak. – A mai felderítés nem veszélytelen móka ám!

– De semmi értelme nincs! – fakadt ki Jácint. – Csak gyakorlás! Kilencen vagyunk egy vénasszony ellen! Ugyan már! Ha bármelyikünk bajba kerülne, a többiek egy perc alatt kihúzzák a csávából.

– Lebecsülöd Kamillát, Jácint.

Nem lehet igaz, hogy ő is ezzel jön! Jácint inkább nem szólt semmit. Mégsem árulhatta el, hogy Kamilla a legcsekélyebb mértékben sem érdeklí. Sokkal inkább foglalkoztatja, hogyan távolodhatna el a csapatától.

– Szét fogunk szóródni? – kérdezte, mintha hirtelen érdeklődni kezdett volna az aznapi akció iránt.

– Pontosan. – Ednám hosszú sípjellel megállásra készítette a csapatot, aztán egy széles területen szétosztotta őket.

– Mindenki jól rejtőzzön el! Készítsetek feljegyzéseket Kamilla mozgásáról, ismerjétek meg az útvonalát! Próbáljátok kideríteni, hogy mit gyűjt, és ha esetleg találkozik valakivel, igyekezzetek elcsípní valamit a beszélgetésből! Túl közel azonban ne merészkedjétek! Mindenkit óvniék – és itt Jácintra pillantott –, ugyanis dörzsölt és rosszindulatú asszonnyal van dolgunk.

Az egyik lány megborzongott, aztán nagyot nyelt.

– Két óra múlva ugyanitt találkozunk – mondta Ednám. – Induljatok!

Jácint úgy lótt ki, mint a nyíl. Nincs vesztegetni való ideje! Ha sikerülne is telefonálni – és ehhez előbb alkalmas búvóhelyet kell találnia –, akkor is muszáj lesz valami eredménnyel előrukkolni. Tehát még arra is időt kell szakítania, hogy kövesse Kamillát. Vagy talán az a legegyszerűbb, ha belopózik a barlangba, és magához vesz valami kotyvalékot. Azért talán még plusz dicséret is jár. Igen, ezt fogja tenni. Tehát: irány a barlang!

Távolabbról sziszegő hangot hallott. Egyik társa bújt meg egy lapos szikla mögött, és vadul mutogatótt fölfelé. Jácint kikémlelt egy vastag fenyő törzse mögül – az utolsó fák egyike volt már a hóhatáron –, és látta, ahogy a szürke rongyokba burkolózott, görnyedt alak egy keskeny sziklapárkányon gyalogol vagy harmincméternyire a fejük felett. Kamilla tehát elindult a napi portyájára, esetleg alattomos

szándékkal felvértezve valamilyen titkos találkozóra igyekszik.

A hegyen mindenki tudta, hogy Kamilla bárkinek eladja a tudományát. Nem válogat. Ha jól megfizetik, ő aztán nem nézi, ki fia-borja az illető, és vajon mire használja a főzetét. Jácint el sem bírta képzelni, minek kell Kamillának az a sok pénz és kincs. Ugyan mire használja ott fenn, remetei magányában? De azt beszéltek, nem is annyira pénzzel, inkább információval kereskedik. Titkokat tud meg, hogy később a markában tarthassa az illetőt, és kedve szerint irányíthassa a dolgokat. Ő a hegy csúf, rejtőzködő királynője.

Jácint párdúc módjára kúszott a sziklákon, és közben szemmel tartotta a távolodó asszonyt. Úgy tűnik, jó messzire visz ma az útja. A társait már nem látta, valószínűleg mindenki elfoglalta megfigyelő- vagy búvóhelyét. Lehet, hogy mások is elmerészkednek a barlangig, de akkor is ő lesz az első, gondolta. Csak elemel egy üveget, aztán keres egy nyugis helyet, és kicsit elbeszélget a barátaival...

Elégedett volt a tervével. A végén pedig még Ednám is megdicséri majd a szerzett zsákmányért.

Már látta is a barlanghoz vezető sziklafolyosót. Számtalanszor meghallgatta Jávor történeteit az ott töltött időről, és pontosan tudta, hogy a zezgugos sziklarendszer melyik járatán kell belépnie, hogy mihamarabb elérje Kamilla rejtek helyét.

Néhány perc múlva már a sötét, huzatos falak között vert visszhangot a lépte. Az időjárás egészen kegyes volt hozzájuk. Kisebb szellőkések az arcába és hajába szórták ugyan a nedves, tapadós havat, de a szél most nem üvöltött farkas módjára, és nem is cibálta testén a vékony ruházatot. Csak a lábujjai gémberedtek el a könnyű csizmában. Hosszú lesz ez a néhány óra idefönt, gondolta.

Egy pillanatra felvillant előtte a rémes látomás, hogy talán villám sújtja, vagy szörnyeteg támadja meg, amikor félrerántja a Kamilla odúját rejtő foszló, durva függönyöket. De aztán erőt vett magán, és nagy merészen belépett a homályos helyiségbe.

Orrát vagy százféle, erős aromájú növény illóolaja csapta meg. Egy pillanatra megsédült. Úgy érezte, ki kell rohannia, mert nem biztos, hogy okos dolog belélegezni a barlangban terjengő illatokat. Aztán erőt vett magán: hiszen Kamilla is kibírja! Szeme végigsiklott a magasból lefelé lógó szárított növény-csokrokon, a hosszú polcokon sorakozó üvegcséken meg az összevissza dobált szeletelőkéseken, főző-kondérokon. Mintha a saját szobámat látnám! – vigyorodott el. Ejnye, Kamilla néni!

Aztán rémulten ugrott egyet, mert valahol a sarokban hangos csörömpöléssel az oldalára billent egy ócska vaskondér. Hevesen dobogó szívvel lapult a falhoz, majd pár másodperc múlva észrevette a kis

hópatkányt, ahogy szaglászva maradékot keresgélt a földön heverő edények között.

– A szívbjait hoztad rám! – vetette oda neki szemrehányóan. – Jobb lesz, ha gyorsan elhúzom a csíkot.

Volt valami nyomasztó a helyiségben, mintha az asszony gonoszsága a távolléte ellenére is tovább kísértett volna a sziklafalak között. Jácint a polchoz lépett, és találomra leemelt három üveget. Nagyon idióta elnevezéseket olvasott a címkéken, ezért nem

is bajlódott azzal, hogy találgassa, vajon mit tartalmazhatnak. Egyszerűen szín alapján választott, vagyis a legrikítóbb főzeteket süllyesztette a zsebébe: egy élénksárgát, egy erős olajzöldet és egy vad rózsaszínt.

Kamilla észre sem fogja venni hiányt. Hiszen több száz üvegcsé zsúfolódik azon a polcon! Jácint emlékezett rá, hogy Aura egyszer csaknem felborította ezt a gyógynövényes szekrényt. Elvigyorodott. Aura lehetne megfontoltabb is, gondolta. Sejtése szerint ezek az italok csak részben gyógyhatásúak, zömében inkább gonosz célokat szolgálnak, és bizonyára a gőzük is mérgező.

Pár másodperc múlva kint volt a barlangból, és az ellenségesen meredező sziklák között bolyongott. Itt most nyugi van, gondolta, de nem ártana egy szélvédett hely, ahol esetleg kényelmesen le is tud telepedni. Bár hosszú beszélgetésre nemigen lesz módja. Tíz perc után majdnem biztos a fagyhalál, ha nem mozog.

Kisvártatva örömmel fedezett fel egy ereszt módjára kiugró sziklát a közelben. Behúzódott alá, és ujjai már a készülék gombjait nyomkodták, amikor meghallotta a felderítők egymást hívó sípjelét.

Mérgesen fújt egyet, a készüléket visszacsúsztatta a zsebébe, és futásnak eredt.

Hókfli és hólapát

– Gyere, Noémicske, csillagom, megmutatom, hogy készül a hókfli!

– Miért, még nincs kész? – háborgott Vince, sértetten meredve Rozi néniére a szemüvege mögül.

– Na nézd, a nagyevő! – hangoskodott Mihály. – Pókhasú, kockafejű mihaszna! Bélpoklos!

– Ne tessék izgulni, Mihály bá! – vágott vissza Vince. – Csak kettőt fogok megenni, max. hármat. A többi hatvanat meghagyom magának. Tudom, mennyire izgul, hogy nem marad...

– Jó, jó! Elég lesz, drágáim – avatkozott közbe haladéktalanul Rozi néni. – Mindenkinek jut finomság. De nem bánám, ha addig valaki ellapátolná a havat a járdáról.

Nagyon korán tört be a tél, mindenkit felkészületlenül ért.

Virág készségesen felugrott, és indult lapátolni, Gekko pedig, aki néhanapján már szinte kész férfinak érezte magát, némi morgás kíséretében kelleltenül követte. Helga, Noémi, Vince és én bágyadtan ültünk Rozi néni süppedős kanapéján és foteleiben. Mi nem éreztük magunkat sem jó fejnek, sem kész

férfinak. Nagyon fárasztó volt aznap a sulis: matekdoga, töridoga és egy kegyetlen tornaóra. Vince talán akkor éhezett meg ennyire.

– Az igazgatóhelyettesnek fogalma sincs, mire képes egy fejlődésben lévő kiskamasz – tapogatta a lábát. – Vagyis inkább, hogy mire nem képes. Miért őt küldték helyettesíteni?

– Egy vadállat – összegezte Noémi, aki már jó ideje nem járt szinkronúszásra, főleg azért, hogy ne találkozzon bizonyos „alakokkal”, és azóta újra visszasüppedt a jól ismert, tétlen és álmodozó üzemmódba. – Következő tesiórán inkább elrejtőzöm az öltözőben.

– Úgyis ré... régen re... rejtőzködtél má... már – mondtam neki. – Hi... hi... hiányzik, ugye?

– Nagyon vicces, Kismukk! – torkolt le. – De amúgy tényleg nem lenne rossz valami kaland. Csak ne kelljen benne sokat futkosni! Szóval, inkább gondolkodással oldanám meg a problémát.

– Lusta csürhe! Mihaszna, naplopó banda! – horkantott Mihály bá, és csatornát váltott a tévékészüléken. Újabban rákapott a főzőműsorokra, és az örületbe kergette Rozi nénit azzal, hogy elkezdett belekotnyeleskedni a konyhai tudományába.

– Sipirc ki a felségterületemről, Mihály! – kiabált olyankor Rozika néni kötényben, kezében fakanállal, mint egy győzedelmes, konyhai amazon. – Különbemben lepörkölöm a bajuszodat!

– Nem tetszik nekem, Rozi – kötötte az ebet a karóhoz Mihály –, hogy nem al dente főzöd azt a tésztát! Al dente kell főzni, úgy, biza!

– Majd adok én neked aldent! – vágott vissza mérgesen Rozi néni. – Ha nem tetszik, egyél a munkahelyeden!

– De hát nincs is munkahelyem – lepődött meg Mihály.

– Már van, drágám – mosolygott Rozi néni. – Holnap kezdesz.

Elhűlve néztünk rá. Mihály bácsi volt a legjobban meglepve, kicsit meg is kellett kapaszkodnia az előszobafogasban.

– Miket beszélés, Rozália?!

Rozi néni megtörölte a kezét, és Noémire mosolygott.

– Mérd ki a lisztet, csillagom... de ne borítsd ki a földre, mint a múltkor! Láttam, hogy próbáltad berugdosni az asztal alá, ahelyett, hogy felsöpörte volna.

– Ne beszélj mellé, Rozália!

Noémi görnyedt tartásban, pofákat vágva bevonzolta magát a konyhába, Rozi néni pedig kipenderült elének, és túláradó lelkesedéssel vágott bele a mondandójába.

– Hát, Miska, én valahogy úgy érzem, hogy túlteng benned az energia. Nemrég még őrzőként dolgoztad ki a szíved-lelked a Pantherán – itt egy picit azért

vihogni kezdtünk –, most meg csak ténferegsz a lakásban, és beleokvetetlenkedsz a dolgaimba. Ezért gondoltam egyet, és beadtam a szívidet egy részmunkaidős állásra. Amit meg is nyertél, azon nyomban.

– Mit csináltál te az én szívemmel, asszony?!

– Ó, azt már rég elrabortam – igazgatta a frizuráját Rozi néni. – Mármint a szívedet. De a szívidet csak most küldtem be, két napja.

Vincének esett le először a tantusz.

– Á, az önéletrajzra tetszik gondolni! CV, vagyis curriculum vitae. Angolul „szívi”-nek ejtik.

– Miféle kurrikulum? Mi az, tán valami gyomorbetegség? Puruttya kórság? Miket beszéltek? Hát mind megbolondultatok?

Rozi néni mérhetetlen elégedettséggel ereszkedett le a kanapéra, kezében egy lyukas zacskó porcukorral.

– Tudjátok, drágáim, meghirdettek a helyi újságban egy részmunkaidős házmesteri állást a szomszéd utcában álló társasházban. Heti nyolc-tíz óra, és egész rendszeren megfizetik.

– Mik voltak a feltételek? – kíváncsiskodott Vince. – Kiváló kommunikációs készség? Problémamegoldásra és együttműködésre való képesség? Angolnyelv-tudás? Mert ez majdnem mind megvan Mihály bácsiban!

– Ó, drágám, tudod, én azt hangsúlyoztam, hogy Mihályom őrző-védő területen szerzett több száz

éves... mármint sokéves gyakorlatot. És hogy szereti a magas helyeket, ezért nem fél a liftben sem...

Mihály bácsi imbolyogva közeledett, arcáról nem lehetett pontosan leolvasni, haragszik-e, vagy csak simán gutaütést fog kapni.

– Meg sem kérdeztél erről engemet, Rozália!

– Tudtam, hogy úgyis igent mondasz, Mihályom. Igazán neked való feladat. A rendbontókat például erélyesen figyelmeztetni kell, azt a néhány kukát meg könnyedén elhúzgárod, nem fogsz belepusztulni.

Mihály bácsi elgondolkodva forgatta a szemét.

– A rendbontókat... – ismételte meg szemel látható élvezettel. – Na hiszen! Majd adok én nekik!

Ekkor csörrent meg a telefonom.

– Itt Aura! – lihegte egy lányhang, és választ sem várva folytatta. – Épp üldöznek minket, úgyhogy gyors leszek.

Kihangosítottam a telefont, és már meg sem lepődtem. Ha valaki a Pantherára született, van némi esély rá, hogy szinte hetente részt vehet egy üldözésses jelenetben. Jó nekik – gondoltam félig-meddig komolyan.

Még Mihály is elhallgatott, ahogy meghallotta régi kedvence, Aura hadarását.

– Figyeljetek! Mind ott vagytok?

– Hellyel-közzel – mondta Vince.

Közben Noémi is bejött a konyhából, aztán gyorsan a bejárathoz sietett, hogy behívja Gekkót és Virágot, akik már biztosan a hólapátokhoz fagytak azóta.

– Az van, hogy hamarosan látogatóitok érkeznek.

Noémi szeme felcsillant, aztán a következő pillanatban ki is hunyt belőle a fény, amint Aura bejelentette:

– Ingola hercegnő és khm... a férje, Ander átmeneti időre hozzátok költöznek.

– Mármint... hozzánk? Kihez?

– Ó, hát azt nem tudom! Találjátok ki! – Recsegés, majd egy kellemes női hang a háttérből.

– Üdvözlök mindenkit, a nevem Ingola! Sokat hallottunk magukról, vagyis rólatok... Aurától és Jávortól. Kérlek, segítsetek rajtunk! Veszélyes alakok kutatnak utánam. A ti városotokban biztosan el tudnánk rejtőzni Anderrel. Pénzünk egyelőre nincs, de dolgoznánk is. Csak egy helyre van szükség, ahol lakhatunk. Álcázni fogjuk magunkat.

Rozi néni felugrott, az arca csupa tűz és szenvedély volt.

– Ó, az ifjú szerelmespár! – fuvolázta. – A bájos Ingola úrnő és férje, a délceg Ander herceg. Gyertek csak drágáim, ellakhattok a tisztaszobában! Az üldözőitekkel meg majdcsak elbánunk valahogy!

– Azt már nem! – harsogta Mihály. – A tisztaszoba jelenleg nagyon piszkos!

– Dehogy piszkos. Sőt, makulátlanul tiszta – büszkélkedett Rozi néni. – És ha szíví kell, a tiéteket is megírom, mire ideértek. Keríték munkát nektek is egykettőre. Mikor is érkeztek pontosan?

– Sajnos – szólott most egy férfihang a készülékbe – lehet, hogy kicsit korábban, mint terveztük. Azt hittük, van még pár napunk előkészülni, de úgy tűnik, ránk találtak. Lehet, hogy egy órán belül indulunk. És akkor holnapra ott is vagyunk!

– Más nem jön? – kérdezte Noémi. – Mármint...

– Én mennék szívesen – kotyogott közbe egy gye-rekhang. – De nem engedik. Ander azt hiszi, hogy mindent csak neki szabad! Olyan irigy!

– Szia, Jávorka! – gügyögött bele a készülékbe Virág. – Cuki vagy!

– Az üldözők is jönnek? – tette fel a legfontosabb kérdést Gekko. – Még van időnk felkészülni egy kisebb, esetleg közepes véres csatára. Kismukk például már két hete dzsúdóra jár... ja, nem is, hanem sakkra. Az is sport.

– Fogd már be, Gekko! – vette magához a szót Aura. – Illetve, bocsi, ne haragudj! Szóval, kösz, hogy segítetek! Mondtam nekik, hogy biztosan fogtok.

– Te... te nem jössz?

– Kösz, hogy megkérdezed, Kismukk – mondta Aura, mire Vince és Gekko hangos huhogásba kezdtek. – De sajnos mostanában sok van a rovásomon. Legalább fél évig jó kislánynak kell mutatkoznom.

– Nagymester akar lenni – kotyogott közbe Jávorka. – Azért játssza meg magát. De a hegyen senki nem hisz neki, legfeljebb néha Encián mester...

– Elég, Jávorka... Jaj, szent párdüctalp... mi ez? Valaki közeledik! Gyerünk...! Arra!

Szagatott zörejek, majd sípolás. Aura kinyomta. Vagy elejtette. Vagy...

Gondolni sem volt jó rá.

Tanácsstalanul bámultunk egymásra. Helga tért magához először.

– Tényleg nagy bajban lehetnek. Legjobb, ha felkészülünk a fogadásukra. De hogy fognak idetalálni?

Aztán habozás nélkül kivette a kezemből a telefont, és már cselekedett is.

– Elküldöm nekik sms-ben a címet... és megírom, hol van a legközelebbi alkalmas kisrepülő-leszálló hely... Rozi néni, tessék kiszellőztetni a tisztaszobát! Nem ártana néhány ruha, és vegyünk nekik tisztálkodószereket is! Ingolának vékony csizma kell, nem bélelt... biztos nem bírja a prémes cuccokat. Mi is van még?!

Elképedve bámultunk rá. Főleg Gekkó, aki még a száját is elfelejtette becsukni.

8. fejezet

A rajtaütés

Jácint rohant.

Bár nem így tervezete, egyszeriben megfelekezett a telefonálásról, a kinti világról, az ottani barátairól, és próbálta betájolni, honnan hallja a felderítőcsapatot összehívó sípjelet. Az oktatás során megtanulta, hogy ha négy rövid és egy hosszú sípszót hall, azonnal indulnia kell, mert valamelyik csapattársa bajba került, vagy éppen segítségre van szüksége.

Vékony csizmatalpa bizonytalanul csúszkált a hóval befűjt sziklákon és ritkás fűvön, a köpenyét haragosan cibálta a szél. A szeme sarkából mintha mozgást látott volna egy alatta húzódó ösvényen. Épp egy meredek sziklafalon kapaszkodott lefelé óvatos mozdulatokkal. Kisvártatva rájött, hogy a társait látja: gyülekeznek. Tovább ereszkedett, majd sietve csatlakozott a csoporthoz. Vele egy időben megérkezett még három felderítő.

Ednám már ott volt, kezében a síppal. Ő adta le tehát a titkos jelet. Most végignézett a csapatán, és suttogóra fogta a hangját.

– Figyeljete! Hagyjuk Kamillát! Ez most nem gyakorlat, hanem komoly dolog. Csáté látott valamit a sziklák között.

Többen forgatni kezdték a fejüket, Jácint is felfelé kémlelt, de Ednám megrázta a fejét.

– Nem, nem itt! Lejjebb. Az Óriás tenyere környékén. Valami fura dolgot látott a mezőn, és néhány ember hangját is hallotta.

Jácint egy pillanatra elmerengett azon, hogy ha Kamilla megfigyelése volt az aznapra rendelt feladat, vajon minek indult meg Csáté az Óriás tenyere felé. Talán a legjobb felderítő címre pályázik? Jácint úgy vélte, hogy amíg ő is a csapat tagja, Csátének nem sok esélye van erre a dicsőségre.

– Elkapjuk őket? – kérdezte remegő hangon az egyik lány.

– Csak óvatosan! – mondta Ednám, de azért bólintott. – Bárkik legyenek, titkos céllal gyűlhetnek össze. A felderítők már többször jelentették, hogy szokatlan mozgást észlelnek azon a területen. De valahogy mindig kicsúsztak a markukból azok a titokzatos összeesküvők.

– Na de... mi még csak tanulók vagyunk – kezdett bele reszkető hangon az egyik újonc.

Jácint elhúzta a száját. Micsoda betoaji banda!

– Nyolcan vagyunk. Ednámmal együtt kilencen – vágta rá, és kihúzta magát. Szerette volna, ha a vezetőjük látja, hogy ő egyáltalán nem fél.

Ami persze nem volt igaz. A szája kiszáradt, a keze kissé reszketett, de a viláért sem árulta volna el, mennyire izgul.

Ednám elégedett pillantást vetett rá.

– Jácintnak igaza van – mondta. – Elég sokan vagyunk ahhoz, hogy megkockáztassuk ezt a rajtaütést. De csak ésszel! Ha jelt adok, meneküljete! Mindenki szóródjon szét, és amint tud, térjen vissza a völgybe. De ha túlerőben vagyunk – és szerintem erről van szó –, akkor végre leleplezhetünk egy összeesküvést, ami mostanában sok fejfájást okoz Kálmos mesternek.

A tanulók többségének arcán elszánt kifejezés jelent meg, csak egy-két felderítő újonc vetett tétova, szorongó pillantást az Óriás tenyerét övező, csipkézett fogú sziklaláncok irányába.

– Csapatokra oszlunk! – jelentette ki Ednám, és máris háromfős osztagokba rendezte a felderítőket. – Ti arról, ti amarról közelítsetek, mi pedig körbeme gyünk! Így bekeríthetjük őket. Csapdába ejtjük az egérkéket!

Jácint Csátéval és az izgulós lánnyal, Kálával került egy csapatba. Csáté, mint egy szagot fogott vadászkutya, izgatottan toporgott, de a lánynak sehogy sem akaródzott elindulni. Jácint megfogta a karját, és igyekezett bátorítani, de Csáté nem volt ilyen figyelmes.

– Ne hisztizz, Kála! – förmedt rá a lányra. – Gyérünk, utánam!

– Nem mondta senki, hogy te vagy a vezér – tor-
kolta le Jácint.

– De én vettem észre őket! Nehogy már el akard
tőlem venni ezt az akciót! – vágott vissza a fiú, és
futásnak eredt.

Jácint két tűz közé szorulva, egyre idegesebben
pislogott Kálára. Mégsem hagyhatja faképnél, ahogy
ott remeg a sziklák tövében.

– Gyere már! – húzta maga után. – Maradj mindig
mögöttem, akkor nem eshet bajod!

Kála könnyes szemmel bólintott. Valójában sosem
akart felderítő lenni, de a barátnője hosszas könyör-
géssel rábeszélte, hogy jelentkezzenek együtt a csa-
patba. Ám úgy tűnt, a felderítés nem az ő világa.

Jácint hamarosan utolérte Csátét, és a szeme sar-
kából azt is látta, ahogy egy másik, háromfős csapat
tagjai belopakodnak a sziklák alkotta labirintusba.

Túl nagy volt a csend. Mintha az űzött vad – az
összeesküvők csapata – megérezte volna, hogy
a nyomukban vannak, most meglapultak és hall-
gattak. Jácintot elkapta a harci hév. Szerette volna,
ha övék lesz a dicsőség, hogy megtalálják és foglyul
ejtik a tilosban járókat.

– Arra! – mutatta Csáténak, mert az ösztöne és
a hóval befűjt folyosókon kirajzolódó lábnyomok
azt az irányt valószínűsítették. Csáté kényszeredet-
ten bólintott, és egymás után benyomultak egy szűk

résbe. Kála Jácint köpenyének csücskét szorongatta,
és kitartóan szipogott.

Valahol kavics csikordult, majd dobogó lábak zaja
hallatszott. Jácint, társaitól elszakadva, a hang for-
rása irányába kanyarodott. Kála egy ideje már nem
bírt tartani a tempót, és elengedte a köpenyét. Csáté
lihegését még hallotta, ahogy a fiú a szűk folyosó
egy másik kanyarulatába vetette magát. A sziklák
labirintusában nehezen lehetett megállapítani, mer-
ről jön a menekülők keltette zaj.

Aztán kiáltások hangzottak. Mintha valaki azt
ordította volna, hogy „Be a gépbe!”, meg hogy „Fus-
satok!”, de a hang végül dulakodásba fulladt. Jácint
sikoltást, aztán menekülő, rohanó lépteket hallott.
Úgy tűnt, a tilosban bujkálók egy részének sikerült
meglógnia.

Aztán Ednám hangját hallotta:

– Gyerünk, kötözzétek meg!

Majd egy gyerekhang süvöltötte:

– Hülyék vagytok, mit csináltok?

Jácint agyában egy pillanatra kócos, szinte fehér
haj jelent meg, de gyorsan elhessegette a képet.
Valaki menekül, és neki kötelessége, hogy mindent
megtegyen a kézre kerítéséért. De most újra hallotta
azt a férfihangot.

– Szálljatok fel! Menjetek oda! Ahogy megbe-
széltük!

Jácint rohant, és már Csáté sem tudott lépést tartani vele. A sziklák közé egyre több fény szűrődött, és hamarosan kint rohant a szabadban, a hatalmas fennsíkon, az Óriás tenyerén.

És akkor hirtelen mindent megértett.

Ander gépe állt távolabb, a mezőn. Anderé, akit vel személyesen csak kisgyerekként talált meg a Völgyben, de akit Aura és Jávör elbeszéléseiből már szinte barátjának tekintett. A gép felé pedig két női alak futott. Az egyik fura sapkát viselt, de a társa feje fedetlen volt. És a hosszú, rézvörös fürtök a lány derekát verték, ahogy őrült tempóban bukdácsolt társával a göröngyös talajon a gép felé.

Aura!

Jácint annyira meghökkent, hogy egy pillanatra meg is torpant. De aztán újra a nyomukba eredt, és miközben őrült módjára hadonászott a karjával, egyfolytában ordított:

– Várj! Aura! Mit csinálsz?! Neee!

De már késő volt. A nők eltűntek a gépben, a motor felbőgött, a légszavak forogni kezdtek, majd a Jégmadár lassú, tétova, szabálytalan kört írt le a mezőn. Jácint még ki tudta venni a két rémült arcot a szélvédő üvege mögött, de biztos volt abban, hogy Aura nem ismerte fel őt ilyen távolságból. A Jégmadár kicsit bukdácsolt az egyenetlen talajon, majd izgága billegéssel a levegőbe emelkedett. Ott, úgy tűnt, némileg visszanyerte

a bátorságát, és fülsiketítő zúgás közepette a hófelhők közé fúrta magát. Kék és piros teste hamarosan csak apró pont volt a viharos égen.

Jácint csak állt és az eget nézte.

De hiszen... Akkor... Akkor a foglyul ejtett összeküvő nem lehet más, csakis...

Ander!

Na és persze vele van Jávor.

9. fejezet

Lányok a fedélzeten

Ingoláról igazán nem lehet elmondani, hogy gyenge idegzetű hercegnő, de most csak úgy rázta a zokogás. Közben viszont kisrepülőt is vezetett, és ez a kombináció Aurát bizonytalan, rossz érzésekkel töltötte el.

– Tudsz te repülőt vezetni egyáltalán? – kiabálta Ingolának, aki úgy bámult ki a szélvédőn, tágra nyílt szemmel, mintha az utat keresné a kavargó, szürkésfekete felhők között.

– Látod! Most is épp azt teszem – mondta elcsukló hangon, oldalra se pillantva.

– Na jó, de... úúú! – Aura felsikoltott, ahogy egy szellőkés megrántotta a gépet. – Oké, de értesz hozzá, hogy kell... manőverezni... meg... meg landolni?

– Ander egyszer megmutatta – kiabálta Ingola, és mint aki rémálomból ébred, hirtelen könnyes szemmel Aurához fordult:

– Jaj, Aura! Vissza kell mennünk! Elfogták Andert!

– Eszedbe ne jusson! – szólt rá keményen Aura. – Ha leszállunk, minket is elkapnak az inspirátorok! Még csak az kéne.

De Ingola most már feltartóztathatatlanul sírt. Aura észrevette, hogy nem is távolodnak a hegytől, hanem szabálytalan köröket repülnek a Panthera csúcsa körül. Ha Ingola ilyen idegállapotban van, a végén még nekiütköznek a szikláknak ebben a ködben.

– Figyelj! – tette rá Ingola karjára a kezét. Maga is meglepődött az anyáskodó mozdulaton.

– Mi lesz veled? És Jávorról? – sírt Ingola. – Vissza kell mennünk, Aura! Megpróbálok egy sík helyen leszállni.

– Nem! – A szó olyan határozottan, jeges hidegséggel koppant, hogy Ingola önkéntelenül is oda-kapta a fejét.

– Nem te fogod nekem megmondani, Aura...

Aura, aki még mindig fogta a hercegnő karját, gyorsan közbevágott. A szavai most jóval barátságosabban csengtek.

– Figyelj, Ingola! Nem fogják bántani Andert. Sem Jávort. Legalábbis... nem nagyon.

– Hogy érted ezt? – Ingola a műszerfalon matatott, és bizonytalanul rángatott egy kis kart. – Mi van ezzel?! Talán elromlott?

A gép hirtelen süllyedt pár métert, aztán rándult egyet, és emelkedni kezdett. Aura gyomra bukfcencet

vetett, de nem mertte újra számonkérni a hercegnő vezetési tudományát. Hiszen kettejük élete most az ő kezében volt. Inkább azon kell igyekeznie, gondolta, hogy megnyugtassa. Hátha tényleg képes elvezetni ezt a kisrepülőt. Végül is egy pilóta felesége!

– Ingola, Andert az inspirátorok egyik felderítő-csapata kapta el. Tudom, mert ismerek pár embert közülük. Szóval, ha úgy vesszük, Ander most hazamegy. A Völgybe.

Ingola szeme elkerekedett a rémülettől.

– De hát... Ott meg fogják büntetni! Vagy... vagy börtönbe zárják!

– Meglehet – bólintott bölcsen Aura, majd kis morfondírozás után hozzátette: – Bár a börtön nem vallana rájuk. Helyette talán kap valami jó kis munkát. Olyat, amit senki más nem végezne el. Na, az már igazi inspirátorbüntetés lenne. Így szokták csinálni a nagyokosok...

Ingola egy pillanatra tétova arcot vágott, de Aura nem hagyta szóhoz jutni, tovább ütötte a vasat.

– Figyelj! Téged üldöznek, ő viszont, ha úgy vesszük, Jávorról együtt biztonságban van. Majd Kálmos mester összevonja a szemöldökét, jól leszidja, elveszik a rangját meg a címét, és mehet tyúktrágyát lapátolni, vagy ilyesmi. De azért nem fog belepusztulni!

Aura látta, hogy szavai hatnak a hercegnőre. Már nem volt annyira rémült. Úgy tűnt, józanul latolgatja a helyzetet.

– Te viszont sikeresen elmenekültél – folytatta. – Igaz, hogy velem együtt. – A hangjában csak részben volt sajnálkozás, sokkal inkább valami rég áhított, új kaland előérzete visszhangzott benne. – Szóval, szerintem tartsuk magunkat az eredeti tervhez! Irány Rozi néni vendégszerető tisztasobája!

– Nem fog menni, Aura! Nincs is annyi üzemanyagunk...

– Majd tankolunk. Gondolom, láttad, hogyan csinálja Ander.

– Jó, de... nincsenek papírjaink. Fennakadhatunk egy ellenőrzésen.

– Akkor nagyon óvatossá kell lennünk – vágta rá Aura. Érezte, hogy a terve több sebből vérzik, mégis, túlságosan kockázatosnak ítélte, hogy visszatérjenek a Pantherára. Ha ez a veszélyes nő, Bóra tényleg ott van, Ingola talán egyenesen a karjaiba fut. Algor bosszúja bizonyára kegyetlen lesz. Talán a hercegnő élete sincs biztonságban!

– Az ellenségeid a Pantherán várnak rád, Ingola! Nem mehetsz vissza!

Ingola úgy fürkészte az alattuk húzódó jeges sziklafalakat és lejtőket, mintha Andert keresné a szemével.

– Nem hagyhatom cserben – suttogta.

Nagyon elveszettnek látszott.

Aurában lassacskán kezdett felforrni a düh, de nagy meglepetésére még mindig képes volt tartani a nyugodt hangnemet.

– Ki mondta, hogy cserben hagyjuk? Biztonságos helyre megyünk, és amikor meggyőződünk róla, hogy ez a Bóra nincs már a hegyen, vagy esetleg soha nem is jött utánad, akkor visszatérünk. És kiszabadítjuk a pilótádat!

Úgy mondta ezt a pilótádat, mintha csak távoli, felszínes ismerőse lenne a férfi. Jólesett így beszélni róla. És az is jólesett, ha arra gondolt, hogy Ander majd újra hálás lesz neki, ha kiszabadítja. Először a hercegnőt szabadította ki a havonjáróktól, azután meg őt magát a saját népe fogságából.

Aura hirtelen úgy érezte, hogy még ha nem is alakul vidáman a helyzet, egy dologban azért mindig bízhat: a saját erejében és ügyességében. Ebből a gondolatból újra önbizalmat merített.

– Gyerünk, Ingola, hagyjuk a Pantherát! Észak felé repülj!

Nézte, ahogy a hercegnő összeszorított szájjal, engedelmesen irányítja a gépet. Egész ügyesen csinálta. Jó, hát lehet, hogy egy kicsit elkényeztetett, de azért ő is érthet egy-két dologhoz, nem igaz? Például a vízmágiához, a kisrepülő-vezetéséhez, na meg... na meg Anderhez.

– Már csak azt áruld el, Aura, te kis mindentudó – kopogott fásultan Ingola hangja –, honnan fogjuk tudni, hogy mikor térhetünk vissza? Mikor lesz tiszta a levegő a Pantherán?

Mintha csak a szavai nyomán történe, a szürke ködből váratlanul tiszta, égszínkéék égbolt felé suhantak. Alattuk piszkosan kavargott a haragoszöld víztömeg.

Aura elvigyorodott.

– Hogy honnan tudjuk? Hát felhívjuk Jácintot! Szerencsére ott rejtegeti a zsebében a telefonomat!

– Jácintot? – ráncolta a homlokát Ingola. Mintha hallotta volna már ezt a nevet. – Ő is inspirátor?

– Igen – mondta Aura, aztán tétovázva hozzátette: – Ha úgy vesszük, a... a haverom. Kölcsönadtam neki a telót. És ha jól hallottam, ő is benne volt a felderítőcsapatban, akik rajtunk ütöttek. Legalábbis valaki a nevemet ordibálta, és a hangja kiköpött olyan volt, mint a Jácinté.

Ingola tekintete egy pillanatra felfénylett.

– És mondd csak! Lehet rá számítani? Mármint... Honnan tudod, hogy nem mond el mindent Kálmoséknak? És hogy hajlandó segíteni Andernek?

– Ugyan már! – legyintett Aura. – Jácint mindent tud rólatok. Ő Jávor kedves nővére. Vagyis kedves bácsikája. Magyarul rásózták a fiút, hogy foglalkozzon vele. Ne izgulj, Ingola! Jávor addig fogja rágni

a fülét, míg Jácint ki nem találja, hogyan segítsen Andernek meg nekünk. Te pedig...

– Én pedig...? – kérdezte borúsan Ingola.

– Hát, sok jót nem ígérhetek. Mármint Rozi néni-nél. De ki lehet bírni. Majdcsak kitalálunk valamit, hogy pár hétig meghúzhasd magad a világ egyik eldugott pontján, a tisztaszobában.

Aura a térképet kezdte tanulmányozni.

– Tényleg olyan eldugott? – borzongott meg Ingola. Most már valamivel nyugodtabban vezetett.

– Á, nem is annyira – mondta Aura egy jól képzett idegenvezető fölényességével. – Ott is laknak azért jó fejek. Meg egészen viccesen működnek a dolgok. Majd meglátod. Biztosan be fogsz illeszkedni. Fel a fejjel, hercegnő!

A fogoly

Jácint azonnal tudta, hogy nagy baj van. Dupla baj.

Andert elfogták. Aura pedig megint felszállt a kisrepülőre.

Figyelte, ahogy társai a hátrakötözött kezű Andert közrefogva, a rajtaütés részleteit izgatottan tárgyalva róják a Völgy felé vezető utat. Csak pillanatok kérdése, gondolta némi szorongással, hogy Ednám alaposabban is szemügyre vegye a jövevényt. Bár Ander jó pár évvel fiatalabb Ednámnál, bizonyára emlékszik rá régebről. Hiszen Ander – vagyis Leander, ahogyan itt nevezték – szökött és áruló inspirátor lévén meglehetősen kétes hírnévre tett szert a Völgyben.

És ez még csak a kisebbik baj. Az igazi nagy kérdés az, vajon túléli-e Aura és Ingola a repülőutat. Jácint gyomrába ismeretlen eredetű félelem markolt. És ha lezuhannak?! Azonnal el is hessegette a gondolatot. Aurával ugyanis egyszerűen nem bírta összeegyeztetni, hogy bármi nagy baja történjen. Hiszen olyan az a lány, mint a macska! Mindig a talpára esik. Még akkor is, ha több száz vagy több ezer méter magasan repül.

Jácint tisztában volt vele, hogy most nem eshet kétségbe. Jávor úgy ügetett mellette, sírásra görbült szájjal, hogy látszott, bármelyik pillanatban eltörhet nála a mécses. Jácint elismerően gondolt arra, hogy a kisfiú – mint aki érzi, hogy súlyos titkok birtokába jutott – nem csinál jelenetet. Megnyugtatóan Jávor vállára tette a kezét.

– Figyelj! Mondd azt, hogy csak erre csavarogtál – súgta neki, miközben lépteit Jávoréhoz igazította. – Épp arra kószáltál, amikor a rajtaütés történt. Te csak követted a zajt. Ennél többet ne árulj el, rendben?

Jávor komolyan bólintott, és egy kicsit szipogott.

– Mi lesz Anderrel? – kérdezte.

– Segítünk majd neki – felelte halkán Jácint. – De egyelőre semmit nem tudunk csinálni. Addig is: nem beszélünk semmiről. Rendben?

– Aura tényleg felszállt Ingolával a Jégmadárra? – kérdezte halkán Jávor, amikor egy felderítő hátrafordult a csoportból, mintha a sugdolózás vontá volna magára a figyelmét.

– Psszt! – figyelmeztette Jácint Jávort. – Többet egy szót se!

Otthagya a kisfiút, és előresietett. Oda, ahol Ednám és Csáté Andert taszigálták a Völgy felé vezető jeges ösvényen. Ander arca mintha kővé fagyott volna, Jácint semmilyen érzelmet nem tudott róla leolvasni. Ednám viszont kíváncsian méregette

a pilótát, azután hirtelen mozdulattal lekapta a féjéről a sapkát. Megállt, és összeszűkült szemmel figyelte a kócos hajú foglyot, aki nem nézett rá, csak ideges pillantásokat küldött az ég felé.

– Várjunk csak! – kiáltotta Ednám, és egészen közel hajolt Anderhez. – Kutya legyen, ha nem ismerlek valahonnan. Na, mondd el szépen, ki a csuda vagy te! Biztos, hogy láttalak már!

Ander végignézett a köréjük gyűlt fiatal inspirátorok arcán. Jácinton egy pillanatra megállapodott a tekintete. Aztán nagyon picit Jávorra mosolygott, felszegte a fejét, és egyenesen a vezető szemébe nézve felelt:

– Jól gondolod, Ednám! Közületek való voltam. A nevem Leander. Gondolom, így már jobban emlékszel rám.

Az inspirátorok összesúgtak, Ednám pedig megvetően a hóba köpött.

– Hát persze! – mondta, és taszított egyet Anderen. – Hát visszajöttél, gazember! Áruló! Kálmosnak biztosan lesz egy-két szava hozzád.

Jácint Andert figyelve először azt hitte, hogy a férfi azon nyomban nekiront a felderítőnek, de egy-két másodperc után Ander tekintete már nyugodt, majdhogynem lemondó volt.

– Akkor mire vársz, felderítő?! Vigyél Kálmoshoz, te becsületes, jó katona! Bár, ha jól emlékszem, nem

mindenki rajong érted annyira, mint ezek a gyerekek itt!

Ednám arca megrándult. Úgy tűnt, valamilyen kellemetlen sebet tépett fel Ander. Valamit, amit nagyon szeretett volna elfelejteni.

Feszült arckifejezéssel nagyot taszított Anderen, aztán sietségre buzdítva a csapatot a menet élére sietett.

– Gyerünk! – kiáltott vissza a válla felett. – Ha minden jól megy, ma este meglesz a tárgyalás, holnap meg már a dutyiban poshad!

Jácint próbált úgy helyezkedni, hogy minél közelebb lehessen Anderhez.

– Felváltalak – kapta el Csáté karját, aki úgy ránagatta a pilótát, mint egy rongybabát.

– Hogyisne! – kiáltott rá a társa. – Hogy te kísérel le a Völgybe? De hiszen én kaptam el!

– Kála kapta el – helyesbített Jácint szárazon. – Úgy hallottam, kirakta elé a lábát, ahogy menekült. És amikor hasra vágódott, neked már könnyű dolgod volt! Tulajdonképpen csak ráültél.

Kála hálásan Jácindra mosolygott. Most már Ander is őt figyelte. A tekintetében mintha kérdés tükröződött volna. Talán Ander azt latolgatta magában, vajon Jácintot látja-e. Hiszen még kisfiú volt, mikor utoljára találkoztak. Azóta bizonyára alaposan megváltozott.

Jácint hirtelen ráébredt, hogy nem lesz alkalma bizalmasan szót váltani a férfival. De talán tud úgy beszélni a többiek jelenlétében is, hogy egy kicsit – ha csak egy hajszálnyit is – megkönnyítse a helyzetét. Ő maga soha, egy percre sem ítélte el Andert. Nem tekintette igazi árulásnak, amit tett. Mindenképp segíteni szeretett volna neki.

– Ketten meg jól elhúzták a csíkot – mondta a társainak, de valójában a pilótához beszélt. – Az egyik a szabotőr, Aura volt. Felismertem a hajáról.

– Én is felismertem – mormolta Kála. – Olyan hihetetlenül ronda az a hajszín!

– A másikat viszont nem ismerem – folytatta Jácint mit sem törődve a megjegyzéssel. – De nagyon jól vezethet. Elmenekültek, és úgy néztem, profi pilóta lehet az illető.

Ander felkapta a fejét, és hosszan, sokatmondóan ránézett.

– Te vagy Jácint, igaz? – kérdezte kis hallgatás után. – Emlékszem rád... jó rég volt.

– Az vagyok – mondta a fiú. Majd némi gondolkodás után hátrakiáltott: – Gyere már, Jávor! Ne maradj le! Szeretem, ha a legjobb barátom a közelemben van.

Jávor odaügetett mellé, de közben nem nézett Anderre. Úgy tűnt, egészen zavarban van, mióta ráparancsoltak, hogy egy mozdulattal, egy szemvilánással sem árulhatja el magát. Eddig szerencsére

soha nem tett említést arról a Völgyben, ki volt az a pilóta, akivel világ körüli útra indult.

Jácint viszont gondolatban vállon veregette magát. Ander most értesülhetett róla, hogy ő és Jávor jóban vannak, így valószínűleg ismeri a férfi és Ingola történetét.

– Én is emlékszem rád – mondta Andernek. – De csak egy kicsit. Te voltál Leander, aki mindig a műhelyben bütykölt valami gépet. Ki sem dugtad onnan az orrod.

Ednám megfordult, és rosszallóan rájuk mordult:

– Épp egy árulót kísérték. Egy foglyot! Lehet, hogy valaha inspirátor volt, de már nem tartozik közénk. Nem cseveghettek vele, és arra sincs szükség, hogy kesztyűs kézzel bánjatok az aljas gazemberrel!

Csáté erre szorosabban markolta Ander karját, Jácint pedig megdöbbenve figyelte a mindig hűvös, kimért Ednám színeváltozását. Bár az idősebbek dolgai sosem érdekelték különösebben, rájött, hogy Ander bűne még annál is nagyobb, mint amiről eddig tudott: hogy ellopott és elrejtett egy korszakalkotó találmányt. Van itt más is! Az imént valami olyasmire célzott a múltból, a Völgy életéből, ami még ma is fáj Ednámnak, és ami teljesen kihozta a vezetőt a sodrából. Vajon mi lehet az?

Kicsit lemaradt a csoporttól. Többet, úgy látta, most úgysem tehet Anderért. Jávor hallgatni fog, és neki is ki kell várnia a tárgyalás utáni ítéletet. Nem

biztos, hogy lesz alkalma négyszemközt beszélni a férfival. És vajon érdemes egyáltalán belekeverednie ebbe az ügybe?

De hiszen máris nyakig benne van! Ha másért nem, Aura miatt, aki jelenleg egy gépmadár fedélzetén repül – ki tudja, hova.

Akkor egyszerre az eszébe villant a telefon. Ott volt a zsebében, a tenyere rajta nyugodott. Talán a gép fedélzetén, vagy Ingolánál is van egy készülék! Hiszen Aura és a szerelmespár így tartották egymással a kapcsolatot. Ha Ander telefonja a gép fedélzetén van, Auráé meg itt lapul, az ő zsebében, talán előbb-utóbb lesz rá alkalom, hogy felvegyék egymással a kapcsolatot. Jácint nem tartotta valószínűnek, hogy a nők messzire repülnének. Talán majd egy közeli szigeten landolnak. És ha járnak arra hajók... akkor talán... ha minden jól megy... esetleg vissza is juthatnak a Pantherára.

A szája szélét rágta. Elméletben mindez lehetséges, de túl sok dolognak kell hozzá sikerülnie. Vajon eszébe jut Aurának egy ilyesféle terv? És ha eszébe jut is: vajon képesek lesznek kivitelezni? Ha elfogy az üzemanyaguk az óceán felett...

Jácint megrázta magát. Nem szabad erre gondolnia! Most az a legfontosabb, hogy megfigyelje, hova viszik Andert. Csáté máris úgy rángatja a hátrakötött kezű foglyot, mint egy megvetésre érdemes, gonosz bűnözőt. Jácint figyelte, ahogy Ander

beletörődve követi az izgága fiút a Szürke Macskánál nyíló titkos járathoz. Hamarosan már a Völgybe vezető meredek lépcsősort rótták szabályos libasorban. A tanulók az izgalmas fejleményeket vitatták meg egymás között, és ki-ki emlékezni vélt Anderre a régi időkből, amikor még ő is a Völgyben élt.

Jávor a falhoz préselődve bevárta Jácintot.

– Jó nagy trutyi van most, ugye? – súgta, amikor a nagyfiú végre odaért hozzá.

– Nagyon jól látod a dolgot – mormolta az orra alatt Jácint, és megsimogatta a kisfiú haját.

Vendégváró

Rozika néni nappalijában – mint már oly sokszor – most is állt a bál.

Épp az imént tettük le a telefont, amikor is Aura egy hatalmas háttérzúgást (a Jégmadár zaját) túlkiabálva közölte velünk, hogy változott a terv, és ő meg Ingola másnap érkeznek köreinkbe. Helga azonnal átvette az irányítást, és megadta a koordinátákat, amit Vince keresett ki sietve a telefonján. Aura hangja a körülményekhez képest egészen nyugodtan és összeszedetten csengett. Ingola nem tudott vagy nem akart megszólalni – talán minden figyelmét lekötötte a manőverezés. Végül is viszonylag ritkán vezet kisrepülőt.

– Persze előbb tankolnunk kell – mondta némi bizonytalansággal a hangjában Aura. – Lehetőleg úgy, hogy ne vegyenek észre minket.

– Ügyesek lesztek! – biztosította őket Virág, az egyetlen olyan lány a csapatból (Rozi nénit is beleszámítva), aki soha, még csak egy halványan rosszmájú gondolatot sem táplált Aura iránt.

– Szerintem elég kockázatos terv – mondta Noémi, aki viszont, azt hiszem, azért volt ingerült, mert

Aura ezúttal nem Jácinttal, hanem egy hercegnővel akart beugrani hozzánk.

Gekko azonban határtalanul lelkesnek tűnt.

– Tudod már, mihez fogsz itt kezdeni, Aura? – kérdezte. – Mert van egy jó ötletem! Ha szeretnél elvegyülni, tudunk ajánlani egy gondnok-kisegítői állást Mihály bácsi mellett.

– Ez még viccnek is rossz, Gekköcska – morogta Aura. – Egyelőre alvóhelyre van szükségünk, és főleg Ingolát kell majd elmaszkírozunk. Első körben levágjuk a haját.

A háttérből apró, sikolynak is beillő hang hallatszott. Aztán Aura magyarázkodása:

– El akarsz tűnni, vagy sem?! Ezzel a derékig érő aranyhajjal rögtön kiszúr az ellenséged. Az a Bóra, vagy kicsoda.

Most már Rozi néni is bekapcsolódott a társalgásba.

– Gyere csak, Ingolácska, szívem, itt jó kezekben lesz az átváltozásod! A fodrászom már Mihályommal is csodát művelt. Igaz, mióta Misi a fejébe vette, hogy hátul rövid csurkába fogja a haját – hát, tudjátok, nekem egy kicsit fura...

– Nem csurka az, asszony, hanem copf! – méltatlankodott Mihály. – Világéletemben lobogó, ezüst haját viseltem. Megjelenésem éke volt!

– Ki... kiskorában is? – kérdeztem.

– Miért, szerinted Mihály bá volt valaha is kisgyerek? De ha igen, akkor is folyton dúlt-fúlt – súgta Vince. – Vagy azóta sem nőtt ki a dackorszakból.

– Ne térjünk el a tárgytól! – szólt rá szigorúan Helga. – A tervem a következő...

– Miféle terved? – Ezt most nem Gekko kérdezte, hanem Noémi. Gekko inkább csak pislogott, mint egy kuttyus, aki alig várja,

hogy valaki megsimogassa a buksiját. Még mindig nem merte elhívni Helgát a veteránautókiállításra, amit szerintem jól is tett. Helgát ugyanis teljesen hidegen hagyják a veteránok és az autók is.

– Na, galambocskáim! – duruzsolta Rozi néni, félresöpörve mindenkit a kihangosított készüléktől. – A Szajkó-rétről ízibe idesiettek a landolás után...

– Két óra gyalog – szúrta közbe Vince. – Éjszaka, hóban-fagyban.

– Nem gond – vágta rá Aura. – Ingola különösen jól bírja a hideget. És én sem vagyok kezdő.

– Egy sejtelmes fényű lámpással állok majd a kapu előtt. A jelszó: bögrés mákos! – nyilatkozta ki Rozi néni.

– Miii?

– Legyen inkább diós? Ha akarod, az is lehet, csillagom! A mák ügyis megavasodott a kamrapolcon.

– Nem kell jelszó! – recsegte Aura hangja a készülékből. – Rozi néni, maga inkább ne járkáljon egy mécsessel az éjszakai utcán! Csak hagyja nyitva az ajtót, mi meg szép csendben besliszolunk. Már ha megtaláljuk a házat...

– Könnyű megtalálni, édeseim. Egy ízléses karácsonyi dísz akasztottam a kapura. Jó, tudom, még korai, de megszállt az adventi ihlet. Magam készítettem csipkebogyóágakból, borostyánból meg a sarki közértben kapható, madár formájú gumicukorkából.

– Förtelmes giccs! – dicsérte Mihály bácsi az alkotást.

– Szóval, Kismukk meg Gekko elkísérnek titeket. Ők itt a legsportosabbak – szögezte le Helga.

– Hogy... Mi??? – Ezt egyszerre kérdeztük. Igazán valószínűtlennek tűnt, hogy a szüleink jó néven vennék, ha éjnek évadján Pantheráról menekülő lányokat kísérgetnének a sötét városban, nyomunkban egy-két aljas szándékú zúdulóval.

– Titokban gondoltam – mondta Helga. – De ha akarsz, te is csatlakozhatsz, Noémi.

– Én?! – mélységes felháborodás csengett Noémi hangjában. Aztán helyesbített.

– Mármint... én inkább a többi előkészületben veszek részt. Vállalom, hogy megírom Ingola életrajzát, sőt egy motivációs levelet is összehozok, hogy mielőbb találjunk neki munkát és álcát.

Mindannyian elég bután nézhettünk rá, mert Noémi elnevette magát.

– Hát nem értitek?! – kérdezte vidáman. – Ingola lesz az új természetismeret-tanárunk a suliban. Így könnyebb lesz vigyázni rá. Szemmel tarthatjuk!

– Nem rossz – morogta Vince, aki eléggé zokon vette, hogy ez nem neki jutott eszébe.

– Sőt, kitűnő elgondolás! Na mármost, Ingola, csillagom, akkor inkább maradjunk egy konzervatív frizuránál. Nem lesz jó az összevissza szabdalt, manapság divatos, tépett fazon, amit elsőre kigondoltam. Helyette egy csinos, jól fésült Kleopátra...

– Hagyd ezt, Rozália! Méghogy tanár! Hiszen az a nő egy havonjáró!

– É... ért a ví... vízmágiához – védtem, mert nem is találtam annyira elvetemültnek Noémi ötletét. Sőt.

– És amúgy is, épp az elemekről tanulunk – szögezte le Vince.

– Ingola azt mondja, hogy megpróbálhatjuk – közvetített Aura. – De azért belenézne előtte egy-két tankönyvbe.

– Én neki is adom az enyémet – heveskedett Gekko. – Dedikálom is, ha szeretné!

– Ne bohóckodjunk! – hűtötte le a kedélyeket Helga. – Akkor összefoglalom. Holnap éjjel, nem sokkal éjfél után Gekko és Kismukk a Szajkó-réten várnak rátok. Ha leszállt a Jégmadár, első körben megpróbáljátok elrejtetni.

– Jól vagy?! – kérdezte Vince.

– Hát... csak dobáljatok rá egy-két gallyat, vagy toljátok be a fák közé!

– Szerintem ne hívd el autókiallításra! – súgta Vince Gekkonak. – Teljes sötétség van a fejében a gépekkel kapcsolatban.

– Kismukkék laza kocogásban Rozi néni házához vezetnek titeket, ahol meleg ruha, meleg vacsora és meleg fogadtatás vár rátok.

– Moziba ne vigyem őket? – horkantott fel Mihály bá.

– Azt elég lesz hétvégén – kuncogott Noémi. – Mozi vagy egy jó kis operett – tette hozzá gonoszodva. – Szép, érzelmes, megható... és tanulságos!

– Másnap sulis után mi is eljövünk, átalakítjuk a külsőtöket, aztán szerzünk Ingolának egy tanári állást a suliban – folytatta Helga.

– Kábé egy-két nap haladéka lesz, mielőtt lebukik – csóválta a fejét Vince. – Szerintetek senkinek nem fog feltűnni, hogy nem tudja az anyagot?

– Ma... majd kí... kísérletezünk – vetettem föl.

– De jó ötlet! – lelkesedett Virág.

– Már csak az a kérdés, hogy miről fogjuk felismerni az ellenséget, ha mégis megjelenik a környéken – tette fel a kissé nyomasztó kérdést Helga.

– Még én sem láttam őket – ismerte be Aura. – De Ingola szerint elég fiatalok, és azt hiszem, sportosak is. Mármint kiváló harcosok. Állítólag.

– Jól hangzik – dörmögte Vince, akiben még élénken élt a meglehetősen sportos Meredek Johnnal vívott közelharc emléke.

– Akkor készülődjünk! – zárta le a dolgot Rozi néni. – Én sütök, a kislányok addig átválogatják a ruhásszekrényemet. Lesz itt számotokra egy-két csinos darab, drágáim.

– Most tényleg beveszi magát két perszóna a házukba? – méltatlankodott Mihály bá. – Itt fognak sündörögni, sipákolni, sírni meg énekelgetni...

– Miközben hímeznek – tette hozzá Gekko gonoszul. – De ne aggódjon, Mihály bá! A gondnoki munka majd eltereli a figyelmét az itthoni rémes állapotokról!

12. fejezet

A tárgyalás

A tárgyalóterem érdes kőfalára sárgán lobogó fáklyák vetettek nyugtalanul kígyózó árnyakat. A mesterek, mintha szoborrá dermedtek volna, úgy ültek a félkörbe rendezett, hosszú asztaloknál. Ander a tekintetük kereszttüzeiben állt, és legszívesebben lesütötte volna a szemét, hogy ne kelljen végignéznie a rég látott arcokon, de büszkesége nem engedte, hogy így tegyen. Egyenesen Kálmosra szegezte a tekintetét, és várta, hogy a nagymester végre beszélni kezdjen, fejére olvassa a bűneit, árulónak bélyegezze, és ehhez méltó büntetést szabjon ki rá.

Az elmúlt pár óra rémálomként telt Ander számára a sötét, dohos fogdában. Nem maga miatt aggódott. Szinte megőrijtette a gondolat, hogy szerelme és Aura a levegőbe emelkedtek a Jégmadárral. Hiszen Ingola csak egyszer vezetett eddig, és ő akkor is ott ült mellette! Andernek minden lelkierejét össze kellett szednie ahhoz, hogy bízni tudjon Ingola kevéske pilótatudásában. Ha a jó szerencse is segíti őket... És bár Aura a legvagányabb és legtalpraesettebb lány, akit csak ismert, a géphez ő sem ért. Vajon mennyi esélye van a két nőnek arra, hogy biztonságban

elérik a Rozália nevű asszony otthonát? Aki ráadásul, ha minden igaz, a szintén Pantheráról kivándorolt Mihállal, az egykori őrzővel él együtt.

Nos, a terv egészen gyenge lábakon állt. De Ander tudta, hogy nem hagyhatja el magát. Amíg egy halvány esély van rá, hogy utánuk szökhet, nem törődhet bele a dolgok rosszra fordulásába. Talán Jácint majd segít! Ha meg tudna szökni... ha le tudna menni a partra... hiszen szinte naponta kötnek ki hatalmas óceánjárók a szigeten... Ha felszállna egyre, titokban... Igaz, így is hatalmas kerülő úton tudna csak Ingola után menni, de ez az egyetlen reménye, az egyetlen szalmaszál, amibe kapaszkodhat!

Újra és újra végigpörgette a fejében a lehetőségeket. Igen, megbánást fog tanúsítani. Első körben talán megpróbálkozhatna azzal, hogy kéri, engedjék el... De ezt biztosan nem fogják megtenni. Hiszen az inspirátorok népe büszke és hatalmas küldetéstudattal megáldott társaság. Az árulást, a jó útról való letérést szigorúan büntetik. Igaz, Kálmos mester híres a jó szívéről, és azt beszélik, nála sokkal keményebb vezetői is voltak már a Völgy népének. Ha valami enyhe büntetést kapna... például kemény, de szabad mozgást követelő fizikai munkát... mondjuk, kint, a földeken... Igen, talán ez lenne a legjobb! Akkor anélkül, hogy túl sokat magyarázkodna, alkalmatlan nyílna a szökésre!

Elhatározta, hogy egy szót sem szól arról, kik a társai, akik a rajtaütéskor elmenekültek. Talán azt kellene mondani, hogy külvilágbeli barátai. Ingolát és Aurát nem lenne jó belekeverni az ügybe, hiszen a szökött havonjáró hercegnő és a szabotőr lány bevonása csak tovább bonyolítaná az amúgy is siralmas helyzetet.

Ander terveket kovácsolt, ötleteket fontolt meg, majd vetett el, mígnem egy marcona inspirátor ör érte nem jött, hogy a tárgyalóterembe kísérje.

És most itt állt, és várta, hogy Kálmos rázúdítsa végre a haragját. De inkább csak valami megtört, fáradt szomorúság tükröződött a nagymester tekintetében. Ám a hangja mégis keményen csengett, amikor nekiszegezte a kérdést:

– Mit kerestél ma a Pantherán, Leander?

Leander... A név, aminek egy nyisszantással levágta az elejét, hogy ne is emlékeztesse egykor volt inspiratori életére. Kálmos azonban így hívta, akkor is, amikor jó pár éve azzal a nagyon nehéznek ígérkező inspiratori küldetéssel és pár darab csillogó fényű akarittal az útjára bocsátotta. Hogy bízott benne, hogy sikerrel jár! És valóban így is történt. Ander kutatóasszisztensként ügyesen dolgozott a zseniális feltaláló keze alá, aki pár éves kemény, éjt nappallá tevő fáradozással megalkotta a minden képzelet felülmúló műszaki csodát: az imaginátort. Már a finisben jártak, amikor Ander észrevette, hogy a tudós

egyre többször merül a gondolataiba, szórakozott töprengéssel járkal fel-alá, és titkos megbeszéléseket folytat különféle emberekkel, akiknek – jött rá hamarosan – mind a találmányra fájt a foguk.

Akkor ébredt rá, hogy titkos munkájával nem csak a tudományt szolgálta. Nem csak az emberiség érdekében inspirált egy csodálatos új eszközt: valójában ezer veszélyt szabadított a világra. Hiszen a találmány útját ugyanúgy övezheti pusztulás, mint virágzás... és a helyzet nem tűnt biztatónak. Az emberek, akik egyre gyakrabban jöttek-mentek a laborban, nem tetszettek Andernek.

Egy álmatlan éjszakán döntötte el, hogy a veszélyt, amit érzékel, nem engedi kibontakozni. Még

akkor sem, ha ezzel árulást követ el, és megfosztja az emberiséget a legújabb technológiai vívmánytól. Eldöntötte, és pár nap múlva megtette: ellopta, darabjaira szedte, és szép sorjában elrejtette a prototípust meg a terveket. Nehéz hónapok voltak: magány, bujkálás, ide-oda repkedés és rövid távú munkák a világ számos pontján.

Aztán megismerte Ingolát... és többé már nem érezte magányosnak magát. Le akart telepedni, meg akart házasodni, és új életet kezdeni új alapokkal. Elfeledve, a szőnyeg alá söpörve azt, hogy inspirátorként nevelkedett, majd népét elárulva örök bujkálásra kárhoztatta magát.

De most mindennek vége. Leleplezték.

Andert született derűje most sem hagyta cserben. Ingola bizonyára célba ér a géppel, ő pedig mindent megtesz, hogy mihamarabb kövesse. Ez az egyetlen lehetőség. És nem ez az első alkalom, hogy ki kell jutniuk a kutyaszorítóból. Meg tudják csinálni! Főleg, ha Jácint titkos segítségére is számíthatnak.

De vajon hajlandó lesz-e segíteni neki a fiú? Végül is Aurával is jóban van. Bár Ander úgy sejtette, bizonyára kutya-macska barátság lehet egy inspirátor fiú és egy szabotőr lány között. Hát, majd elvállik, mit várhat Jácinttól...

– Válaszolj, Leander!

A hang kemény, sürgető volt. Ander felocsúdott a messzire kalandozó gondolataiból.

– El... elhoztam a barátaimat, hogy megmutassam nekik a Pantherát – felelte. – Kíváncsiak voltak, hol éltem egykor – folytatta halkán. Aztán kicsit felélénkülve hozzátette: – Igaz, azon eléggé meglepődtem, hogy az elmúlt év során a hegy másik helyre került. Alig találtam meg...

– Ne térj el a tárgytól, fiam! – dörrent rá Kálmos, és összevonta a szemöldökét. – Nagy óvatlanságra, sőt, súlyos elbizakodottságra vall, hogy áruló létedre visszaosonsz az otthonodba... mint valami... patkány.

Ander arca megrándult. Tudta, hogy ez nehéz lesz.

– Hiányzott a hegy – mondta őszintén. – Mindig is hiányzott.

Most Kálmos arcán jelent meg fájdalmas, szomorú kifejezés.

– Az egyik legtehetségesebb tanulónk voltál – mondta kissé ellágyulva.

A többi mester némán, ellenségesen figyelte a beszélgetést. Még a legfiatalabb, Iringó sem mutatott enyhülést, pedig valaha közös csoportban zajlott a képzésük a Völgyben. Ander meglepődött, hogy Iringót a tárgyalóteremben látja. Lám, lám! A tehetsége, úgy tűnik, magasra emelte, fiatal kora ellenére is. És most tőle sem várhat enyhítő véleményt?

Rossz érzése támadt, és gyors, szaggatott magyarázkodásba kezdett.

– Értsék meg! Az a találmány... rosszra használták volna, tudom! Maguk nem látták azokat az embereket! Nem hallották, amiket zárt ajtók mögött beszéltek. Az egész csupán a hatalomról meg a pénzről szólt! Szó sem volt az emberek megsegítéséről.

Az egyik öreg mester egy kézmozdulattal belefojtotta a szót.

– Az inspirátorok dolga nem az ítélezés. Nekik segíteniük kell a fejlődést, nem pedig felülbírálni. Ez a sorsuk! A hivatásuk! Ettől senki nem térhet el büntetlenül.

Igen, a régi nóta. Ander ezt legalább százszor hallotta a képzés során.

– Tudom, hogy hibáztam. Sajnálom – mondta megtörten, de ezúttal nem volt egészen őszinte. Úgy érezte, talán újra és újra elkövetné ugyanazt a bűnt, ha hasonló helyzetbe keveredne. De erre már nem sok esély adódik. Rövidesen megfosztják inspirátori rangjától, és legfeljebb rabként vagy kiszolgáló személyzetként élhet tovább a Völgyben.

Ander gondolatai elkalandoztak, miközben a mesterek egyre-másra emelkedtek szólásra. Ki az ítélet enyhítéséért, ki a súlyosbítás mellett érvelt. Volt, aki úgy vélte, megbocsáthatatlan, amit tett, mások – például Iringó is – amellet érveltek, hogy vegyék figyelembe a nemes szándékot, ami Ander tette mögött állt. A pilóta hálásan pillantott a nőre.

Kálmos némaságba burkolózott, fejét lehajtotta, miközben a vitatkozó mestereket hallgatta. Aztán egyszer csak szólásra emelkedett:

– A bűnöd megbocsáthatatlan, Leander. Vétettél népünk legősibb törvénye ellen, és ezzel mindnyájunkat elárultál!

Ander leszegte a fejét, a cipője orrát bámulta. A torkát keserűség fojtogatta. Most! Most fogják bezárni! Örökre. A szíve vadul kalapált, ahogy az ítéletre várt.

– Nem tudom azonban nem észrevenni, hogy a szándékaid eredendően jók voltak. Ezért nem ítélek bezártságra. Dolgozni fogsz! Mégpedig olyan munkát végzel, amire jelenleg senki más nem vállalkozik a Pantherán!

Ander felkapta a fejét. A mesterek soraiban nyugtalan fészkelődés, pusmogás támadt.

– A Régi bányákhoz száműzlek, fiam! Az lesz a dolgod, hogy kiderítsd, miféle lény garázdálkodik azon az elhagyatott területen! És ha netán, valami csoda folytán sikerrel jársz, megbocsátást nyersz, Leander!

Titkos segítők

Jávor a körmét rágva keringett a főtér szökőkútja körül. Már ősziestre fordult az idő, szinte kellemes volt a séta a máskor bántóan meleg talajon. Jávor azonban most nem ért rá ilyen apróságokkal foglalkozni. Érezte, hogy valamit tennie kellene, csak azt nem tudta, hogy mit. De bármi jobb, mint a semmittevés, gondolta.

Bár Iringó néha azt mondja neki, az is tudomány, ha az ember nem csinál semmit. Hogy ahhoz is érteni kell. De Jávor nem hitt neki. Kizárt dolog, hogy valami magától megoldódjon. Ügyes és rátermett emberek kellene ahhoz, hogy a dolgok megtörténjenek. Ugyan mi történik magától?

Aztán némi tűnődés után arra jutott, hogy a haja és a körme is magától nő, és a csillagok is maguktól keringenek az égen, sőt, a répa is kinő a földből anélkül, hogy noszogatni kellene. De ez más. Az emberek ügye teljesen más, döntötte el. Az embereknek mindig muszáj csinálniuk valamit!

Neki például most azonnal beszélnie kell Anderrel. A barátjával, aki fogságba esett, és aki nem tudott elrepülni a feleségével, Ingolával arra a tuti biztos

rejtekhelyre, ahol nem találnak rájuk a zúdulók. Jávor már a szóra is megborzongott. Vajon miféle harcosok lehetnek? Lelki szemei előtt megjelent két marcona kinézetű, rongyokba öltözött alak, akik a legváltozatosabb helyekről zúdulnak lefelé, mint a vízesés, hogy aztán agyonüssék azt, akire ráugranak. Bár ha jól emlékszik, Ingola nem pontosan így jellemezte őket. Jávor arra jutott, hogy Ander bizonyára frászt kap a Völgy dutyijában gubbasztva arra a gondolatra, hogy Ingolának egyedül, vagyis szakszerű segítség nélkül kell szembenéznie az üldözőivel. Na jó, ott van Aura is, de azért rá ne vegyünk mérget. Aura egész ügyes, de Ingolával nem éppen puszipajtások...

Az idősebb tanulók nagy zajongással zúdulnak ki az oktatási épületből a térre. Most van pihenőjük, jutott Jávor eszébe, és szemével Jácintot kereste. Már látta is: egy beszélgető csoport mellett ácsorgott. Úgy tűnt, nincs jó passzban. A szeme ide-oda járt, mintha titkon keresne valakit, ujjai nyugtalanul doboltak a kezében tartott kötegni papíroson. Jávor odaszaladt hozzá, megrántotta az inge ujját, és kicsit távolabb vonta a többiektől.

– Na?! – kérdezte, és volt ebben valamennyi számonkérés is, amitől Jácint azonnal ideges lett.

– Mi „na”?! –

– Kitaláltál valamit? – Jávor titkon abban bízott, hogy Jácintnak máris kész terve van a fogoly kiszabadítására.

– Anderre gondolsz? – suttogta a nagyfiú. – Szigorúan őrzik! De állítólag már megvolt a tárgyalás, és az ítélet enyhébb, mint azt sejteni lehetett.

– Szóval akkor nem dobják a tengerbe? Vagy nem aprítják miszlikbe? – kérdezte szinte sajnálkozva a kisfiú.

– Túl élénk a fantáziád, Jávor! – Jácint ujjai a köpenye zsebéhez vándoroltak, aztán egy pillanatra rémület villant a szemében, de gyorsan megnyugodott. – Mindig becsúszik ez a vacak a bélésbe – magyarázta. – Már mint a telefon. Ha vége az oktatásnak, megpróbálom felhívni Aurát.

– De hiszen nálad van a telefonja – ellenkezett Jávor.

– De Anderé valószínűleg a gépben maradt. Nem találtunk nála semmit. És itt van a telefonszáma a készülékben. Így kapcsolatot tudunk tartani Aurával.

– Jó! – örült meg Jávor. Kicsit hiányzott neki Aura. Vagyis nagyon. – És mi lesz Anderrel?

– Még nem tudom – rágta a szája szélét Jácint. Aztán gyorsan gondtalan arcot erőltetett magára, mert Csáté lépett oda hozzá, aki, miután küldött egy lesajnáló pillantást Jávor felé, azt mondta:

– Hallottad, Jácint? Az emberemet a bányákhoz küldik.

– Miféle „emberedet”? – kérdezett vissza dühösen Jácint. – Még mindig úgy emlékszem, hogy Kála kapta el.

Csáté egy grimasszal jutalmazta a megjegyzést, és máris tovább magyarázott.

– A bánya sokkal rosszabb, mintha bezárnák egy szűk és dohos zárkába. Hiszen senki nem megy mostanában arra! De ha megtalálja a... azt a valamit, akkor talán megkegyelmeznek neki.

– Szóval Ander a bányáknál fog mászkálni? – vidult fel Jávor, és észre sem vette, hogy a becenevén hívta a Völgyben csak Leanderként emlegetett inspirátort.

Csáté elég furcsán nézett rá.

– Ander?

– Ó, Jávor mindenkit becézgetni szokott! – sietett közbevágni Jácint, és mérges pillantást küldött Jávor felé, aki gyorsan rávágta:

– Jól mondod, Jácintka.

A nagyfiú ügyet sem vetett rá.

– Jó kis büntetés... De nem aggódnak, hogy olajra lép?

Csáté keskeny szája gonosz mosolyra húzódott.

– Állítólag szigorúan őrzik majd. De még nem tudom, kinek jut ez a szép feladat.

Jácint hirtelen nem tudott mit mondani. Végül kibökte:

– Hátha sikerrel jár a... a fickó.

– Mi van, már a nevére sem emlékszel? – kérdezte Jávor megrovóan.

– Nem foglalkozom a nevével – mondta szigorúan Jácint. – Nem kéne megetetni a nyulaidat, Jávor? Mikor is kaptak utoljára kaját? Két hete?

– Tegnapelőtt – válaszolt mogorván Jávor. – Te nem is értesz a nyulakhoz, Jácint. És ha nem haragszol – nézett rá Csátéra némi rosszállással –, most sürgős, négyszemközti, titkos dologról kell beszélnem Jácinttal. Nem akarok udvariatlan lenni, de nagyon zavarasz.

– Lökött vagy, kölyök. És bűdös nyúlszagod van! – mordult rá Csáté, de volt valami Jávor pillantásában, ami arra készítette, hogy odébbálljon.

Jácint, mihelyst kettesben maradtak, ráförmedt a kisfiúra:

– Megint túl sokat jár a szád, Jávor! Nem tudnál néha, akár csak egy pillanatra is, csendben maradni?

– Utálok ezt a Csálét vagy kicsodát. Beképzelt majom!

– Tényleg az – értett egyet Jácint. – De most nem erről van szó! A helyzet nem túl rózsás. Hallottad, ugye? Hiába mozoghat szabadon Ander, ha képtelen lesz elhagyni a hegyet.

– Kiszabadítjuk – jelentette ki Jávor. – Ha kell, csapatot szervezünk. Szólok például Márkusnak...

– Senkinek egy szót se! – szólt rá idegesen Jácint. – Iringónak se, Márkusnak se! Sőt, legjobban lenne, ha kimaradnál ebből az egészből.

– Dehogyan maradok! – sértődött meg Jávör. – Ander a haverom. Neked csak távoli ismerősöd, de én együtt repültem át vele a fél világot. Nekem köszönheti, hogy el tudta szöktetni Ingolát a rusnya nagybátyjától!

– Jó, jó, rendben. Tudom, hogy a barátod. Segítünk neki. Bár nem tudom, sokat tehetünk-e érte. – Elgondolkodott, aztán kicsit felvidult. – Szerintem már az is sokat számít neki, hogy itt a telefon! Így legalább tarthatjuk a kapcsolatot Ingolával.

– Ez az! – lelkesedett Jávör. – Majd elvisszük neki a telefont a bányákhoz. Te jártál már ott?

– Csak egyszer – felelte Jácint vonakodva.

– És jó hely? Tényleg olyan izé... félelmetes? Én nem fogok félni. Néhány régi bányától!

– Elhagyatott terület – tűnődött Jácint. – Eléggé nyomasztó. És azt beszélnek, hogy újabban mozgást észlelnek arrafelé a felderítők. De eddig senkinek nem sikerült nyomra bukkannia. Rejtély, hogy mi zajlik mostanában a bányák környékén.

14. fejezet

Szajkó-rét

A férfi az órájára pillantott: pár perccel múlt éjfél. Mozdulatlanná dermedt, fülelt. A szél nem hozott szokatlan hangokat: csupán ágakat ütött egymáshoz, és néhány fenn ragadt őszi levél zörgött a fákon. Odalent állatok motoztak, távolabb, az autópályán nagy ritkán elhaladt egy-egy jármű, de a motorzúgás már alig hallatszott idáig.

Már két órája gubbasztott az ágak között. Fázni nem fázott, de eléggé unta a dolgot. Bóra azt mondta, hogy a két nő éjfél után fog megérkezni. Lassan azért ideje lenne... Meddig szobrozzon még ezen a kényelmetlen ágon?

Ha szerencséje van, azonnal rajtuk üthet. Igaz, a hírek úgy szóltak, hogy két ember idejön majd értük, hogy a célállomásra kísérje őket. De egyelőre senkit nem látott. Talán szerencséje lesz. Két nővel bármikor könnyűszerrel elbánik.

Szája gonosz mosolyra húzódott. Imádtta a nehéz feladatokat és a harcot. Igen, akár túlerővel szemben is! Annyira bízott a saját ügyességében, amivel még a magafajtaik közül is kitűnt, hogy érezte: ez is csak egy feladat lesz a sok közül, amit könnyedén,

rutinból megold. Hiszen csak a lánc kell az ingával. A hercegnő nyilván a nyakában hordja. Esetleg a csuklójára tekerte. Biztos, hogy nála van!

Egyszer még látták is a kezében az ablakon keresztül, amikor a kis északi faluban kémkedtek a fiatal pár után. Bóra egy délután majdnem foglyul is ejtette Ingolát, de mivel a hercegnő maga is képzett harcos, sikerült valahogy elmenekülnie. Aznap éjjel döntöttek úgy a férjével, az Ander nevű pilótával, hogy a búvóhelyük immár nem biztonságos, ellenségeik a nyomukban vannak, ezért a világ egyik távoli szegletébe kell költözniük. Ő akkor már a nagy vaskályha mögé húzódva hallgatta a beszélgetést. Már jó előre elrejtőzött a házban, és amikor a pár nyugovóra tért, kiosont, hogy mindent elmondjon a nővérének.

– Szökni fognak, sietnünk kell – közölte, mire Bóra idegesen a hajába túrt.

– Ezt elbénáztuk! Egyszerűen nem férünk hozzá az ékszerhez. Nem tudjuk ellopni, ha mindig nála van! Őt magát kell foglyul ejteni, nincs más választásunk, Burán!

A férfi akkor fontolóra vette a dolgot.

– Igaz. Nagyobb a jutalom, ha a hercegnőt is leszállítjuk Algornak az ingával együtt. Így lenne a legjobb. Algor ebben az esetben még rangot is ígért a jutalom mellé!

Bóra elhúzta a száját. Mindig is megvetette öccse kényelem iránti sóvárgását. A drága holmik, a szép lakosátor, a nagy lakomák semmit nem jelentettek a nőnek. Ő igazi harcos volt: kemény és igénytelen, nem érdekelte a pompa, a kényelem, a gazdagság. Az öccse viszont hajlamos volt az ilyen hívságokra.

– És mit hallottál még? – szegezte neki a kérdést.

Burán elmesélte, hogy Ander és Ingola arról sutogtak a konyhaasztalnál, hogy egy idős asszony házában kérnek majd menedéket, illetve néhány iskolás gyerek segítségét fogják igénybe venni, hogy mihamarabb beolvadjanak az új környezetükbe. Először azonban a gépükkel útba ejtik a Pantherát, hogy egy időre búcsút vegyenek Jávortól, a kis havonjárótól.

– Őt is be kéne gyűjtenünk, nem gondolod? – morfondírozott Bóra. – Algor bizonyára örülne, ha visszakapná a kölyköt. Kis büntetés, némi dorgálás, aztán folytatódhatna a nevelése!

Burán a fejét rázta.

– Túl sokat akarsz markolni, nővérkém. Első az inga meg a hercegnő. A fiú ráér. Talán egy következő megbízással. De emlékezz csak: Algor majd az eszét vesztette, hogy elszökött az unokahugica, és magával vitte a családi ereklyét!

– Több az, mint ereklye – szúrta közbe Bóra. – És mi van, ha a férfi hordja magánál? Az az Ander?

– Ugyan! Egy férfin sokkal feltűnőbb lenne egy ilyesfajta ékszer. Szerintem a hercegnő nyakában csilingel, a prémes kabátja alatt.

Azután megtervezték, hogy innentől fogva kettéválnak az útjaik. Bóra követi a szerelmespárt a Pantherára, és ha módja van rá, igyekszik megszerezni az ingát a láncsal. De mivel a hegyen csupán rövid leszállást terveznek, nem valószínű, hogy sikerrel jár. Ezért Burán elébe megy az eseményeknek, és elrepül arra a távoli földrészre, a messzi városba, ahol a segítők élnek. Az a bizonyos Rozália és az iskolás gyerekek.

És azóta kiderült: nagyon jól tette, hogy iderepült.

Ő és Bóra igazi mesterei a lopásnak, így a kis északi halászfalu két legmodernebb légi járművének aznap éjjel titokzatos módon nyoma veszett. Bóra a Pantherára repült, az Óriás tenyerére, ahol másnap valóban felbukkantak Ingoláék. Ám nem várt esemény történt: valakik, talán a Pantherán élő inspirátorok vagy egy szabotőr csapat rajtaütött a látogatókon. Bóranak épp csak arra maradt ideje, hogy fedezékbe vonuljon. Búvóhelyéről szemmel követte, ahogy Ander fogságba esett, a hercegnő viszont egy ismeretlen lánnyal együtt felszállt, és némi tétova körözés után az eredeti szándékuknak megfelelő irányban folytatták az utat.

Burán arra gondolt, hogy ez az apró változás csak megkönnyíti a dolgát. A két nő hamarosan landol

itt, a Szajkó-réten. Ő meg ezen a sudár tölgyfán vár rájuk. Ha szerencséje van, és a segítők nem érkeznek meg idejében, azonnal támadást indít a nők ellen. Igaz, arra nem lesz alkalma, hogy egy magas fáról vesse le magát – vagyis zúduljon, ahogy a népük mondaná. Hiszen a gép a tisztáson száll majd le. De a hóval befújta mezőn, egy bucka mögött hasalva bevárhatja őket, és egy alkalmas pillanatban ártalmatlanná teheti mindkettőt. Nem nagy ügy.

Burán egyetlen ruganyos mozdulattal leugrott a fáról, hogy megmozgassa kissé elgémberedett tagjait. Nem árt, ha be vannak melegek az izmai, hiszen nemsokára harcra kerülhet sor. Kicsit kellenül gondolt arra, hogy ő meg Bóra a havonjárók táborában egykor Ingolával közös harci oktatáson vettek részt. Igaz, ők sokkal ügyesebbek voltak, mint a hercegnő. A zúdulókra ugyanis más fizikai törvények vonatkoznak, mint a többi emberre. Olyanok, mint a macska: magas helyekről is puhán, ruganyosan esnek a talpukra, függőleges falon is felfutnak, és akrobatikus módon képesek menekülni és harcolni. Ingola nem ellenfél a számára... De ha még hárman lesznek körülötte... Nos, akkor egy kicsivel talán nehezebb a helyzet.

Burán nem igazán kedvelte a sík terepet. Nincsenek kiszögellések, peremek, falak és kapaszkodók, melyekre felmászhat, lendületet vehet, vagy ahonnan levetheti magát, hirtelen lepve meg áldozatát.

Ez a hófúttá mező nem igazán a szíve csücske. Egy jó kis erdő vagy sűrűn beépített utca persze más lenne...

Halk zúgás ütötte meg a fülét. Ismét az órájára pillantott. Igen, ezek ők lesznek! Bóra nagyjából így valószínűsítette az érkezésüket. Nővére folyamatosan a nők nyomában van, és eddig minden a terv szerint halad. Burán elhatározta, hogy ha most nem tud rajtuk ütni, akkor inkább vár egy kicsit. Semmi szükség arra, hogy egy meggondolatlan akcióval esetleg a helyi hatóság kezére adja magát. Talán mégis elég lenne az ékszer... Ingola elrablása jóval nagyobb macerát jelent egy emberekkel telezsúfolt városban.

Burán nemegyszer élt már az emberek között, távol a havonjáróktól, hiszen megbízásokat kellett „odakint” teljesítenie. Ismerte jól ezt a világot, és az álcázás művészetében is nagy jártasságra tett szert, a nővérét is lekörözve. Bóra ugyanis bosszantóan ragaszkodott a feltűnő külsőhöz, az erős arcfestéshez – amely már-már harci díszre emlékeztetett –, a szokatlan ruhadarabjaihoz és ahhoz a hajviselethez, ami leginkább tüskés fejdíszként keretezte amúgy szép vonású, bár kissé kemény arcát. Burán csak nevetett rajta. Ugyan mire jó ez a páváskodás? Ő máshogy vitte tőkélyre a megjelenést. És az ő külseje sem volt kevésbé meggyőző, mint a nővéréé.

A zúgás egyre erősödött. Burán előrelátóan a világos színű köpenyét vitte magával. Most a fejére húzta a csuklyát, és a tágas mezőre futott. Egy hóbucka mögé hasalt, és reménykedett, hogy Ingola nem épp az ő búvóhelyén próbál majd landolni. Az égre pillantott. A lustán kavargó pelyhek között apró, sötét pontot pillantott meg: a Jégmadár lesz az. A gép egyre közeledett, olykor bizonytalanul megbillent. Na lám, a hercegnőnek azért van még mit gyakorolnia!

Burán a fülére tapasztotta a kezét. Ez volt az egyetlen nagy gyengesége: sosem bírta a zajt. Idegesítette, sőt, olykor egyenesen megőrült tőle.

Körülnézett. Kihalt volt a mező, csak az ereszkedő gép fénypázmái szántották végig a tiszta havat meg a fekete ágakat. Ha a nők gyalog folytatnák az utat, morfondírozott... ha bemennének a fák közé, akkor talán mégis megpróbálhatná. Ha ártalmatlanná teszi őket, vagy megkötözi a lány kezét, átkutathatná Ingolát. És ha megvan az inga, akkor már csak Bórát kell megvárnia, és a küldetésük véget is ér. Burán érezte, hogy a harc kellemes előérzete járja át. Talán sikerül gyorsan pontot tenni az ügy végére.

A gép kissé bukdácsolva és billegve tőle nem messze szállt le. A légcsavarok szédítően pörögtek. Burán még mindig a földhöz lapult, de lassan mag alá húzta a térdét, hogy bármelyik pillanatban

nekiiramodhasson a mezőnek. Ekkor azonban a szeme sarkából észlelte, hogy a távolban valami moccan. Két apró pont, két emberi alak a mező túloldalán. Futva közeledtek a géphez.

Hogy az a...! Burán elfojtott egy káromkodást, és visszahasalt a hóba. A segítők mégis befutottak. Az utolsó pillanatban!

Úgy tűnik, hosszabb lesz az akció, mint remélte.

Éjszakai kirándulás

Nem mondom, hogy egyszerű volt teljesíteni a Helga által ránk rótt küldetést, miszerint pontban éjfélkor legyünk Gekkével a Szajkó-réten.

Pedig az első kör viszonylag egyszerűen zajlott. Gekko azt mondta a szüleinek, hogy nálunk alszik, mert a másnapi közös kiselőadásunkra szeretnének együtt felkészülni. Persze amikor az anyukája megkérdezte, hogy miről is szól majd az az előadás, Gekko összevissza hebegett, aztán nagy nehezen kibökte, hogy a fociról fog szólni, mire az anyukája csodálkozva felhúzta a szemöldökét, és nekiszegezte a kérdést, hogy mindez vajon milyen órán fog zajlani. Gekko ekkor kicsit sarokba szorult, de aztán nagy merészen kibökte, hogy tesin, mire az anyukája elnevette magát, és fejcsóválva azt mondta, hogy túl sok az elmélet ebben az iskolában. Gekko sűrűn bólogatott, és gyorsan bedobálta a hátizsákjába a fogkefét, a pizsamáját meg még két meleg pulóvert, mert arra számítottunk, hogy fagypon alatti hőmérsékleten kell kísérgetnünk a hercegnőt és Aurát az éjszakai városban.

Ezek után meg kellett még birkóznunk az én szüleimmel is, akiknek ugyan megvan az a jó szokásuk, hogy nem nagyon nyitogatnak be a szobámba éjszaka, de amikor kimásztunk az ablakon, Gekko véletlenül lerúgott egy még kiskoromból otffelejtett porcelánkutyust, ami iszonyatos csörömpöléssel tört ripityára. Így kénytelenek voltunk kabátban és hótaposó bakancsban visszabújni a paplan alá, és Gekko elfelejtette lekapni a fejről a sapkát, úgyhogy amikor anyukám álmosan, nagyokat pislogva benézett, és megérdeklődte, hogy mi történt, Gekko, mint a hét törpe egyike, pomponos sapkában horkolt feltűnően a vendégágyon. Én meg összevissza beszéltem, hogy: „Á, semmi anya, csak lelöktem az ébresztőórát, Gekkon pedig azért van sapka, mert fáj a füle, és így rögzíti az éjszakai kövirózsás fülpakolást.” (Rozi nénitől tudom a népi gyógymódot, természetesen.)

Aztán amikor újra tiszta volt a levegő, végre tényleg kimásztunk az ablakon. Sajnos jó pár percet vesztettünk ezzel az incidenssel. Gekko egyfolytában morgott, hogy Helga megérdemelné, hogy ő fagyjon halálra, és hogy miért nem ő megy Ingoláért, ha olyan nagyokos.

– Má... már nem akarod e... elhívni kiállításra? – kérdeztem, miközben a sötét, jeges utcákon loholunk kifelé a városból.

– Á... nem tudom. Asszem, nem is az esetem. –
Ezzel le is zárta a témát.

Gyanítottam, hogy más van emögött, de nem szoktam mások magánügyeibe avatkozni. Kivéve, ha megkérnek rá, de akkor sem szívesen.

Szóval, ezek után már csak egy nagyobb kerülőt kellett tennünk, mert a város szélén, egy elhagyott gyárépület mellett két nem annyira barátságos kutyát pillantottunk meg, akik egy felborított kuka tartalma körül szaglászta, és a közeledtünkre nyugtalan szimatolásba és fülhegyezésbe kezdtek. Gekkéval egymásra sandítottunk, és szavak nélkül is megegyezésre jutottunk, hogy jobb a békesség. Úgyhogy a Szajkó-rétet kis kerülővel, mintegy félórás késéssel értük csak el.

De úgy tűnt, mégsem késtünk le semmiről: a tájon, a várost elhagyva, időtlen csend honolt. Olyan, amelyet csak hóesés idején lehet tapasztalni. Szóval, lassítottunk, és a fák közt kanyargó ösvényt zseblámpával pásztázva kényelmesebb tempóra váltottunk. Szép volt a behavazott táj, de valahogy mégis veszélyesnek tűnt. Nem karácsonyi, szánhúzó rénszarvasokat képzeltem magunk köré, akik a *Jingle Bells* ütemére trappolnak, inkább valami titkos, nem várt fenyegetés hatotta át a zúzmarás erdőt. Gekkéra pillantottam: ő sem tűnt nyugodtnak. Mintha a tény, hogy elhagytuk a várost, a lakott területet, kissé őt is feszélyezte volna.

– Ha... hallok valamit – torpantam meg.

Gekké is fülelt. Nem volt kétséges: gép zúgását hozta a szél valahonnan a magasból.

– Kapcsoljunk rá! – javasolta Gekké, és mindketten futni kezdtünk a tisztás felé.

A zaj egyre erősödött, és már láttuk is a Jégmadár sziluettjét. Egy pillanatra lenyűgözött a gondolat, hogy lám, egy kis darab a Pantherából újra a mi megszokott világunkba érkezett. Izgalom és némi szorongás kavargott bennem. Nem tudtam, hogyan szokás hercegnőkkel társalogni... És persze Aura sem könnyű eset.

– Mi az ott?! – Gekké összehúzott szemmel méricskélte a tisztás túlsó végét.

– Hol?

– Mintha mozgott volna... Á, semmi, hagyjuk!
Biztos csak a hóesés.

Inkább a gépet figyeltük, ahogy a havat kavarva íves kanyarral fejezte be útját a Szajkó-réten. Arra gondoltam, hogy most igazán itt lehetne Helga, hogy fenyőágakat dobáljon rá álcázásképpen. Mert mi nem fogunk, az biztos.

Különben is, rémesen hideg volt.

A következő pillanatban kecses női lábfej bukkant elő a gép ajtajából – csizma és zokni nélkül. Aztán a lábat követte a tulajdonosa is: a férfiruhába öltözött Ingola hercegnő. Mögötte Aura bukkant fel, aki nagy lendülettel ugrott ki a gépből, és támadásra

készen körbefordult a tengelye körül. Aztán észrevett minket úgy húsz méterre, egy bokor tövében.

– Á, helló! – intett, majd elkapta Ingola karját. – Gyere, bemutatom a fiúkat! Bár én is csak Kismukkot ismerem személyesen.

A bemutatás egész jól sikerült. Gekköval elég időtlenül viselkedtünk, mert fogalmunk sem volt, hogy a kezünket nyújtjuk-e, vagy meghajoljunk, vagy mi legyen. Aura remekül szórakozott.

A helyzetet Ingola oldotta meg azzal, hogy barátságosan megrázta a kezünket, és kedvesen ránk mosolygott.

– Helló, fiúk! Gekko és Kismukk, ugye? Aura az utóbbi két órában csak rólátok áradozott.

– Tíz perc sem volt – mormolta bosszúsan Aura. – És nem áradoztam!

– Mit csináljunk a géppel? Talán beljebb kéne gurulnom a fák közé, nem? – tűnődött Ingola, és választ sem várva visszaszaladt, majd ügyesen bemanőverezett egy sűrű cserjésbe. Hazugság lett volna azt állítani, hogy a Jégmadár teljesen eltűnt a csupasz ágak-bogak között, de jóval kevésbé volt feltűnő, mint a mező közepén pöffeszkedve.

Aura közben a hátizsákjaikat rendezgette.

– Szükség lesz vajon bozótvágó késre? – kérdezte.

– Szerintem jobb, ha nálad van – vigyorgott Gekko. – Mihály bácsi néha egészen kiszámíthatatlanul viselkedik.

Aura az övébe dugta a törte.

– Nem szívesen hagynám itt – értett egyet.

Ingola is csatlakozott hozzánk, de időről időre nyugtalanul kémlelt körbe.

– Nem hallottatok semmit, fiúk? – kérdezte.

– Csak egy pe... perce érkeztünk – mondtam. – De ni... nincs itt se... senki.

Gekko úgy döntött, nem hozza elő, hogy az imént mintha mozgást látott volna. Nem akarta feldúlni Ingolát. Szerintem mindkettőnkre hatással volt az arany hajú havonjáró hercegnő, aki, lássuk be, nemcsak jól nézett ki, de emellett elég ügyesen vezetett kisrepülő is. Persze ezt a világért sem vallottuk volna be se neki, se egymásnak. Talán még magunknak sem – én is csak a krónikus krónikási becsületességem miatt jegyeztem most le ide.

Úgyhogy libasorban bevonultunk a fák közé, és gyors tempóban haladtunk a város felé. Gekko vezette a menetet, én zártam a sort, és közben hol Ingola meztelen talpát néztem borzongva, ahogy bokáig süllyed a hóban, hol Aura ide-oda libbenő vörös fürtjei kötötték le a figyelmemet. Valahogy teljesen valószínűtlennek tűnt, hogy itt vannak nálunk.

Merengésemet váratlanul egy harci kiáltás szakította félbe, majd zuhanás robaja hallatszott. Ingola megtántorodott, felkiáltott, és a következő pillanatban már láttuk, hogy egy sötét alak rángatja a hátizsákját, melyet a fél vállára vetve viselt. Ingola

teljes erővel kapaszkodott a zsákba. A dulakodás közben egyensúlyát veszítette, felbukott, mégsem engedte el a szíjat, bárhogyrángatta a sötét alak.

Egy pillanatig dermedten álltunk, aztán hárman egyszerre vetettük magunkat a támadóra. De ő volt a gyorsabb. Kicsavarodva a szorításunkból macskaügyességgel kúszott fel egy közeli fára, majd átlenyúlt egy másikra, és kisvártatva már csak a sötétséget kémleltük a nyomában. Zúduló – jutott eszembe a korábban hallott kifejezés.

Ingola a hóban ült, a homlokát törölgette, és rémülten pislogott.

– Már itt is vannak! Követtek – nézett fel Aurára, és majdnem elsírta magát.

– Állj föl, gyerünk! – kiáltott rá Aura, és a karjánál fogva cibálni kezdte. – Ne pánikolj! Szedd össze magad, Ingola!

Én, mondjuk, máshogy mondtam volna, de ez is hatásos volt, ha úgy vesszük.

Ingola összeszorította a száját, kisöpörte az arcából a küzdelemben szétzilálódott fürtöket, és ránk pillantott.

– Gyerünk! – mondta komoran, és már indult is olyan arckifejezéssel, mint akinek minden mindegy.

Azálea néni

A folyosó kihalt volt, mindenki visszavonult már a kiadós vacsora után. Egy-két ór keringett csupán az épületben, de Jácint számára nem okozott gondot, hogy kivárva a megfelelő pillanatot, észrevétlenül elérje a Kálmos szobájához vezető folyosót. Ott behúzódott egy szobor mögé, mely az egykori, híres inspirátor hölgyet, Azáleát ábrázolta.

Azálea arról volt ismert a Völgyben – és ezt minden inspirátor gyerek tudta –, hogy ő hajtotta végre minden idők legtöbb sikeres küldetését, szám szerint huszonnyolcat, és ráadásul egyetlen kudarcral végződő esete sem volt. Jácint azon morfondírozott, vajon mennyire élvezte Azálea, hogy még jóval a századik születésnapja után is küldetésekre kellett rohangálnia. Persze van, aki az aktív életmódot kedveli. A szobrot elnézve Jácint úgy vélte, hogy Azálea bizonyára nem tudott volna nyugton ülni a fenékén virágos terítőcskéket horgolva a mesterek nagy karosszékeire a társalgóban. Azálea még szoborként is igen meggyőző benyomást keltett: összeszorított szája elszántságról, szemöldökének íve, szigorú pillantása ellentmondást nem tűrő határozottságról

tanúskodott. Jácint elmerengett, vajon mennyire tudott finoman és észrevétlenül inspirálni. Vagy inkább a belőle sugárzó delejes erővel élt a munkája során?

De ez nem a méltóság ideje volt. Jácint tudta, hogy ébernek és észrevétlennek kell maradnia, ha új információhoz akar jutni. Az imént véletlenül elcsúszott egy beszélgetéscsoport az esti étkezésnél. Kálmos magához intette a felderítéstaniót, Ednámot, és odasúgta neki, hogy a szobájába kéreti őt és még néhány vezető inspirátort étkezés után. Meg szeretne vitatni velük egy fontos kérdést. Ednám bólintott, aztán tekintete a közelben tébláboló Jácintra esett, aki valószínűleg nem palástolta elég ügyesen, hogy éppen hallgatózik. Muszáj volt tehát valamivel előrukkolni.

– Nos? – vonta fel a szemöldökét Ednám, miközben az étkezőcsarnok kijárata felé indult. – Akartál valamit kérdezni, Jácint?

– Csak... – Jácint agya sebesen forgott. – Csak azt szeretném mondani, hogy kihagynék egy-két napi edzést, ha nem gond. Meghúztam a... a lábamat.

– Ahogy gondolod – biccentett Ednám. – De ne hagyd ki többet, mint amennyi feltétlen szükséges! Jövő héten kemény feladat vár rátok. Fontos, hogy formában legyetek!

– Persze – Jácint buzgón bólintott, aztán a tanulóknak épületszárnya felé vette az irányt. Kicsit haragudott

magára. Hogy lehet az, hogy még mindig nem tud észrevétlenül hallgatózni?! Talán a fülével lehet baj? Valahogy mindig lebukik...

Ám ezúttal nem fog hibázni. Azálea bő köpenye védelmet nyújt a kíváncsi szemek elől. Ha minden meghívott megérkezett, előbújik a rejtkehelyéről, és Kálmos vastag deszkákból ácsolt ajtajához tapadva mindent kiderít. Szerencsére van egy-két apró rés az ajtódeszkák között.

De mi lesz már? Jó lenne, ha végre elkezdenék, hiszen ki tudja, meddig kell majd ott gubbasztania a hideg kövön, az ajtó előtt?

Nem hagyhatta ki ezt az alkalmat. Jácintnak szent meggyőződése volt, hogy a mai megbeszélés Ander büntetése és további sorsa körül forog majd. Milyen jó lenne, ha részletesen be tudna számolni róla Ingolának, Aurának meg a többieknek! Bizonyára nagyon aggódnak. Jácint elnyomott egy kényelmetlen érzést, ami egy-két napja kísértette. Eddig még nem merete felhívni Aurát, és a lány is olyankor kereste őt, amikor nem volt alkalma felvenni a telefont. Remélhetőleg nem esett bajuk. Ingola nem túl gyakorlott a kisrepülőgép vezetésében. Vajon Aura ügyessége elég lesz ahhoz, hogy épségben megérkezzenek Mihályékhoz?

Nem szabad most ezen gondolkodnia... Fontosabb dolga van!

– Felmászhatok Azáleára, Iringó? – visszhangzott egy élénk gyerekhang a folyosó egyre mélyülő homályában.

Jácint egy pillanatra megdermedt. Ez nem lehet igaz!

– Ez tiszteletlenség, Jávor! Azálea népünk egyik legkiválóbb...

– Tudom, tudom! El ne mondd! De most nem látja senki. – Már csattogtak is a meztelen gyerektalpak a folyosó kőburkolatán. Jácint idegesen rágta a szája szélét. Már csak ez hiányzott!

– Ne mássz fel, Jávor! Bármikor jöhet valaki! Büntetést szeretnél?

– Majd te örködsz, Iringó! És ha jelzel, leugrok! Különben is, ma csak egy mesét mondtál, úgyhogy...

– Mert más dolgom van, Jávor. Holnap bepótoljuk. Most menj lefeküdni!

– Jó, csak először adok egy jóéjtpuszit Azálea néniének.

– Micsoda?!

– Miért, erre még nem gondoltál, Iringó? Milyen rossz lehet neki, hogy itt áll, mint egy sóbálvány. És mindenki nagyon tiszteli, de senki nem szereti!

Jácintból csaknem kipukkadtt a nevetés. Ez a Jávor aztán megéri a pénzét!

Iringó is elnevette magát, miközben egyre közeledett a szoborhoz.

– Na jó, de csak most az egyszer, Jávor! És holnaptól te mesélsz nekem. Úgy látom, sokkal jobb történeteket találsz ki, mint én!

– Mondjuk, ez igaz...

Most már egész közlről hallatszott a kisfiú fújta-tása, ahogy a kétméteres szobor kőszoknyája ráncain megvetve a lábát egyre feljebb és feljebb húzódkodott.

– Mindjárt jönnek a többiek – hallatszott Iringó ideges hangja. – Siess, Jávor! Ezért mindketten kikapunk!

– Magadat félted, vagy engem? – vágott vissza szemtelenül a kisfiú, akinek ujjai most már – Jácint ezt jól látta a földön guggolva – Azálea vállát markolták.

– Magamat féltem, természetesen – mondta kissé gúnyosan Iringó. – Egy-kettő, Jávor! Egyikünknek sem hiányzik egy kisebbfajta botrány. Tudod, hogy Azáleát itt szentként tisztelik. Kálmos különösen nagyra tartja. Mi van, ha kinéz a szobájából, és meglát?

– Jól van, nyugi! – Jávor Azálea karba tett kezén állt, így arca épp egy vonalba került a szoboréval. Jácint a szobor mögött felfelé pislogott, és azon tűnődött, vajon milyen képet vágjon. Hiszen Jávor, amilyen heves vérmérsékletű, biztosan leleplezi. Az a minimum, hogy felvisít, amikor észreveszi. És akkor neki annyi...

– Jó éjszakát, Azálea néni! – hallatszott a magasból. – Ne törődj velem, hogy ezek itt mind nagyon tisztelnek. Én szeretlek is. Adok egy puszit, jó? Ne nézzél ilyen szigorúan! Tudom, hogy kislány korodban te is szeretted a jó kis balhékat. Benne volt a tankönyvben. Almát loptál a kamrából, meg eldugtad a társaid csizmáját. Szép dolog, mondhatom...

– Elég lesz, Jávor! Szerintem Azálea már ennyinek is nagyon örült.

– Oké! – Hangos cuppanás hallatszott, aztán Jávor a karjával átfonta a szobor nyakát, és szorosán átölelte a kővé lett inspirátor asszonyt. – Jó éjszakát, Azálea néni! – Kicsit még úgy maradt, majd pillantása a szobor háta mögé vándorolt, lassan lefelé siklott, és elkerekedett a szeme. Apró kiáltás szakadt ki belőle.

– Mi az, Jávor? – hallatszott Iringó nyugatlan hangja. – Le ne ess!

Jávor Jácintot bámulta, aki a szájára tette a mutatóujját, hallgatásra intve ezzel a kisfiút, és közben nagyon szigorúan nézett rá. Jávor – becsületére legyen mondva – elég hamar átlátta a helyzetet. A vállá fölött hátraszólt Iringónak.

– Nyugi, megyek már! Csak megijedtem, mert egy nagy, ronda pók tanyázik itt Azálea háta mögött.

– Siess! Most már tényleg jön valaki.

Jávor vetett még egy dühös pillantást Jácindra, aztán megkezdte ereszkedését Azálea szoknyája

ráncain. Jácint tudta, hogy ezért még kapni fog. Jávor rendkívül rossz néven vette, ha nem avatta be a terveibe, és kihagyta az akciókból. De ugye nem kell mindenhez egy kiskölyök engedélyét kérnie?!

– Miről is fogtok most beszélni Kálmosnál, Iringó? – kérdezte Jávor ártatlan hangon, amikor földet ért.

– Nem tartozik rád, Jávor. Irány a szobád! Á, helló, Ednám!

– Jó estét, Iringó! – hallatszott a vezető hangja. – Szia, Jávor! Nem kéne már aludnod?

– Megyek már – mondta morcosan a kisfiú, majd meztelen talpának csattogását kísérvé csak úgy, a levegőbe kiáltotta:

– Pedig hasznomat vennétek! Többet tudok ám, mint ti. Mert én mindent észreveszek, de persze nem árulom el. Ha tudnátok, amit én tudok... de nem fogom elmondani...

– Jól van, Jávor, menj már! – szölt Iringó félig bosszúsan, félig nevetve.

Jácint hallotta, ahogy a két inspirátor Kálmos szobája felé lépdel. Jávort pedig valószínűleg elnyelte a gyerekek szobái felé vezető folyosó.

Aztán Ednám egy pillanatra megtorpant, és zavartan köhintett.

– Figyelj, Iringó...

Jácint felkapta a fejét a hangsúlyra. Nem szokott ilyen bizonytalanul, majdhogynem félénken beszélni a vezetője. Muszáj volt kicsit kikukkantania

a szobor mögül. Iringó is megállt, arcán türelmetlen, kicsit szánakozó kifejezés jelent meg.

– Ezt már megbeszéltük, Ednám. Nem felejtethétek el?

– Én nem tudom elfelejteni – felelte a férfi.

Jácint visszakuporodott, és magában füttyentett egyet. Ejha! Mennyi titok sűrűsödik össze itt

ma este Kálmos sötét folyosóján. Mennyi titok van a Völgyben, amiről nem is tud!

– Adj egy esélyt, Iringó! Csak ennyit kérek!

– Sajnálom, Ednám – hallatszott Iringó fakó hangja. – Kérlek, bocsáss meg!

Gyors léptek, aztán kilincs csikorgott. Iringó rövidre zárta a beszélgetést, és benyitott Kálmos szobájába, gondolta Jácint. Kikosarazta Ednámot, szemlátomást már nem először. Micsoda kínos ügy.

Jácint még a szobor mögött is meglehetősen zavarban érezte magát.

17. fejezet

Hóvirág

Kálmos megköszörülte a torkát, és beszélni kezdett. Jácint még a súlyos ajtó túoldalán is jól hallotta, hogy a nagymester hangját némi tétováság, valami különös bizonytalanság színezi át. Ez igazán nem volt jellemző Kálmosra. Talán nem biztos az Anderrel kapcsolatos döntésében? Túl enyhének, esetleg túl szigorúnak érzi? Akárhogy is van, rövidesen kiderül.

– ...és arra a következtetésre jutottam, hogy Leander felügyeletével egykori társunkat, a szerencsétlen sorsú Hóvirágot bízom meg.

Meglepett morajlás hallatszott a teremből.

– Hogyan? – hallotta Jácint Iringó hangját. – De nagymester, hiszen ő... ő... Nos, beszéljünk nyíltan! Mindannyian tudjuk, hogy Hóvirág nem beszámítható.

– Úgy van! – tette hozzá egy másik hang, egy idősebb inspirátor mesteré. – Hóvirág a sajnálatos balesete óta sokkal inkább nevezhető erdei, nomád nőnek vagy remetének, mint olyan inspirátornak, akire komoly, felelős feladatot lehet bízni.

– Tájékozatlan valaki a részletekről? – kérdezte egy idősebb női hang. – Éppen küldetésen voltam, amikor a sajnálatos eset történt, így Hóvirág történetét csak pletykákból ismerem.

Az ajtó túloldalán Jácint agyában hasonló gondolatok szövődtek. Hiszen amit eddig hallott, az teljesen abszurd, és minden részletében ellentmondott a józan észnek! Hóvirág történetét mindenki ismeri a Völgyben: a fiatal nő egy szerencsétlen eset következtében elveszítette a józan eszét. Mivel nem tudták meggyógyítani, és nem találta többé a helyét a régi otthonában, önként döntött úgy, hogy beveszi magát a Panthera lejtőit borító erdőbe, és magányosan, félig elvadultan éli tovább szánalmas életét. Azt beszéltek, Kálmos mindig is szívében viselte a nő sorsát, és időnként felkereste. Az esetek egy részében sikerrel is járt, de nem mindig akadt Hóvirág nyomára. Amikor azonban találkozott a fiatal nővel, ő sem tehetett annál többet, mint hogy ellátta némi élelemmel, és szólt hozzá egy-két barátságos szót.

Hóvirág azonban nem volt többé igazi beszélgetőpartner. A szavai furcsa, oda nem illő mesék zagyva egyvelegének tűntek, bár néha fel lehetett fedezni bennük némi logikát. Mégsem akadt senki emberfia, aki értette volna őt. Kálmosnak is bele kellett törődnie, hogy nem tehet érte semmit.

A szobában éppen Ednám beszélt.

– ...amikor rátaláltunk a csúcs közelében, már nagyon rossz állapotban volt. Két kezét a szeme előtt tartotta, és csak feküdt a hóban. A fenti fény annyira megterhelte a szemét, hogy azóta sem igazán bírja a világosságot. Ezért választotta az erdők mélyét és a sötét barlangokat lakóhelyül. Nemrég észrevettük, hogy újabban a Régi bányák környékén tanyázik. Ezért szemeltem ki őt a feladatra, uram?

– Ezért is – válaszolta Kálmos. – És azért is, mert szilárdan hiszek abban, hogy az elméje valójában tiszta, csak a szavai zavarodtak össze a balesetben.

– De miért mászott a csúcusra? – értetlenkedett az idősebb nő. – Ugyan miért tesz ilyet egy fiatal inspirátor lány, aki előtt ráadásul – ahogy hallottam – szép jövő állt?

– Fogadásból – felelte sötéten Iringó.

– Micsoda?!

– Bizony, a hiúság lett Hóvirág veszte – mondta szomorúan Kálmos. – Annyi ambíció szorult abba a lányba, ami őt embernek is elegendő lett volna. Mindenáron olyasmit akart végrehajtani, amire azelőtt még nem volt példa. A társainak folyton azt emlegette, hogy ő minden bizonnyal kitűnik majd az inspirátorok szürke tömegéből. Nos... ti tudjátok a legjobban, hogy a mi népünk sorsa és küldetése nem a feltűnésben rejlik. Nekünk a háttérben maradással, az észrevétlen, hála és dicséret nélküli tevékenységgel kell megbékélnünk,

sőt, megbarátkoznunk. Hóvirág azonban nem tudott ebbe beletörődni. Legalább a saját népe soraiból szeretett volna kitűnni. És ezt talán nem is vethetjük egy fiatal lány szemére.

– Túl sokáig feküdt egyedül a hóban, mire rátaláltunk – vette át a szót Ednám. – A vakító fény valószínűleg károsította a szemét. A fagyási sérülései gyorsan meggyógyultak, de az elméjében valami zavar támadt.

– Biztosan a hegyi démonok... – tűnődött egy fiatalabb inspirátor, aki csak nemrég került a tanácsba. – A legendákban mindig rejlik némi igazság.

– Nos, akárhogy is volt, Hóvirág most már az erdők lánnya – zárta le az emlékezést Kálmos.

– De azt mondtad, uram, hogy Leandert a Régi bányákhoz akarod küldeni. Le, a szurdok mélyére. Azt hiszem, oda még Hóvirág sem merészkedik.

– Ez így van, Ednám. Tudomásomra jutott, hogy a szurdok mászható fala nemrégiben gyanús körülmények között leomlott. Az az út tehát megsemmisült. Már csak a Járatlan ösvényen lehet megközelíteni a bányákat, ami a neve ellenére valamennyire még használható. Igaz, nagyon kényelmetlen ott az átkelés, mert az út csupa szikla és törmelék. Hóvirág új lakhelye, egy kis barlangüreg épp az ösvény mentén van. Tehát úgy vélem, nem kerülné el a figyelmét, ha Leander szökni próbálna. Más úton ugyanis többé nem lehet kijutni a bányákból.

– És mondd csak, mester – kezdte tétován Iringó –, tényleg oda akarod küldeni Leandert? A bányákhoz? Hiszen mindenki baljós jelekről suttog. És a hegyomlás is olyan váratlanul történt. Talán az életével játszol...

– Miért aggódsz ennyire érte, Iringó? – kérdezte egy élcelődő hang. – Hiszen áruló! Örüljön, hogy kap egy lehetőséget! Jóváteheti a bűnét.

Ezután kisebb vita bontakozott ki a mesterek között, Jácint lába pedig kezdett elgémberedni a guggolásban. Kicsit felállt, hajlongott, nyújtózott – és a következő pillanatban majdnem felkiáltott ijedtében.

– Mi a fenét keresel te itt?! – sziszegte.

Jávör állt előtte, pizsamában.

– Ezt én is kérdezhetném – suttogta fojtott hangon a kisfiú. – Ma este már sok van a rovásodon, Jácint!

Jácint elkapta a karját, és idegesen arrébb rángatta, Azálea szobrának takarásába.

– Mondd, miért jöttél ide!

– Iringónál hagytam az alvópárducomat. Azért jöttem. Vége van már a bulinak?

– Még nincs, és egy darabig nem is lesz. Menj vissza a szobádba, Jávor!

A kisfiú összevonta a szemöldökét, és nagyon haragosan nézett fel Jácindra.

– Hát, ide figyelj! Észrevettem, hogy mindenből ki akarsz hagyni, és folyton titkolózol. Ez csúnya dolog! Nem bízol bennem, és azt képzeled, hogy egyedül is bármit meg tudsz oldani. Pedig ez nem igaz! – Jávor szája sírásra görbült, és egyre jobban behergelte magát a sérelmébe. – Meg fogod bánni, hogy ezt csinálod! Ne hidd, hogy nem boldogulok egyedül! Te csak settenkedj, meg hallgatózz, mint valami... mint valami inspirátor. Egyedül is tudok segíteni Andernek.

Sarkon fordult és elrohant.

– Várj! – Jácint nem mert kiabálni, így csak rekedt suttogásra futotta tőle. Pár lépést tett Jávor nyomában, de a kisfiú már elviharzott.

Rossz érzés kapta el. Talán tényleg beavathatta volna a tervébe, hiszen Jávornak nagyon fontos Ander sorsa. De miért ilyen türelmetlen? Hiszen ráért volna holnap is megtudni, miről beszélgettek a mesterek! Azt pedig mégsem gondolhatja komolyan, hogy ő is itt akart hallgatózni Kálmos ajtajánál. Még egy ember számára is kockázatos ügy!

Jácint sietve elhessegette a rossz érzést, és visszaosont az ajtóhoz. Odabent továbbra is Kálmos különös ötlete volt a téma.

– Hóvirág kiszámíthatatlan, mester – érvelt éppen Ednám. – Tudtad, hogy mióta barlangokban él, a völgybéliek Penészvirágnak csúfolják? Csúnya dolog, de ez is arra utal, hogy Hóvirág nem vállal semmilyen közösséget a régi társaival. Miért gondold, hogy segítene Leander őrzésében? Szerintem el sem vállalná a feladatot.

– Már elvállalta – felelte halkán Kálmos. – Tegnap felkerestem. És csak pár hónap az egész. Ha Leander semmit nem talál, akkor új büntetést szabunk ki számára. De adjunk egy esélyt, hogy talán kideríti, mi zajlik arrafelé.

Másnap a suliban úgy kornyadoztunk Gekköval, mint két viharvert szomorúfűz. Helga többször bokán rúgott matekórán, hogy nyissam ki a szemem, és vágjak értelmes arcot. Ráadásul vagy hatszor el kellett mesélni nekik az éjszakai kalandunkat a behavazott Szajkó-rétre leszálló kisrepülővel meg a fákról nyakunkba zúduló zúdulóval. Virág a körmét rágta, úgy izgult, miközben Gekkö – kissé kiszínezve a jelenetet – beszámolt az esetről, valahogy így:

– ...aztán egy erős csavarással hátrafeszítettem a fickó karját...

– Khm... khm – szúrtam közbe, de Gekkót ez teljesen hidegen hagyta.

– ...aki aztán felordított a fájdalomtól, és elengedte Ingola táskáját, aztán felmenekült egy közeli fára. Így volt, Kismukk, ugye?

– Nem – mondtam határozottan, de senki nem figyelt rám. Virág, de még Helga is tátott szájjal hallgatta Gekkót. Csak Noémi nem dobta el az agyát. Az volt az arcára írva, hogy hajmeresztő történeteket ő is ki tud találni, ha akar.

Vince sem volt elájulva, részben az irigység, részben pedig az elvei miatt, amelyeknek egyik sarkalatos pontja a „többet ésszel, mint erővel” mondás. Ami az ő értelmezésében inkább úgy hangzott, hogy főleg ésszel, erőt pedig, ha lehet, egyáltalán ne kelljen alkalmazni.

– Lényeg, hogy szerencsésen hazaértetek Rozi néniékhez – mondta hűvösen Noémi, aki szemlátomást nagyon szerette volna már átugrani az akciófilmese jelenetet.

De Gekkö nem hagyta. Észrevette ugyanis, hogy bámulnak rá a lányok.

– Azért az nem volt ilyen egyszerű, Noémicske... Két órán át loholtunk, és Rozi néni a finisben majdnem leleplezett minket. Épp egy járőrautó közeledett, ő meg egy illatos mécsessel ugráncozott az utcán szőrmesapkában. Az utolsó pillanatban löktük be a kapun.

– Na, és milyen a hercegnő? – kérdezte csak úgy, mellékesen Helga.

– Biztos nagyon jól néz ki! – lelkesedett őszintén Virág. De ezzel magára maradt. Már mint az őszinteséggel és a lelkesedéssel is.

– Elájulni azért nem fogunk tőle – szögezte le Noémi. – És amúgy is, ő tartozik nekünk köszönettel.

– Szóval?! – Helga nem hagyta eltéríteni magát.

– Jól néz ki – ismerte be Gekkó, aztán gyorsan hozzám fordult, és segélykérően pislogott. – Igaz, Kismukk?

– E... e... e...

– És Aura jól van? – kérdezte Vince. – Olyan, mint volt?

– Én most láttam először élőben – felelte Gekkó. – De azt hiszem, nem sokat finomodott a stílusa.

Noémi nem bírta tovább, kifakadt.

– Itt cseverésztek mindenféle hülyeségekről, én meg nem tudok beszámolni az igazán fontos dolgokról!

Elhűlve néztünk rá.

– Valami fontosat csináltál, Noémicske? – kérdezte Gekkó. – És vajon az jó nekünk?

– Szerintem vegyél vissza, Gekkó! Ti csak rövid távon gondolkodtok, én viszont beküldtem Ingola önéletrajzát a sulis titkárságára, és már jött is a visszajelzés, hogy a mai nap folyamán telefonon időpontot fognak vele egyeztetni! Úgyhogy sulis után nyomás Rozi néniékhez!

– Azta! Hát ez nem semmi, Noémi! – hűledezett Virág. – Hogy csináltad? Azonnal behívták? Mindenki tudja, milyen kényes az igazgatónő ízlése a tanárok kiválasztásában.

– Háát... – kezdett bele büszkén Noémi – felsoroltam egy csomó, furcsa nevű külföldi sulit – min-det én találtam ki –, ahol Ingola eddig tanított.

Meg néhány díjat, amiket a tanítványai nyertek el különféle világversenyeken, különféle természet-tudományokból. Ezenkívül írtam Ingola nevében egy motivációs levelet, amiben hosszan áradoztam a kiskamasz gyerekekről. Hogy mennyire imádom őket, és az a célom, hogy tudásom legjavát adjam át nekik, miközben vidám és eleven lényük színt és pezsgést visz a hétköznapjaimba...

– Ez komoly? – húzta fel a szemöldökét Vince. – Meg vagy te húzatva, Noémi? Ki hiszi ezt el?

– Hát, úgy tűnik, elhitték – zárta le a vitát Noémi. – Szerintem holnapra be is hívják egy állásinterjúra. Úgyhogy ma délután fel kell készítenünk.

– Nem gyors ez egy kicsit, Noémi? – kérdezte rosszallóan Helga. – Egy nehéz út és lelki sokk után ma éjjel érkeztek ide. Pihenni sem tudott, sem akklimatizálódni...

– Havonjáró, szereti a hideget – szúrta közben Vince. – Szóval a klímával nem lesz semmi gondja.

– De Ro... Rozi néniékkel ke... kell élnie, ne feledjétek! – vettem közbe.

Ezen egy kicsit mindenki elgondolkodott, és a ránk telepedő csend jelezte, hogy belátták: ez a tény nem könnyíti meg Ingola hercegnő könnyed és zökkenőmentes beilleszkedését a mi jól megszokott kis világunkba.

Úgyhogy tanítás után sietve vonultunk Rozi nénihez. Virág és Helga tömött sporttáskákban

fiatal lányoknak való ruhákat hurcoltak magukkal, de amikor megérkeztünk, kiderült, hogy kár volt a gőzért. Akkorra már Aura és Ingola is szigorúan akklimatizálódtak Rozi néni átváltoztató szalonjában. Még Aurát is alig ismertük föl.

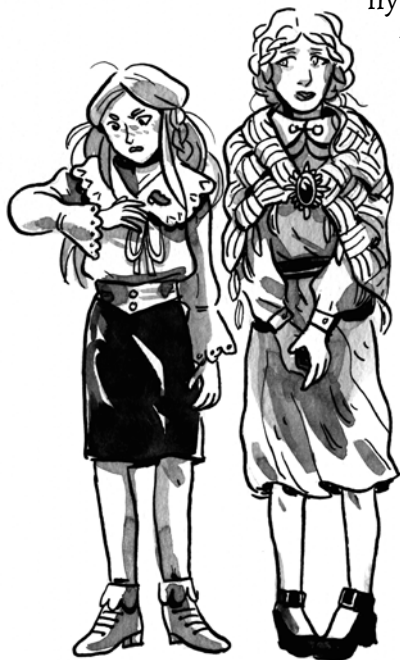
Rozi néni nagy kacsintással nyitott ajtót nekünk, és odasúgta:

– Dicsérjétek őket! Még kevés az önbizalmuk, de meggyőztem őket, hogy errefelé az úrinők így öltözködnek.

A szobában két, csipkegallérok és brossok szorításában fuldokló, kényelmesen meleg dzsörzészoknyában tébláboló, fura szerzetet találtunk.

– Hoztatok valami normálisat? – förmedt ránk Aura köszönés helyett. – Jaj, bocsi! Helló, mindenki! Bemutatom Ingolát.

Mindenki kezet rázott Ingolával, aki kedvesen mosolygott, és mindenkinek külön-külön is köszönetet mondott. Természetes uralkodónői szépségét és méltóságát csak kicsit árnyékolta be

a Rozi néni által rákényszerített olajzöld, rojtos, véltetően lustakötéssel készített vállkendő.

Noémi felszisszent – talán egy rég látott mellényt idézett az emlékezetébe a kötésminta.

– Hol van Mihály bá? – kérdezte Vince, aki szívesen játszott volna egy parti sakkot, amíg a lányok ruhákról beszélgetnek.

– Ó, drágám, az én Mihályom ma munkába állt. Most épp lakógyűlésen van, hogy bemutatkozzon, és megalapozza a hosszú távú harmonikus együttműködést a társasház tiszteletre méltó lakóközösségével.

– Szóval jól leordítja a fejüket – fordította Gekko.

De ezt Rozi néni már nem hallotta. Kiszaladt a konyhába a bögrés mákosért, ami lassan kezdett odaégni a viszontlátás feletti örömműp hevében.

– Mindjárt hívni fognak – törte meg a pillanatnyi csendet Noémi. Aurának mondta, aki még csipkegallérban is valahogy a Panthera hús leheletét árasztotta magából. – A suliból. Ugyanis holnap lesz az állásinterjúd – tette hozzá bocsánatkérően fordulva Ingolához. – De ne izgulj, betanítunk!

– Tessék? – Ingola majdnem elájult. – Hiszen azt sem tudom, hol vagyok! Azt hittem, lesz egy-két napom... tudjátok, felkészülni. Itt nekem minden idegen!

– Kismukk, amúgy a te a számodat adtam meg.

– Kö... köszi.

Végszóra megcsörrent a telefonom. Átnyújtottam Ingolának, aki azonban nem nyúlt a készülékért. Aura félig bosszús, félig vigyorgó arccal súgta neki:

– Beszélj velük! Gyerünk, improvizálj, Ingola!

– Viccelsz? Azt sem tudom, hogy hívnak!

– Ja, tényleg! Jó, hogy mondd! Vízhordó Ingolának – húzta elő nagy büszkén Noémi az önéletrajz nyomtatott példányát a táskájából. – Találó név, nem? Végül is a víz a mániátok, ha jól hallottam.

A telefon kitartóan csörgött. Gekko kikapta a kezemből, felvette, és Ingola füléhez tartotta.

A továbbiaktól szeretnék mindenkit megkímélni. Ingola arca egy kicsit még vörös volt a dühtől, hogy Noémi Vízhordónak keresztelte el (a Vízmágus Ingola azért jobban hangzott volna), de ehhez képest viszonylag jól játszotta a szerepét. Arra legalábbis képes volt, hogy megjegyezze: másnap délelőtt 10 órára várják az igazgatói irodában egy állásinterjúra. Az elején még kicsit hebegett-habogott, de az elköszönés már egészen normálisan sikerült. Bár lehet, hogy az igazgatónő furcsállotta, hogy Ingola az ősi havonjáró búcsúzást használta, ami nagyjából így hangzik: „*Lepje lépteidet frissen hulló hó!*” Talán nem kellett volna letegezni. Na, de majd valahogy kimagyarazza magát másnap, gondoltuk.

A felkavaró telefonbeszélgetés után Ingola kábé tíz percig nem szólt hozzánk, csak csendesén sírdogált, mi pedig tapintatosan hagytuk. Aztán

megkérte Aurát, hogy most már tényleg próbáljon kapcsolatba lépni Jácinttal, mert az egy dolog, hogy ő holnap állásinterjúra vagy mire megy egy iskolába, de ennél sokkal fontosabb, hogy mi lehet a Pantherán foglyul esett szerelmével.

– Eddig még nem is beszéltek velük? – kérdezte szánakozva Virág. – Hogyhogy?

– Hívtuk, de Jácint nem vette fel. Talán azt sem tudja, hogy kell – húzta el a száját Aura. – Vagy elvesztette a készüléket... kinézem belőle.

– Szerintem csak nem volt alkalma felvenni. Elég nagy feltűnést keltene egy mobillal a völgyben, nem igaz? – csattant fel Noémi.

– Jól van, nyugi! Újra megpróbálok! – hűtötte le Aura, és olyan szakszerű pötyögésbe kezdett, mint aki évek óta ezt csinálja.

Hírek a Pantheráról

– Na, végre! Azt hittem már, elvesztetted a telefonomat!

– Nyugi, Aura! De ne hidd, hogy olyan egyszerű itt a Völgyben csak úgy előhúzni a mobilt a zsebemből. Ha nem tudnád, errefelé csak úgy nyüzsögnek az inspirátorok!

– Pfuuj, még elképzelni is rémes...

– Szia, Jácint! Helló!

– Á, a többiek is ott vannak? Mindenki? Sziasztok!

– Jácintka, édesem, mind itt vagyunk, bizony. Ezek a drága gyermekek azon mesterkednek, hogy kiköpött dolgozó hölgyet faragjanak Ingolácskából.

– Kiköpött...?!

– Nem úgy értettem, Ingola szívem. Csak arra céloztam, hogy miután én a külsődet szakszerű kezelés alá vettem, most Noémicske elmeséli, hogy miket kell mondanod az igazgatónak, hogy tanárként alkalmazzon az iskolában. De te helyt fogsz állni, virágszálam. Csak az fontos, hogy ne mezítláb menj be az iskolába. Van egy elegáns csatos cipőm, harmincötös méret...

– Jácint! Könyörgök, mondd el, hogy mi van Anderrel! – szakította félbe a szóáradatot Ingola kétségbeesett hangja. – Mondd, hogy jól van! Hogy nem büntették meg nagyon! Tudtál vele találkozni?

– Sajnos azóta nem... Csak pár szót tudtunk beszélni, miután elfogták. De hamarosan megkezdte a büntetését, és akkor talán változik a helyzet.

– A... a büntetését? – Ingola hangja megremegett. – És mi lenne az?

– Ne aggódj! – Jácint igyekezett együttérző és kedves hangot megütni, bár érezte, hogy a végeredmény nem egészen hihető. – Lényeg, hogy Ander nem lesz bezárva egy cellába. A Régi bányák közelébe küldik, a szurdokba, hogy kiderítse, mi folyik ott.

– Á, szóval valami piszkos munkát kapott a megbocsátásért cserébe. Jellemző! – kommentálta Aura.

– Mik azok a Régi bányák? – kotyogott közbe Gekko. – Elég rosszul hangzik. Szörnyek is vannak arrafelé?

– Fogd be a szád, Gekko! – talált vissza a régi stílusához Helga. – Megrémítéd Ingolát.

– Beszélj már, Jácint!

– De hát nem hagytok szóhoz jutni – mondta idegesen Jácint.

Tudta, hogy nem lesz könnyű ez a beszélgetés. Egyszerre kell megnyugtatónak és talpraesettnek tünnie, miközben ő maga sem tudja, hogyan fog segíteni Andernek a szabadulásban. Hóvirág ugyan

nem tűnik túl veszélyes ellenfélnek, de a Régi bányák említésére valahogy mindig megborzongott. Azok a sötét lyukak, mintha kitátott szájak lennének. És éjszakánként állítólag suttognak meg énekelnek.

– Hát... tudjátok, Kálmos szerintem tényleg szeretne megbocsátani Andernek. Olyan feladatot adott neki, ami nehéz és rejtélyes, de ha megoldja, akkor tiszta lappal indulhat.

– Miféle feladatot? – Ingola hangjába remény és szorongás vegyült.

– Valaki jár mostanában a bányák környékén, de nagyon ügyesen rejtőzködik, mert még a legjobb felderítőcsapatunk sem jutott a nyomára. Ráadásul az illető már tudja, hogy kutatnak utána, mert valahogy előidézett egy kőomlást, és ezzel szinte teljesen elzárta a bányákhoz vezető utat. Andernek az lesz a dolga, hogy egy barlangba száműzve szemmel tartsa a szurdokot és a bányákat, és ha nyomra bukkan, jelentse Kálmosnak.

– Ez nevetséges! – fortyant föl Vince. – Hiszen Ander bármikor megszökik onnan! Lemegy a part-ra, hajóra száll, és Ingola után jön. Hogyan akarják őrizni ilyen nyílt terepen?

– Ezt én sem értem – ismerte be Jácint. – Lesz egy őrzője... de csak egyetlenegy. Igaz, csak egy menekülési útvonal maradt, de nekem is az a véleményem, hogy ha segíték Andernek, és elterelem az őr figyelmét, akkor könnyedén meg tud szökni.

– Köszönöm, Jácint! – bukott ki Ingolából a megkönnyebbülés. – Ha sikerrel jársz, gazdagon megjutalmazlak. – Aztán rájött, hogy ő már szökött és nincstelen uralkodónő, úgyhogy picit elbizonytalanodva folytatta. – Mármint... van néhány értékes ékszerem. Valamelyiket neked adom. Csak siessetek! Nem tudom, meddig tartok ki itt egyedül.

– Nem vagy egyedül! – mondta egyszerre vagy négy felháborodott hang.

– Ó, elnézést! – szabadkozott Ingola. – Ne haragudjatok! Fogalmatok sincs, mennyire hálás vagyok mindnyájatoknak a segítségért. De Ander nélkül valahogy teljesen talajvesztett lettem, értitek, ugye?

– A szerelem bűvös ereje... – kezdte volna Rozika néni, de lehurrogtuk.

– Jávorral mi van? – kérdezte hirtelen Virág. – Róla még egy szót sem szóltál.

– Nem tudom... – ismerte be Jácint. – Nem egyszerű. Azt hiszem, megsértődött rám, mert egyedül hallgatóztam, és nem vontam be minden akciómba. De hát ezt nem is várhatja tőlem! Hiszen folyton felügyelet alatt van.

– Kérlek, Jácint, legyen rá gondod! – mondta Ingola. – Jó lenne, ha azt éreznéd, hogy ő is tehet valamit Anderért.

– Ráadásul – tette hozzá komoran Vince –, ha eldurran az agya, még keresztbe is tehet nektek.

– Nem tenne ilyet! – csattant fel Noémi. – Kicsi, de nem hülye! És nem is gonosz.

– Vincének sajnos igaza van – komorodott el Ingola. – Ha Jávor haragszik, akkor gyakran meg gondolatlanul cselekszik. Próbáld valahogy kien gesztelni, Jácint!

– Jó, majd próbálom – dünnyögte Jácint. Nem tűnt túl lelkesnek. Nem elég, hogy mindenki tőle várja, hogy segítsen Andernek, még óvó bácsit is játszania kell Jávor mellett.

Inkább témát váltott.

– És ott minden oké? Biztonságban vagytok?

– Az én házam az én váram, Jácintka – idézett Rozi néni egy hímezett falikendő-feliratot. – Olyan, mint egy békés és otthonos, süteményillatú erőd. Jelenleg bögrés mákos aromát áraszt. Ide be nem jön, drágám, egyetlen zúgolódó sem. Próbáljon csak nekem itt zúgolódnival bárki is, majd fogom a seprűnyelet meg a sodrófát!

– Még arra is szükség lehet – dünnyögte Aura. – Ugyanis tényleg itt vannak. Sőt, az egyikük már landoláskor várt ránk. Tudták, hogy ide készülünk, valószínűleg kihallgatták amikor az Óriás tenyerén beszélgettünk.

– De le... leráztuk a fi... fickót – szúrta közbe, mert nem akartam, hogy Jácint azt higgye, mi csak tehetetlenül várjuk, hogy ránk támadjanak.

– Tudsz beszélni Anderrel? – kérdezte Ingola. – Kérlek, valahogy üzend meg neki, hogy jól vagyunk, és tartjuk a tervet, amíg megérkezik!

– Az sokáig tarthat – felelte kételkedve Jácint. – De tartsatok ki! Bejuttatok egy üzenetet a cellába, és ha holnap megkezd a munkát a bányáknál, utána megyek, és kitalálom, hogyan tovább. Csak az a baj...

– Mi a baj? – kérdezte újult rémülettel Ingola.

– Az a baj, hogy én is épp egy kemény képzési folyamatban vagyok. Egy nyolcfős csapatban mozgunk a hegyen. Nagyon kevés lehetőségem van önálló akciókra. De mindent megteszek!

– Annyira rendes vagy, Jácint! – olvadozott Noémi, közben Ingola meg azt mondta:

– Igazán hálás vagyok neked, drága Jácint!

Aura is morgott valamit, ami leginkább úgy hangzott, hogy akkor gyerünk, hajrá.

Vince, Gekko és én pedig egymásra néztünk és fintorogtunk. Hiszen Jácint eddig szinte semmit nem csinált. Ugyan mire fel ez a sok nyálazás?

Edzésterv

Aura és Rozi néni, miután kettesben maradtak, némi feszélyezettséggel figyelték egymást a szemük sarkából. Ingola szerencsésen útnak indult az interjúra egy viharvert csatos cipőben – Mihály bácsi kísérté el a sulihoz nagy morogva, hogy aztán siessen is vissza a társasházhoz havat lapátolni –, mi pedig az órán ülve feszülten vártuk, mikor juthatunk némi információhoz az állásinterjú kimeneteléről.

Aura úgy döntött, hogy nem veszi magára a másik suliból érkezett újonc diáklány szerepét az osztályunkban. Kicsit macerás lett volna megoldani, és szerintem Aura örült, hogy nem kell az oktatáson sínylődni. Igaz, a másik választása az volt, hogy segíthet Rozi néninek a konyhában. De már körvonalazódott is a fejében egy terv, hogyan fogja ezt ügyesen elkerülni.

Mert Rozi néni máris támadásba lendült.

– Nos, Aurácskám, kislányom, arra gondoltam, hogy még egy magadfajta harcos amazonkisaszszonynak sem válik kárára, ha megtanul néhány egyszerű ételt elkészíteni.

– Ó, ne tessék fáradni, tudok annyit, amennyi szükséges! És mindenki jobban jár, ha nem viszem túlzásba – háritotta el Aura.

– Értem – mondta némileg kedvetlenül Rozi néni, aztán új lendületet vett. – Nos, ennek örülök, kinccsem, de fontos, hogy legyen a tarsolyodban néhány igazán kiváló süteményrecept. Például...

– Rozi néni, ne tessék velem bajlódni! – mondta idegesen Aura, és úgy döntött, hogy beveti a cselet, amit az éjszaka folyamán a tisztaszobában, a furcsa illatú ágyneműben forgolódva ötlött ki. – Amúgy is, fontosabb dolgunk lesz.

Rozi néni nem szerette, ha a saját háza táján nem ő irányít.

– Nekem tényleg ezer dolgom van, drágám. Mihályomnak rakott kelkáposztát ígértem vacsorára. Boltba kell mennem, és szeretném végre befejezni a horgolt vállkendőt, amit Virágocska születésnapjára készítek.

– Lustakötéssel? – kérdezte Aura.

– Oh, dehogyis! Rövidpálcával, aranyom.

Aura nem tudta, most vajon gúnyolódik-e Rozi néni, vagy komolyan beszél. Inkább gyorsan témát váltott.

– Nézzünk szembe a tényekkel! Rémes emberek vannak a nyomunkban – közölte síri hangon. – Ha ránk találnak, nem ússzuk meg szárazon!

Ez hatott. Rozi néni az utóbbi években ugyan már elbánt egy-két gazfickóval, és majdnem belegabalyodott egy műkincsrabló bűnszövetkezetbe is, de azért még így is rá lehetett hozni a frászt. Különösen, ha Aura adta elő a sztorit, akinek sosem kellett a szomszédba mennie némi drámai hangvételért.

– Ezek a zúdulók nagyon kemény figurák – mondta, és igyekezett kissé rémülten pislogni. Ehhez maga elé idézte Ingolát, aki aznap az interjúra indulás előtt épp ilyen arcot vágott. – Tetszik tudni, most még én is félek. Sőt, rettegek!

– Ó, te szentséges ég! – kiáltott fel Rozi néni, és keze ökölbe szorult a köténye zsebében. – Úgy érted, csillagom, hogy valahogy fel kellene készülnünk az ostromra?

Aura majdnem elnevette magát, amikor elképzelte, hogy Rozi néni házát megostromolja két zúduló egy faltörő kossal, Mihály bácsi pedig az előtérben állva parancsokat osztogat a kiskorú védőknek.

– Úgy értem, hogy fel kell készülnünk a fogadásukra. Önvédelmi technikák, ilyesmi.

– És te értesz ehhez, angyalom? Mármint szakszerűen? – érdeklődött Rozika néni. – Mert nekem vannak ötleteim, de attól tartok, hogy azok nem igazán illeszkednek semmilyen harcművészeti fősodorba.

Aura nem tudta, mi az a fősodor, de folytatta. Csak főzni ne kelljen. Se piacra menni fonott kosárral!

– Igazából én csak a szabotőr harci technikákat ismerem. Meg egy kicsit az inspirátorokét. De a zúdulókra más törvények vonatkoznak. Nekik, tetszik tudni, valahogy más a testfelépítésük. Nem olyan sérülékenyek. Olyan a testük, mint a macskáé. Nem vagyunk számukra igazi ellenfelek.

Miközben beszélt, Aura az ablakhoz lépett, és kipillantott a kertbe. A szomszéd felé magas betonkerítés húzódott, viszonylag vastag peremmel. Hirtelen eszébe jutott valami.

– Lehet, hogy edzenünk kéne. Ott, a hátsó kertben! Kialakíthatnánk egy olyan izét... edzőpályát, és gyakorolhatnánk az önvédelmet olyan esetekre készülve, amikor valaki fentről a fejünkre ugrik. A kerítés tetejéről érkezhethetne a támadás.

Rozi néni megborzongott.

– És mi lesz a tujáimmal?

– Ennyi áldozatot muszáj lesz meghozni – nézett rá szigorúan Aura. – Vagy talán tétlenül tetszik majd végignézni, ahogy Kismukkékát szép sorban szétlapítja két mindenre elszánt zúduló? Folyjni fog a vér, visítanak majd, mint a malacok...

– Jaj, dehogyis, drágám, dehogyis! Én csak azt mondom, hogy a tuják és a kerti törpe harcművészeti tabu! Majd te is meglátod, milyen búbajos az a kis figura. Tavasszal vettem a bolhapiacon. Eddig nem mertem megemlíteni Mihályomnak, de ha

közelebbről megnézed, egy kicsit hasonlít rá az az aranyos törpécske.

Aura pillantása a hóval belepett, piros sapkás, idétlenül vicsorgó, giccses gipszszobor arcára vándorolt.

– Tényleg hasonlít – ismerte el. – Majd eltesszük láb alól, amíg az edzések tartanak. Mármost elteszük az útból, úgy értem.

– És a tuják? Azokat hogy teszed el az útból, galambom?

Aura nem felelt. Bár eleinte csak azért találta ki ezt az egészet, hogy elterelje Rozi néni figyelmét a konyháról, most úgy gondolta, hogy talán mégis jó ötlet.

– Igen, ez az! Délutánonként edzenünk kell, hogy szükség esetén megvédhessük magunkat és Ingolát. Hiszen az ellenség már itt van, a városban! A nyakamat teszem rá, hogy egy váratlan pillanatban újra megtámadják a hercegnőt. Muszáj, hogy mindig a közelében legyünk, és ismerjünk egy-két fogást, amivel ártalmatlanná tehetjük őket.

Rozi néni nagyot sóhajtott.

– Hát, ha feltétlenül szükséges... Ám legyen! De mondd csak, Aurácska, nekem is részt kell vennem az edzéseken?

– Persze, sőt, Mihály bának is. Hozhatja a hólapátot is. Azzal ütheti félre a ráugró ellenséget, mint egy teniszlabdát.

– És te vezeted az edzést, kicsim?

Aura már a prémes kabátját gombolta az előszobában, aztán csizmát húzott a lábára.

– Ki más? – grimaszolt. – Nem is kérdés. Most kialakítom az edzőpályát, addig tessék előkeresni különböző önvédelmi eszközöket! Szúró- és vágófegyvereket, pajzsokat, dobócsillagot, ilyesmit. Ma délután meg is tartjuk az első tréninget.

Rozi néni nem először érezte úgy, hogy alulmarad az Aurával vívott házi küzdelemben. De szokásos hősiessége egy perc alatt felülkerekedett, és máris buzgón matatott a konyhaszekrényben, önvédelmi eszközök után kutatva. Aura már nem volt a házbán. Rozi néni az ablakon keresztül figyelte, ahogy a lány undorodva ölbe veszi, és a kert sarkába potytyantja a kerti törpét. Hirtelen felindulásból feltépte a konyhaablakot.

– Na, ide figyelj, kicsi szívem! Érzéssel bánjál ám azzal a kedves figurával!

Aura összerezzen, aztán lehajolt a kerti törpéhez, mélyen a szemébe nézett, és pusztit nyomott a homlokára.

Rozi néni bosszúsán becsukta az ablakot. Igazán fura ez a leány! Valahogy még mindig nem képes igazán, szívből megkedvelni. Nem olyan, mint Noémicske vagy Helga, Virágocskáról nem is beszélve. Na, de fog majd csodálkozni! Délutánra neki is lesz saját edzésterve. Ugyan mire vág fel ez a kis fruska?

Hiszen olyan vékonyka, mint a cérnaszál! Lehet, hogy látott már verekedő szabotőröket, de kizárt dolog, hogy lenne benne elég erő, ha egy zúgolódó szakad a nyakába valamelyik havas háztetőről. Ide élettapasztalat kell!

Rozi néni maga elé helyezte a pultra a sodrófát, a palacsintasütőt meg egy erős kötözősineget. Némi gondolkodás után kivett a hűtőből néhány citromot is. Aztán előszedte a fiókból a karácsonyra tartogatott csillag alakú süteményformát. Ha dobócsillag kell, tessék, van az is! Aztán fogta a kézimunkazsákját, és a tartalmát a pultra ürítette. Még hogy edzésterv! Hát ma délutánra majd ő is készít egy saját edzéstervet. Tűrhetetlen, hogy idejön ez a vörös hajú kislány, letapossa a tujákat, megszegyeníti a Michael fedőnevű kerti törpét, és egyfolytában parancsolgat. Hogy fog mindenki csodálkozni, amikor bebizonyítja, hogy ő is fel tud ám készülni a gazfickók támadására!

Rozi mama harcoldája, jutott eszébe egy hangzatos név. Bizony, így fogják hívni az ő harcművészeti irányzatát. Igaz, jobban élvezte volna, ha

Rozi mama étkezdéjét nyithatná meg, de

mit lehet tenni?
Az élet mindig máshogy alakul, nem éppen

a kényünk-kedvünk szerint, főleg, ha szökevény hercegnőket látunk vendégül szerény, de otthonos hajlékunkban.

Kipillantott az ablakon. Aura már a kerítés tetején állt, és vörös arccal kiabált valakinek. Rozi néni rögtön kitalálta, hogy épp a szomszédnak mond csúnyákat. Jaj, ez a lány! Még ezt a csorbát is ki kell majd köszörölnie. Majd alkalomadtán átvisz egy üveg csalamádét a vén Gazsinak. Vagy vesz neki is egy olyan ízléses kerti törpét.

Kivett egy tűt a kézimunkadobozából. Ezzel szokta a keresztzemes hímzést készíteni. Elégedetten elmosolyodott. Már is kezdett összeállni az edzésterv.

A szurdok

Andert az imént hagyta magára két kísérője a szurdokban. És igazán nem lehet azt állítani, hogy kedvesek vagy bőbeszédűek lettek volna.

– Kétnaponta jelentést kérünk. Alkonyatkor jövünk ide, a patakhoz. Legyél itt, hogy beszámolj arról, amit találtál!

Ander biccentett, de nem válaszolt. Érezte, hogy a két fickó is csak kényszerűségből beszél vele. A gyomra is összeszorult a gondolatra, hogy áruklása után a legtöbb völgylakó megvetéssel és haraggal tekint rá. A szavaikból rájött, hogy a legtöbben nem értenek egyet az enyhe büntetéssel. Nem is büntetés ez, inkább feladat. Bár Ander az inspirátor kísérők arcát figyelve kitalálta, hogy senki nem ereszkedne le szívesen önszántából a szurdokba. Az egész hely különös, baljós hangulatot árasztott. Úgy tűnt, mintha nem lenne egészen lakatlan, noha semmi mozgást nem észleltek.

Igaz, Hóvirág is itt él valahol. Ander csaknem elnevette magát, amikor megtudta, hogy Hóvirág lesz az egyetlen őrzője ezen a kietlen, erdős részen. De fegyelmezte magát, és úgy tett, mint aki komolyan

veszi a helyzetet. Belül azonban megkönnyebbülés és türelmetlenség hullámai kavarogtak. Csak tűnjön már el ez a két férfi, és ő azonnal szedi is a sátorfáját! Mihelyt tiszta a levegő, végigrohan a Járatlan ösvényen, lemegy a partra, és feloson az első hajóra, ami kiköt a szigeten. Még szerencse, hogy van nála hátizsák némi ruhával és élelemmel. Így talán nem fog annyira különbözni a többi turistától. Bár a ruhák inkább hideg időre valók, és talán nem is túl elegánsak. Szó, ami szó, lehet, hogy kissé szakadt benyomást keltene egy luxushajón. De ráér még ezen gondolkodni.

Egyelőre csak annyi a dolga, hogy Hóvirágot kicselezve elhagyja a szurdokot, és találjon egy biztos rejtékhelyet a parton, amíg az első hajó odaér. Szerencsére a sziget egzotikus partszakasza eléggé turistacsalogató, így egy-két napnál bizonyára nem kell többet várnia. Hogy utána hogyan tovább, azt majd később találja ki. Egyetlen erő hajtja: hogy mihamarabb Ingolával lehessen és megvédje az üldözőitől. Ander szinte reszketett a türelmetlenségtől. Csak tűnne már el ez a két fickó!

– Ott egy barlang – mutatott az egyikük egy kényelmetlennek látszó kis üregre. – Oda behúzódhatsz éjszakára. Lehet, hogy hideg lesz. De talán lesz még ennél nagyobb bajod is... – Arcán gúnyos fintor jelent meg, jelezve, hogy a világért sem cserélné a fogollyal.

Ander szándékosan nem reagált. A kétoldalt magasodó hegyoldalt fürkészte, a komor sziklákat és a ferdén növekvő fákat, melyek mintha egyfolytában a mélység fölött billegnének kényes egyensúlyozással. Aztán az ösvényen futott végig a tekintete, mely meredeken húzódott fölfelé. Alig tűnt járhatónak a sok sziklás törmeléktől. Az egyik fa törzse mögött mintha mozgott volna valami, de a következő pillanatban már el is tűnt. Ander sejtette, hogy Hóvirág figyelte őket.

Lehet, hogy a nő több bosszúságot okoz majd, mint hitte? Hiszen eddig nem tekintette ellenfélnek. De talán megnehezítheti a szökést. Gyorsan elhessegette a gondolatot. Ugyan! Hóvirág nem lehet számára ellenfél... bár nem is szívesen keveredne vele konfliktusba. Legjobb lenne, ha ki tudná játszani az éberségét.

A két kísérő szedelőzködött, és közben az idősebbik tovább fontoskodott.

– Jeleket keress, szokatlan dolgokat, Leander! Ednám csapata a múltkor valami különös anyagból készült foszlányt talált az egyik bányánál. Mi a völgyben nem használunk ilyesmit. De a portyáidra vigyél magaddal fegyvert! Hát, tudod... nem irigyellek... De még így is hálás lehetsz Kálmosnak!

Ander biccentett, de nem válaszolt. Elege volt a két fickóból, ahogyan a többi, szúrós tekintetű inspirátorból is, akik mind némán figyelték, amikor

összekötött csuklóval kivezették őt a völgyből. Akkor értette meg, hogy a völgy már nem az otthona, az inspirátorok pedig nem a testvérei. Még ha sikerrel járna is, nincs már visszaút a régi társakhoz, barátokhoz. Az élete másként alakult: talán már nem is akar visszatérni hozzájuk.

Ez a gondolat, bár már ezerszer is eljátszott vele, most különösen erős keserőséggel mardosta belülről.

Az inspirátorok elindultak, és gyors, erőltetett iramban haladtak felfelé a törmelékekkel borított, meredek ösvényen. Néhány perc múlva eltűntek a szeme elől. Ander a környéket fürkészte, de semmi nem mozdult. Hóvirág bizonyára visszahúzódtott a saját vackába. Bárhogy is van, mihelyt leszáll az alkonyat, elindul. Sötétben észrevétlen maradhat, és a nőnek is kell néha aludnia, nem igaz? Nem figyelheti éberem éjjel-nappal az utat! Kálmos terve igazán gyenge lábakon állt.

Az órák csigalassan vánszorogtak. Ander evett valamit, kidobálta a hátizsákjából azokat a tárgyakat, amiket nem ítélt fontosnak az útra. A kést, zseblámpát, kötelet a zsákban hagyta, meg egy térképet is, amit mindaddig az inge ujjában rejtgetett. Egy pillanatra átfutott az agyán, hogy mi lehet Jácinttal és Jávorról. A nagyfiú értelmesnek tűnik, és korábban a tudtára adta, hogy segíti majd. De úgy tűnik, erre nem lesz ideje és lehetősége. Hiszen mindjárt indul!

Ander kikémlt a barlangból. Minden csendes, ám a szurdok fura, alig hallható neszei mégis baljós érzetet ébresztettek benne. Mi lehet ez a tompa, halk zúgás? Talán a patak? Vagy a csend vibrál ilyen finoman a szurdok sötét falai között?

Kimerészkedett a barlangból, és felvette a hátizsákot. Már a délután folyamán kiszemelte a legkönnyebben járható útvonalat az ösvényen. Fel kell rajta rohannia, amilyen gyorsan csak bír. Talán megússza a találkozást Hóvirággal.

Egy pillanatra felrémlt benne, hogy a nő ugyanolyan számkivetett inspirátor, mint ő maga. Pontosan tudta, hogy mit érezhet. Aztán nagy levegőt vett, és nekiiramodott.

Égészen jól haladt. Nem remélhette, hogy némán tud majd mászni, hiszen a darabos sziklatörmelék csikorgott, és néha meg is indult a lába alatt. Az izmok rövidesen szinte égtek a lábában az erőfeszítéstől, mégsem vett vissza a tempóból. Már az ösvény felénél járt. Láta a fennsík peremét, ahonnan majd lefelé visz tovább az út a part és a szabadulás felé.

Sötét árnyékok mellett haladt el futtában. Nem nézett oldalra, és zseblámpája apró fényköre amúgy sem engedte, hogy alaposabban szemügyre vegye a tájat. A telihold némileg bevilágította ugyan a hegyoldalt, de még így is minduntalan térdre esett az alig járható, meredek kaptatón.

Egy pillanatra megállt, hogy szusszanjon egyet. Elképzelte Kálmos arcát, amikor elmondják neki a szökést. A nagymester biztosítani akart neki még egy esélyt, ő azonban ismét elárulta. Ander tudta jól, hogy nem lesz több lehetősége. Ha most elkapnák, örökös rabság várna rá a Völgy tömlőcében...

Újult erővel vágott neki a kaptatónak. Már csak néhány méter választotta el a tetőtől, amikor az a fura, surrogó hang megütötte fülét. A következő pillanatban éles, nehéz tárgy csapódott a bokájának. A fájdalom olyan erős volt, hogy felkiáltott, és térdre esett.

Azonnal tudta, mi történt.

Hóvirág bizonyára a fák közül lesett rá, és hihetetlen pontossággal célozva méretes követ vágott a bokájához. Ander reszketett a dühtől. Megpróbált talpra állni, de be kellett látnia, hogy a nyilalló fájdalom azt jelzi: nem képes továbbmenni. Eltört, de legalábbis megrepedt a bokája. Hóvirág egyetlen, jól irányzott célzással ártalmatlanná tette. Elvégezte a rábízott feladatot.

Ander nem akarta feladni. Négykézláb próbált tovább mászni, amikor könnyű futólépéseket hallott. A zseblámpa fényét odairányítva látta, hogy vékony, alacsony alak közeledik a fák sűrűjéből. Csakis a nő lehet, gondolta.

– Vidd el a fényt! – sivitotta egy hisztérikus hang. – Különben az erdőszellemnek adlak vacsorára!

Fel fog falni, te ganajtúró bogár! Vidd el azt a fényt, ha mondom!

Már Ander előtt állt, és szinte reszketett a kétségbeeséstől.

– Vidd el! Nem bírom! – kiabálta.

Ander egyszerre érzett dühöt, fájdalmat és különös szánalmat. Leeresztette a zseblámpát, de így is látta a zilált hajú, koszos arcú, sovány alakot, ahogy kezét a szemére szorítva rázkódik. Egyszerre gyűlölte és valahogy sajnálta is.

– Elkaptalak! – kiáltotta a nő, és ádáz tekintettel meredt rá. – Jutalomból elvisznek a kristálykupolához, ott majd kapok ajándékot!

– Eltörted a lábamat – sziszegte fájdalmában Ander. – Figyelj, Hóvirág! Hagyj futni! Kitalálom,

hogyan háláljam meg, ha elengedsz. Ígérem, nem feledkezem meg rólad!

– Ha-ha-ha! – kacagott a nő, de ez inkább csengett riasztóan, mint derűsen. – Nem mész sehova, trallala! Úgy célzok, mint a vadász, aki vadkacsára lő. Úgy célzok, mint a puma, amelyik az ágon lapul, míg oda nem ér a zsákmány. Van hatszáz kicsi kavicsom. Nagyobb is van ám közte, nem is egy! Nevet is adtam nekik, hihi. Mindnek! Az egyik aprócska, aranyos kis kavics most elkapott, bizony! Puff! Úgy kell neked, te rókaszívű!

Ander bokája egyre duzzadt, és folyt belőle a vér. Újra megpróbált ráállni, de a fájdalom olyan erősnek bizonyult, hogy felszisszent, és tehetetlen dühvel visszaereszkedett a földre.

– Győztél – mondta keserűen. – Mindent elrontottál, Hóvirág! Ugyan mit számított neked, hogy elmegyek-e innen? Most boldog vagy?!

– Boldog vagyok – ingatta magát a holdfényben jobbra-balra a nő. – Boldog és elégedett, mert minden jótett elnyeri a jutalmát. Öt jutalmat kapok, vagy ahányat dobok a kockával. Te pedig fogoly vagy – énekelte. – Szurdokba ragadtál, szurokba ragadtál, haha!

Aztán különös dolog történt. Hirtelen lehajolt, megragadta Ander karját, és szokatlan erővel emelni kezdte, míg a férfi nagy nehezen talpra vergődött.

– Lekísérlek a barlangodba – mondta neki Hóvirág. – Az erdőtündérek most mind látták, hogy Hóvirág milyen ügyesen céloz, és hogy megkíméli az ellenfele életét.

Anderben kényelmetlen érzés moccan meg.

– Miről beszélsz?!

– A fejedre is célozhattam volna – mondta hirtelen egészen tiszta és értelmes hangon a nő. – És akkor... tudod... Akkor neked kampó. Így viszont teheted a dolgod. Megkeresheted a gonosz bajkeverőt. Én tudom, ki az, de nem árulom el.

Ander megtorpant, és közelről pislogott az őt támogató nő szutykos arcába. A pillantását kereste, mely ködös és zavaros volt, de egy-egy másodpercre értelem szikrája csillant meg benne.

– Te tényleg tudod, ki jár errefelé?

– Ha tudnám, sem mondanám meg. De nem tudom, csak újhholdkor, és amikor esik az eső.

Ennek nem volt se füle, se farka. Ander belátta, hogy veszített. Ideges volt, de uralkodott magán, és fejében máris új terv körvonalazódott. Hóvirág ezúttal ártalmatlanná tette, de pár nap múlva újra megpróbál elmenekülni a szurdokból. A lába talán nem tört el, de a fájdalmat csillapítani kell. Addig viszont nem ártana barátságot kötni a nővel. Úgy talán elaltathatja a gyanúját.

– Figyelj! Rendes vagy, hogy segítesz, Hóvirág – kezdte, mire a nő furán felkacagott, és a holdra nézett.

– Ó, a holdfény bekötözi a sebeket – mondta. – Csak az a baj, hogy észak felé sok a mérges gomba.

Ander a fájdalomtól sajgó bokával, nyugtalanul bicegett az ösvényen. A barlanghoz érve Hóvirág elengedte a karját, és köszönés nélkül sarkon fordult. Könnyű lépteinek visszhangja hamarosan beleolvadt a szurdok éjszakai neszeibe.

Ander a földre rogyott, aztán kulacsából lemosta és egy ingből szakított csíkkal bekötözte a bokáját. Bezzeg Ingola biztosan tudná, milyen gyógynövényből kell pakolást készíteni a sebre. A kabátjába burkolózott, és ledőlt a hideg földre, ám a szégyen és fájdalom jó darabig még nem hagyták aludni. Nem tudott túljárni egy bolond remetelány eszén, és így rengeteg időt veszített. Vajon tényleg ilyen jól céloz a nő, vagy csak dicsekszik, és szerencséje volt? – morfondírozott, aztán felszínes, nyugtalan álomba merült.

Hegyi kecske

Jávor azt játszotta, hogy ő egy hegyi kecske, aki épp egy kőomlason ugrál lefelé. Kiváló egyensúlyérzővel, könnyű, fürgé léptekkel szökdecselt szikláról sziklára, és közben lekicsinylő megjegyzéseket tett magában mindazokra, akiket egy vacak kőomlás eltántorít attól, hogy leereszkedjenek a szurdokba. Előző éjjel döntött úgy, hogy saját kezébe veszi Ander megmentését, mert rémesen, sőt iszonyúan megharagudott Jácint-ra, aki azt hiszi, hogy ő a legokosabb, és hogy egyedül ő alkalmas veszélyes feladatok végrehajtására.

Igazságtalanság, hogy sosem vonja be a terveibe! Pedig el is árulhatta volna tegnap este Iringónak. Csak be kellett volna kiabálnia Azálea háta mögé, hogy „Helló, Jácint!”, és lett volna nagy haddelhadd! Az inspirátorok mind odagyültek volna, Jácint pedig vörös fejjel mászott volna elő Azálea szoknyája mögül, és ugyancsak idétlen magyarázkodásba torkolt volna a hallgatózása.

De Jávor érezte, hogy ilyet azért mégsem tehet. Akárhogy is van, Jácint mégiscsak a haverja, aki – ha leszámítjuk a túrhetetlen önzését – azért jó fej is tud lenni. Ha akar. Nagy ritkán.

De valahogy akkor is meg kell leckéztetnie! És mi lenne szebb bosszú, mint ha ő maga is önálló útra tér, és egyes-egyedül szabadítja ki a barátját, Andert? Mire Jácint kettőt pislog, Andernek már nyoma is veszett, és tűvé tehetik érte a Pantherát. Csak ő, Jávor fogja tudni, hogy barátja már egy óceánjáró fedélzetén várja, hogy újra találkozzon Ingolával. Jávor úgy döntött, esetleg megfontolja, hogy csatlakozik Anderhez a hosszú úton. Igaz, a Völgyben megint kitörne a pánik. De esetleg írhatna újra egy levelet, betenné a parton elhelyezett üzenősziklába, és talán már senki nem aggódna annyira, hiszen a múltkor is milyen ügyesen hazajutott.

De lehet, hogy mégiscsak túlzás lenne lelépni. Ráadásul Márkus folyton a nyomában van. Úgy tűnik, őt állították rá, hogy ellenőrizze, mert Jácintnak túlságosan sok idejét és figyelmét igénybe veszi a felderítőképzés.

Na de, ha esetleg követi is Márkus, itt, a kőomlásnál simán lerázza. Jávor hallotta, amint az ebédlőben a felnőttek arról beszéltek, hogy Ander fogsága a Régi bányáknál azért nem ad módot menekülésre, mert egy váratlan kőomlás miatt a szurdokba vezet ő régi, meredek lépcsősor járhatatlanná vált. A másik odavezető út pedig olyan keservesen járható, hogy szökésre Ander nemigen gondolhat. Főleg, ha valaki szemmel is tartja. Jávor ennek ellenére biztosra vette, hogy Ander igenis sokat gondol a szökésre,

sőt, valószínűleg egyfolytában azon gondolkodik, és meg sem fordul a fejében, hogy a bányák környékén kutasson baljós és különös nyomok után.

A Régi bányákban természetesen akaritot bányásztak egykor – Jávor így tanulta az oktatáson. Ám a mesterek sok évvel ezelőtt úgy döntöttek, hogy lezárják a hegy belsejébe vezető járatokat, és csak egyet hagynak meg, amely sokkal feljebb található, egy sziklapárkányon. Régebben Mihály, az őrző is ott dolgozott, de ő már szintén elhagyta a Pantherát szerelmi okból kifolyólag.

Jávor megtorpant és levegő után kapott, mert a nagy kő, amin éppen állt, vészesen megingott a talpa alatt. Az utolsó pillanatban átugrott egy stabilabbnak látszó sziklára, a hatalmas tömb pedig eleinte lassan, majd egyre nagyobb lendülettel és erősödő dübörgéssel megindult a mélység felé.

Jávor behúzta a nyakát. Fú, ezt megúsza! Lehet, hogy egy kicsit hangos volt? Igaz, ő nem hisz abban, hogy valaki valamilyen sötét indokkal pont ezen az unalmas helyen táborozzon. Valószínűleg nincs mitől tartania. Neki most csak annyi a dolga, hogy felderíti, hogyan mászhatnak végig Anderrel együtt a kőomláson. Igaz, egy kicsit veszélyes, de hát mi nem az?

Tovább ereszkedett, mit sem törődve azzal, hogy a tenyere és a térde itt-ott vérzett, a nadrágja pedig kiszakadt. Ezek mind apróságok, ő pedig mindent

meg fog tenni a barátja kiszabadításáért. Remélhetőleg gyorsan Ander nyomára bukkan. A bányák bejáratát rég felverte a gaz, és senki emberfia nem szívesen menne oda azért, hogy rendbe tegye azt a területet. Lidércekről suttognak és démonokról, akik a hegy gyomrában laknak, és nem vették jó néven, hogy járataikat az inspirátorok elzárták a külvilágtól. Mások arról sutyorognak, hogy a szabotőrök keze lehet a dologban, akiket mindig is bosszantott, hogy a Panthera teljes akaritkészlete az inspirátorok felügyelete alatt áll. Jávor hallotta, hogy az egyik fiatal mester arról beszél Kálmosnak, hogy a szabotőrök bizonyára megpróbálják majd újra megnyitni a Régi bányákat, hogy titokban termelhesse ki akaritot a hegy gyomrából.

Akárhogy is van, Jávort ezúttal nem érdekelte az akarit, csakis az, hogy Andert mihamarabb – még Jácint érkezése előtt – kijuttassa a szurdokból. Persze a nagyfiú is próbál majd valamit kitalálni, de akkor már késő lesz... Addigra ő és Ander messze járnak... valahol az óceánon. Jávor a repülő kaland után úgy érezte, itt az ideje, hogy megismerje a hajókázás élményét is. Bár biztosan szörnyű meleg lesz a fedélzeten, de egy kis kellemetlenséget elvisel az élményért cserébe.

Egészen jól haladt. A felnőttek akkora ügyet csinálnak egy kis kőomlásból! Életveszélyről papolnak, meg biztonságról. Pedig, ha jól megnézzük, hova

lépünk, simán találhatunk közlekedésre alkalmas útvonalat. Bár az is igaz, hogy elég egyszer hibázni... és akkor kampec! De ő nem fog hibázni!

Az inge nyirkosan tapadt a hátára, és kezdte belátni, hogy Andernek kicsit nehezebb lesz majd felfelé másznia, már csak a testsúlya miatt is. Hiszen ezek az alattomos kövek úgy viselkednek, mint a sunyi és megvadult állatok. Sosem lehet tudni, melyik és milyen irányban indul meg a következő pillanatban. De azért csak mászott tovább.

Kicsivel arrébb, a hegyoldalban egy üreget akadt meg a szeme. Milyen érdekes! Talán az is egy bánya bejárata lenne? Nem, ahhoz túl kicsinek tűnik. Mégis, olyan, mintha a növényzetet megritkították volna körülötte. Vajon ki és miért tett ilyet?

Jávor egy pillanatra megállt, részben, hogy kifújja magát, részben pedig azért, mert valahogy nem hagyta nyugodni az a sötétlő üreg. Meg mert volna rá esküdni, hogy valami van a belsejében. Erőltette a szemét, de az árnyékos, fákkal benőtt szurdok félhomályba borult, és nem tudta kivenni a részleteket. Ez a barlangüreg, gondolta, kábé félúton van lefelé. Ander egészen biztosan odalent tanyázik, tehát ez nem lehet az ő táborhelye.

Azért meg kéne nézni.

Vagy mégsem?

Jávor bátor fiúnak tartotta magát, olyasvalakinek, aki mindent megtesz a legjobb barátja

kiszabadításáért. De azért egy kicsit kíváncsi is volt. Lehet, hogy egy újabb alagútra bukkant? Kálmos biztosan megdicsézné, ha felfedezne egy újabb folyosót, amit talán a gaz szabotőrök alakítottak ki. Igaz, neki is van egy szabotőr barátja: Aura. Rövid töprengés után arra jutott, hogy mindenhol akadhatnak normális emberek, és azért azok sem mindig egyszerű esetek.

Már percek óta egy helyben állt, és az üreget bámulta. A következő pillanatban összerezzen. Egy ember lépett ki sietve a barlangból, és egy rejtett ösvényen ereszkedni kezdett a fák között. A barlangtól felfelé nem vezetett járható út. Az alak minden biztonnal lefelé, a szurdokba tartott. Jávor ráébredt, hogy egészen véletlenül fontos nyomra bukkant. Nem Ander nyomára, az igaz, de megtalálta a titokzatos ideget, aki áruló jeleket hagyott a szurdokban, és akit most Andernek kéne fülön csípnie.

Egészen össze volt zavarodva. Ugyan mit kéne csinálnia? Az idő sürget, Ander biztosan nagyon várja már a segítséget. Magától nem fog a kőomlás-hoz jönni, hiszen a fejébe verték a Völgyben, hogy az az út már nem alkalmas menekülésre. Ő persze ki tudná vezetni az omláson át a szurdokból... de nem lenne-e mégis fontosabb kideríteni, ki és miben sántikál a Régi bányák környékén?

Ezt mindig nagyon utálta! Amikor dönteni kell, és ő senkitől nem tud tanácsot kérni. Igaz, a tanácsokat

nem szokta túl gyakran megfogadni, de legalább jól el lehetne vitatkozni azon, hogy miért butaság, amit a másik javasol. Most viszont csak önmagával vitatkozhatott arról, hogyan tovább.

Végül győzött a kíváncsiság. Arra jutott, hogy ez a kitérő nem tarthat tovább fél óránál. És miután visszatér a Völgybe, elmondhatja Kálmosnak, hogy mit talált a szurdokban. És akkor két legyet üt egy csapásra. Ő lesz a Völgy újdonsült hőse. Jácint pedig meg fog pukkadni az irigységtől!

Egy szó, mint száz, muszáj megnéznie, hogy mi van ott. Hiszen a barlang titokzatos lakója épp most ment el. Csak egy pillanatig tarthat: odaóvakodik, bekukkant, esetleg áruló nyomokat gyűjt, aztán már ereszkedik is tovább Anderéért.

Igen, ez jó lesz.

A hegyoldalt ezen a szakaszon terméketlen, száraz, szürkésbarna föld borította. A mászás az eddigieknél is nehezebbnek bizonyult, mert még nagyobb kövek sem akadtak, ahol megvethette volna a lábát. De Jávor hősiezen kapaszkodott, és oldalazva haladt az üreg irányába, miközben mind a tíz körme alatt vastag rétegben gyűlt a barna por.

Mintegy húszperces, izzadságos munkával végül elérte a párkányt. Itt újra talált egy-két rejtőzködésre alkalmas, méretes sziklát. Bebújt az egyik mögé, és várt.

A bátorsága újra elhagyta kissé, de amikor tíz perc után sem hallott egyetlen hangot sem, óvatosan felegyenesedett, és az üreghez lépett. Egy ócska, kifakult rongy szolgált bejárati függönyként, amit lustán ide-oda lengetett a szél. Jávor kissé félrehúzta az anyagot, és bepillantott a helyiségbe. Majdnem felkiáltott a csodálkozástól. A barlang mélyén valami kékesen derengett és villódzott. Jávor még sosem látott monitort, de az inspirátor fiúktól már sokat hallott róla. És az a valami ott, gondolta, csakis

egy monitor lehet. De hogy kerül ide, a Pantherára? Szent párductalp! Hát itt meg vajon mi folyik?

Jobban szemügyre vette a helyiséget. Az egyszerű, fából készült berendezési tárgyak között hatalmas káosz uralkodott. Jávor két, rongyokból készített alvóhelyet is látott, meg egy összetákolt asztalszerűséget, néhány bögrét és temérdek szétszórt papírlapot. Be akart lépni, hogy valamit – bármit – magához vegyen, de a következő pillanatban valaki hátulról megragadta a vállát.

– Helló, kisfiú! Mi járatban itt? Gyere csak, beszéljünk! – mondta egy hang, mire Jávor rémülten pillantott a háta mögé.

A középkorú asszony, fején a vastag szőrmesapkával, mindent összevetve nem tűnt barátságosnak. Leginkább egy mókusra emlékeztetett a fura fejfedőben, és ahogy mosolygott, pisze orra, sötétbarna szeme csak fokozták ezt a benyomást. Jávor eléggé kedvelte a mókusokat.

A nő, látva a kisfiú gyanakvó tekintetét, gyorsan elengedte a vállát, és kitartóan mosolygott tovább.

– Nincs kedved beszélgetni? Olyan ritkán jön látogatónk... – mondta kedvesen.

– Végül is... – vont vállat Jávor, és a monitorra pillantott. – Végül is öt percet rászánhatok – mondta, és belépett a barlangba.

23. fejezet

A gondnok

Miközben Rozi néni háza felé slattyogtunk tanítás után, Vincének támadt egy kiváló ötlete.

– Figyeljetek! Mi lenne, ha Mihály bácsi új munkahelyé felé mennénk? Meglehetnénk a gondnoki hivatás gyakorlása közben.

– Jó ötlet ez? – kérdezte Virág. – Nem kéne inkább szemmel tartanunk Ingolát? Így beszéljük meg. Mi van, ha útközben rátámadnak?

Ingola pár száz méterrel előttünk imbolygott a Rozi nénitől szerzett csatos cipőben, ami télvíz idején kevés védelmet nyújthatott, de szerintem ezt nem is bánta. Nyilván szívesebben sétált volna mezítláb. Miután részt vett a sikeres interjún (legalábbis ezt súgta oda a „véletlenül” arra ólálkodó Noéminek a folyosón), megmutatták az íróasztalát a tanári szobában, majd pedig a bőbeszédű Sári néni, az énektanár körbevezette a suliban, és mindent részletesen elmagyarázott neki. Még a táblóképekről is felolvasta az elballagó osztályok névsorát, egy-két kedves szót szólva minden egyes tanulórról, aki valaha is nagy múltú intézményünk padjait koptatta. A nap végére Ingolán látszott, hogy szinte szédül

a rengeteg információtól. Még kínosabb lehetett számára, hogy az ebédlőben néhány leendő kollégája társaságában kellett elfogyasztania a sárgaborsó-főzeléket mócsingos pörkölttel, miközben azokról az oktatási intézményekről kérdezték, ahol eddig tanított. Szükszavúán válaszolgatott, nagyjából ilyeneket:

– Ó, ez még valahol északon volt. Inkább nem is mondom, melyik városban, mert olyan nehéz kiejteni a nevét... Igen, persze, mindenféle természetudományokat oktattam. Mikor mire volt legnagyobb szükség... Tudják, ezek amolyan kis létszámú iskolák, de nagyon khm... szép eredményeket értek el a tanítványaim a világversenyeken.

Egyszóval megpróbálta Noémi hülyeségeit ismételtetni. Ám leendő kollégái arcán látszott, hogy nehezen tudnak mit kezdeni a csodálkozásukkal, illetve rosszallásukkal, hogy az új tanárnő ilyen gátlástalanul dicsekszik az eddigi eredményeivel. Kivételt csak a némettanár, Richárd bácsi képezett, aki megrögzött agglegény létére szokatlanul rajongó pillantásokat vetett az új tanárnőre. Töltött neki vizet, átnyújtotta a sót, és minden egyéb módon is próbálta felhívni magára a figyelmet. Helyeselt, nevetgélt, szellemes megjegyzéseket tett és tüsténkedett.

Egész jól szórakoztunk a sarokban álló asztalunk körül, suttymban figyelve az események alakulását. Hiába, Ingola már az első napon nagy sikert aratott.

Szerzett ugyan magának néhány ellenséget, de egy lovagot is. Az ilyesmi olykor még jól is jöhet, bár ez eléggé úgy hangzik, mintha Rozi néni mondta (esetleg hímezte) volna.

– Szerintem nem fog sokáig kitartani – nyilatkozta ki borúsán Gekkó. – Néha totál kiül az arcára, hogy fogalma sincs, hol van, és kik ezek körülötte. Nem tud normálisan társalogni velük.

– De hiszen elmondta nekik, hogy eddig külföldön élt – védte Virág. – És most még új neki itt minden.

– Attól még vághatna értelmes arcot – csóválta a fejét szigorúan Vince.

– Majd délután betanítunk neki néhány hihető sztorit – felelte Helga, és már vette is elő a jegyzetfüzetét, hogy hihető iskolai sztorikat írjon, amikkel Ingola másnap előrukkolhat a kényszerű beszélgetések során.

– Sze... szerintem o... olyan, mint egy tanár – védtem. – Le... legalábbis hasonlít.

– Szerintem meg túl szép hozzá – szögezte le Noémi. – Látjátok? Már is bepasizott! Ha Ander ezt látná!

Richárd bácsit alaposabban megvizsgálva arra jutottunk, hogy azért ez a bepasizás nem tűnik olyan véresen komoly dolognak. Bár Richárd bá remekül beszél németül, mégis valószínűtlennek tűnt, hogy Ingola az ő kedvéért hátat fordítana a jóképű és az esetek többségében vidám Andernek. Richárd bácsi

arcán a mélabú a vidámságnál gyakoribb vendég volt – és egy reménytelen szerelem ezt akár még tovább is fokozhatta.

Alig vártuk, hogy kiszabaduljunk a suliból. Valószínűleg Ingola is megkönnyebbülve imbolygott hazafelé.

– Nézzétek! Már Rozi néni kapujánál jár! Szerintem benézhetünk Mihály bácsihoz! – javasolta Gekko, és a szomszédos utcába kanyarodott. – Engem őszintén érdekel, hogy a kiváló kommunikációs készségét hogyan kamatoztatja a munkája során.

Mihály bácsi kiváló kommunikációs készsége már az utca végén hallatszott.

– Suhanc! Mihaszna! – bögte prémes sapkájában, lobogó sáljában, miközben két kukát rángatott a kapualjba. – Mit képzelsz, komisz, girhes csirkefogó!

– Csak be akartam húzni. Hogy segítsek... – magyarázta egy langaléta fiú meghökkent arckifejezéssel. – Jóska bácsinak is mindig segítettem. Már mint az előző gondnoknak.

– Tán úgy hiszed, te bitang, hogy nincs elég erőm, hogy elbánjak két francos szemetesekukával?

– De... dehogyis – dadogta a fiú, és gyorsan beoldalazott az épületbe.

Távolról figyeltük, ahogy Mihály bá nagy nehezen berángatja a kukákat a kapualjba. Sokatmondó pillantásokat váltottunk.

– Két nap, és kirúgják – fogalmazta meg Helga, amire mindannyian gondoltunk.

Középkorú férfi sietett ki a házból egy tacsskóval. Mögötte Mihály pattogott, a szó szoros értelmében.

– Remélni merem, hogy van magánál ebürülékgyűjtő egységcsomag! Csak nem gondolja, hogy ez a kis ebadta büntetlenül idecifrázhat a kapu elé?!

Az úr morgott valamit, de látszott, hogy semmi kedve vitatkozni.

Nem így volt ezzel a hölgy, aki épp akkor érkezett haza tömött bevásárlószatyrokkal.

– Á, maga az új gondnok? – kérdezte dühösen, és az arckifejezésén látszott, hogy Mihály bácsi végre méltó ellenfélre akadt. – Jóska mindig elvette a szatyraimat, és segített felcipelni a harmadik emeletre – mondta vészjóslóan.

– Hát én nem fogom elvenni – szögezte le Mihály bá, és kellemetlen mosolyt villantott a nő felé. – Nem kéne annyit enni. Még megárt – mondta, jelentőségteljesen végigmérve a hölgy teltkarcsú alakját.

– Ezért panaszt teszek! – kiabálta az asszony. – Aláírást gyűjtök, és kirúgatom. Még csak két napja van itt, de máris teljesen felborult a társasház rendje. A lift elromlott! És a hangulat is! Maga... maga... zsvivány! Lókötő!

Azzal becsörtetett, a szatyrai meg csak úgy lobogtak utána. De nem értünk rá megbeszélni az esetet, mert máris jött a következő felvonás.

– Ó, miért olyan dühös a szomszédasszonyom? –
A kérdés egy most érkező, hosszú, elegáns kabátot
és széles karimájú, sikkos kalapot viselő hölgytől
érkezett. – Mondja, Misi, mi a baja Megyerinének?
Csak nem bosszantotta fel valamivel?

Még a szánkat is eltátottuk. De nemcsak mi,
Mihály bácsi is. Úgy pislogott fel a nála jó másfél
fejvel magasabb nőre, mint egy megilletődött le-
velibéka.

– Á, asszonyom! – hajbókolt. – Üdvözlöm, hehe!
Ugyebár. Ne is törődjön azzal a dühödt perszóná-
nával. De látom, nehéz a táskája, kérem adja ide!
Felviszem! – Azzal máris kikapta a sötét kabá-
tos nő kezéből a mintegy húsz centiméter széles
retikült, ami nem lehetett nehezebb húsz dekánál,
és üdvözült mosollyal beügetett vele a kapualjba.
Még sosem láttuk ilyen fürgének.

– Maga olyan aranyos, Misi! – turbékolta a nő,
ahogy követte. Még láttuk az arcán azt a kicsit gú-
nyos és nagyon negédes mosolyt, amivel szemláto-
mást levette a lábáról a mi Mihályunkat.

A döbbenettől egy percig szóhoz sem jutottunk.

– Erről Rozi néninek is tudnia kell! – jelentette ki
harciasan Noémi.

– Talán csak udvarias akart lenni – kelt Mihály
védelmére Virág.

– Te tényleg úgy láttad? – kérdezte Vince.

– Ugyan! – legyintett Gekko. – Neki is jár egy kis
szórakozás... – Aztán Helga pillantására megköszö-
rülte a torkát, és elhallgatott.

– Me... menjünk! – mondtam az órára pillantva. –
Még sok do... dolgunk lesz Ro... Rozi néninél.

Edzés

Nem is sejtettük, hogy mennyi dolgunk lesz Rozi néninél! Azt hittük, a délután java részét Ingola oktatásával töltjük majd, hogy másnap egy hellyel-közzel értelmes kémiaórát tartson az osztályunknak. De másként alakult a program.

Aura rohant ki elénk a kapuba csatagos, hólepte hajjal, piros arccal.

– Na végre! – A köszönéssel nem is fáradt, csak berángatott minket a hátsó udvarra. – Gyertek, mert megőrülök!

– Mi folyik itt? – kérdezte kíváncsian Helga.

Az udvar közepén Rozi néni állt, és egy csillag alakú süteményformázót lengetett a kezében.

– Dobócsillag – mutatta fel büszkén, aztán elhajította a kis csillagot, ami mintegy két méterrel repült el az áldozatként kiszemelt, hevenyészve elkészített hóember mellett. Az alkotás minden szépséghibája ellenére egész jól nézett ki, répaorra és fazékkalapja is volt.

Gekko és Vince a karácsonyi dobócsillag láttán a hóban hemperegve röhögtek. Én azonban udvariasan kintartottam, és hallgattam a további magyarázatot.

– Ez pedig a keresztzemes technika – emelt fel egy tűt Rozi néni. – Ami azt jelenti, hogy akibe beleszúrom, annak rögvest keresztbe áll majd a szeme. – A szegény hóembert nem kímélve a hasába döfte a tűt.

A hóember fejeéről lecsúszott a régi lábos.

– Na, ugye! Milyen hatásos – kacagott boldogan Rozi néni. – Mi is volt még, kincsem? – fordult Aurához, aki egyfolytában pofákat vágott, és a csodálkozó Ingolának tett megjegyzéseket.

– Egy sima, egy fordított – válaszolta kelleetlenül.

– Ja igen! Persze! – vidult fel Rozi néni, és pofozni kezdte a hóembert. – Nézzétek, csak! Egy sima, tenyérrrel, egy fordított, visszakézből.

A hóembernek ezúttal a feje is leesett.

– Gyertek, drágáim, gyakoroljatok ti is! Meg kell tudnotok védeni magatokat a gonosz zúzmarásoktól!

– Zúdulók – javította ki Ingola. – És nem nagyon lesz pofozkodás. Ők lesből támadnak, a magasból.

– Pedig most akartam megmutatni a rövidpálcát – húzott elő egy horgolótűt a kabátujjából Rozi néni. Dermedten figyeltük, ahogy kivont horgolótűvel lassan közelít a hóember maradványai felé. Szegény már nagyon rozoga állapotban volt. – A rövidpálca egyébként egy horgolási szakkifejezés, drágáim, de ebben az esetben Rozália harci klubjában egy titkos támadási módszer neve.

– Inkább Mihály bácsival tessék foglalkozni – hurogta sötéten Noémi. – Neki kéne a körmére nézni. Vagy rácsapni egy rövidpálcával, hogy elmenjen a kedve a táskacipeléstől.

– Hogy mondd, Noémicske? Ő, az én Mihályom bizonyára pompásan elboldogul. Legalább elfoglalja magát! Tegnap este is olyan kedvesen beszélt a társasház rémes lakóiról. Ha tudnátok, hogy élvezi!

– Azt meghiszem – morogta Gekkó, de nem tudta jobban kifejtteni, mert Aura az udvar közepére penderült, és kiabálni kezdett.

– Gyerünk, rakjátok le a táskákat, kezdődik az edzés! Első körben Kismukk lesz a zúduló, ő úgyis nagyon szeret magas helyekre mászni. Ott a kerítés, gyerünk! Ne szöszmötölj már annyit!

Teljesen a hatása alá kerültünk. Engedelmesen felmáztam a kerítés tetejére (közben Rozi néni kicsit sikoltozott, hogy „Vigyázz, Mukkocska, jeges!”), aztán pedig az volt a feladat, hogy leugorjak, miközben a többiek így vagy úgy kivédik a támadásomat. Ezt mindenki a maga módján tette, de bátran mondhatom, hogy rövidesen kék és zöld foltok éktelenkedtek rajtam mindenhol.

– Ezt jól ki... kitaláltad – mondtam Aurának a kerítés tetején állva.

Akkor már túl voltunk az első körön. Gekkóval kezdtük, aki elkapott, és a hóba gurult velem,

amikor rávettem magam. Kicsit még birkóztunk, de persze hamarosan a hátamon térdelt.

Az aljas Vince egyszerűen félreállt, amikor ráugrottam, és még nevetett is a dicstelen becsapódásomon. Virágot viszont nem bírtam megtámadni, mert csak könnyes szemmel pislogott felfelé, ezért Aura őt tartalékba osztotta be. Helga megvárta, amíg nekiugrok, aztán elgáncsolt, és hógolyót tömött a számba. Noémi pedig visított, hogy „Segítség!”, mire a szomszéd átnézett a kerítés felett, hogy ugyan mi folyik itt.

– Ó, csak játszanak az aranyos kis gyerekek! – nyugtatgatta Rozi néni. – Ne is törődjön velük, Gazsi! Olyan szertelenek!

Végül Ingola levette a csatos cipőt, és mezítláb a hóba gázolva bemutatta a zúdulók támadásának szakszerű kivédését.

– A zuhanásuk lendületét használva taszítunk még egyet rajtuk a röppályájukat kissé módosítva. Ha lehet, fordítsatok a testükön is, hogy ne a talpukra essenek. Úgy időt nyerhettek. Na, ugorj, Kismukk! Mutatom!

A kerítés tetején álltam, és mindenki engem nézett.

– Ne... nem megyek! – makacsoltam meg magam. Ennyi fájdalom után nem tartottam igényt még egy szakszerű dobásra is.

– Gyáva féreg! Mihaszna! – kiabált fel Gekko a kerítés tetejére.

Úgyhogy végül mégis leugrottam. Ingola szakszerűen csavart és lendített, így még három métert repültem, és végül a hóember maradványain landoltam.

Mindenki megtapsolt.

Bár az is lehet, hogy Ingolát tapsolták meg.

– Te jössz! – mondtam az alattomosan vigyorgó Vincének, és nagyon élveztem, ahogy rémülten elkerekedik a szeme.

És az edzés folytatódott. Senki nem maradt ki az élményből, hogy gonosz zúduló lehessen. Egyedül Rozi néni passzolt, ő azt mondta, hogy Dárius király kincséért sem mászik fel a kerítésre. Ehelyett a tuják közül rontott elő meglepetésszerűen, vad fúria módjára, hólepte szemüvegben. És valahogy senki nem mert ellenállást tanúsítani – egyrészt mert a látvány sokkoló volt, másrészt pedig mégiscsak Rozi néniről van szó. Ugyan ki merne ujjat húzni vele? Még Aura is csak állt ott, és kínosan grimaszolt.

Kicsit később a nappaliban száradtunk és uzsonnáztunk. Noémi Ingolának szegezte a kérdést.

– Szerinted van értelme ennek az egésznek? Már-mint hogy itt edzünk, és közben hülyét csinálunk magunkból?

Ingola tűnődve csavargatta a szőke haját.

– Valami haszna biztosan van – mondta, aztán váratlanul kibukott belőle az elmúlt napok összes feszültsége, és remegő hangon, könnyes szemmel folytatta: – El sem hiszitek, mennyire hálás vagyok a segítségetekért! Szerintem tökéletes álcát találtok ki nekem. De annyira félek, hogy hibázni fogok tanárnőként az iskolában!

– Ettől én is félek – dünnyögte Gekko, de Helga lepisszegte.

Virág Ingola mellé ült, és átkarolta a vállát. Mi, többiek nem nagyon tudtunk mit mondani, mert egy könnyező hercegnő valahogy olyan... izé volt.

Ingola közben valamennyire összeszedte magát. Hálásan pillantott Virágra.

– Nos... tudjátok, a zúdulók előtt nincs akadály. Kiváló felderítők és harcosok. Előbb-utóbb rám fognak találni. Hiszen már itt vannak a városban! Talán még nem tudják, hogy pontosan itt bújtam el, és hogy tanárnak álcázom magam, de ez csak idő kérdése. Talán pár nap, talán pár hét, és megtalálnak!

– Elárulod végre, hogy mit keresnek ennyire? – tette fel a mindenkit foglalkoztató kérdést Vince.

Ingola a nyakánál matatott, és előhúzott egy hosszú, erős láncon függő, kúp alakú medált.

– Ez az inga, itt, egy nagyon becses tárgy. Az őseim tulajdonában volt, de Algor számára sokat jelentene, ha megkaparinthatná.

– Mi... mire való? – kérdeztem.

– Érzékeli a földben lévő különös erővonalakat és ásványlelőhelyeket. A népem egykori gazdagságát állítólag annak köszönhettem, hogy az ük-ük-nagyapám mestere volt az inga használatának. Nem minden kézben válik ugyanis engedelmes eszközzé. De az én őszám hatalmas kiterjedésű kincslelőhelyeket tárt fel a segítségével, ami gazdaggá tette a havonjárókat.

– Azta! – hüledezett Gekko, és már nyúlt volna a kis ékszerért. – Kipróbálhatnánk a Szajkó-réten! Például Kismukk tartja a kezében az ingát, és csukott szemmel, átszellemülten lépked. Ahol kileng az inga, ott ásni kezdünk.

– Ja, és találunk néhány műanyag palackot meg gumiabroncsot – hűtötte le Vince.

Ingola a tanárnői kiskosztümje alá rejtette a medált. Úgy tűnt, nem érdekli a fecsegésünk, a gondolatai messzire kalandoztak.

– Szóval ezt keresik – mondta sóhajtva. – És hamarosan itt lesznek, higgyétek el nekem!

A fiola

Jácint a Régi bányákat övező szurdokfal tetején téblábolt. Már vagy hatszor sétált egy rövid szakszon oda-vissza, de a szurdok oldalában növények mindenütt zavarták a lefelé nyíló kilátást. Egyszer ugyan mintha megpillantotta volna Andert, de még ebben sem volt biztos. Balsejtelmek gyötörték.

A szabadítás nehezebb lesz, mint hitte. A kőomlás lezárta a szurdokba vezető egyszerűbb, lépcsős kialakítású utat, és most csak a Járatlan ösvényen keresztül közelíthetne, amit Hóvirág, az egykori inspirátor őriz. Jácint maga is emlékezett a nála jó tíz évvel idősebb nőre: fiatal inspirátor lányként is nagyon izgága volt már. Szerette a versenyeket, és jól felvágta a nyelvét. Nem sokra tartotta a szerinte puhány, főleg az eszközkel érvényesülni akaró társait. Nála az ügyesség és az edzettség kulcskérdés volt. Sokan nem szerették, de akadtak azért csodálói is. És most... most remeteként él az erdők mélyén, és Kálmos foglyok őrzését bízta rá – mivel más munkára nemigen alkalmas.

Jácintot nagyon aggasztotta, hogy egyszer sem tudott üzenni Andernek, amíg a férfi a börtönben ült. Az épületet szigorúan őrizték. Tegnap reggel két inspirátor kísérte ki a Völgyből a foglyot, hogy végre megkezdhesse különös munkáját a Régi bányák környékén. Jácint tehetetlenül nézte a menetet, és egy pillanatra ugyan elkapta Ander tekintetét, de ez kevés volt ahhoz, hogy üzenetet váltsanak. A pilóta arcáról nem tudott semmit leolvasni, de a szemében mintha könnyörgés villant volna: Jácint úgy értette, hogy Ingola biztonságáról szeretne többet tudni. Ha mást nem, ennyit legalább tudnia kell vele. Csak annyit kellene mondania, hogy Ingola és Aura szerencsésen megérkeztek Rozália asszonyhoz, és most jó páran ügyelnek a biztonságukra.

Talán írhatna üzenetet, és egy követ belecsoportolva ledobhatná a szurdokba. Csak annyit üzenne, hogy Ingola jól van, ő pedig hamarosan kitalál valamit, amivel Hóvirág éberségét kijátszva előkészítheti Ander szökését. Ehhez azonban látnia kellene, hol tartózkodik a pilóta. De ezek a nyomorult fák mindent eltakarnak a szeme elől!

Jácint magában szitkozódott. Ráadásul csak nehezen tudta elnyomni a másik kellemetlen érzését, amit természetesen Jávör okozott. Ma reggel, az előző esti konfliktusuk után megkereste a fiút, hogy tájékoztassa, és bevonja a terveibe. A főépület előtt

összefutott Jávor egyik társával, aki már messziről integetett neki:

– Szia, Jácint! Jávor már elment. Mondta, hogy ma együtt lesztek. Nem is jön tanításra – fejezte be rosszállóan.

Jácintnak nagy erőfeszítésébe telt, hogy uralkodjon az arckifejezésén, és ne árulja el a kis, ravasz kölyköt.

Jávor tehát kijátszotta őt! A társainak azt mondta, hogy vele lesz. Ehelyett viszont – bizonyára sértettségből – úgy döntött, hogy egyedül vág bele Ander kiszabadításába. Ebből még nagy baj lehet! Ha szerencséje van, Jávor nyomára bukkan itt, a szurdok peremén. Remélhetőleg addig sem csinál butaságot a fiú – például nem zuhan bele a szakadékba. Mert Jávortól minden kitelik.

Most már nemcsak a keskeny völgyet kémlelte, hanem a szurdok magas falát is. Jávor nem teszi egyszerűvé az ember életét. Olyan kis buta, hogy mindenben megsértődik! Meg kellene értenie, hogy nem vonhatja be minden akcióba. Hiszen még kisgyerek. Veszélybe is kerülhet.

Odalentről hirtelen hangokat hallott. Gyorsan hasra vetette magát, hogy felmagasodó alakja ne keltsen feltűnést, ha lentről valaki felpillant. Óvatosan araszolt előre, ahonnan belátta a mélységet. Egy patakmeder részletét vette ki a fák koronája között, a parton pedig egy alakot.

Ander!

A férfi valami nagyon fura dolgot művelt. Mintha cipőjét levéve a hús vízbe merítette volna a lábát. Jácint hunyorgott, és látta, hogy Ander egy hosszú, piszkosfehér anyaggal tekeri körbe a bokáját. Mátis megsérült volna?

Akkor vette észre, hogy a férfi beszél valakihez. Körbepásztázta a területet. Szerencséjére a fák lombja ezen a szakaszon ritkásabban nőtt. Meglepve látta, hogy jó tíz-tizenöt méterre a pataktól, egy lapos sziklán Hóvirág kucorog felhúzott térdrel, és úgy tesz, mint aki nem hallja, hogy beszélnek hozzá.

Jácint ilyen távolságból nem hallotta, hogy mit mond Ander. De a látottakból azonnal levonta a következtetést: Kálmos nem tévedett, Hóvirág nagy-szerű börtönőr! Ander minden bizonnal szökni próbált, Hóvirág pedig eltörte a lábát. Legalábbis megsebesítette. Így, bicegve, nincs már több esélye az eltűnésre.

Jácint a hátára gördült a sárgás fűben, és halkán füttyentett egyet. Ez igen! Hóvirág az első adandó alkalommal megmutatta, ki az úr a szurdokban. Andernek nincs más választása, végeznie kell a kutatómunkáját, ha nem akar visszakerülni a dutyiba. És még örülhet, ha Hóvirág nem ad számot a szökési kísérletéről. Igaz, nem tudná elmondani úgy, hogy meg is értsék. De talán nem is akarja. Talán szórakoztatja ez az újfajta feladat.

Még egyszer lepillantott. Ander már nem beszélt. Most Hóvirág fordult a pilóta felé, de csak titokban, mintha a szeme sarkából lesne rá. Aztán újra elfordította a fejét.

Jácint nagyot sóhajtott. Fogalma sem volt, mit tegyen. Ez a szöktetés nehezebb lesz, mint hitte. Ki tudja, mikor adódik megint alkalma, hogy idejőjjön? Ednám nem fogja elhinni, hogy napokig fáj a lába.

Oldalra fordult, hogy feltápászkodjon, amikor valami kigurult a zsebéből. Az egyik kis fiola Kamilla barlangjából! Az olajzöld színű. Milyen kár, hogy semmire nem megy most a varázssitalokkal!

Mielőtt visszacsúsztatna volna a zsebébe, a címkén lévő feliratra pillantott. *Vízreíró* – betűzte a különös szót. Hát az meg mi lehet? Vízre lehet írni vele? Ugyan ki az az őrült, aki vízre akar írni? És vajon miért és hogyan? Ez a Kamilla igazán ráérhet ott fenn a hegyen, hogy ilyen hülyeségeket talál ki!

A szurdokba pillantott, Ander még mindig a patak partján ücsörgött, de Hóvirág már nem gubbasztott a korábbi helyén.

Lekiabáljon neki? Azzal azonnal lelepleződne...

A kezében még mindig ott volt a fiola, miközben meredten bámulta Ander hátát, aki most unott tehetlenséggel kavicsokat dobált a patakba.

Jácintnak hirtelen eszébe jutott valami.

Az a patak... Nos, a forrása itt van, a közelben. Igaz, először kisebb zuhataggá válik, de végül keresztülszeli azt a völgyet is, ahol most Ander ücsörög. Ha ez a folyadék, itt, a kezében, tényleg képes a vízen szavakká formálódni... akkor... ha segíteni nem is, legalább üzeni tudna Andernek!

Jácint a hirtelen felismeréstől, hogy legalább egy apró dolgot megtehet, egészen izgatott lett. Futólépésben indult a patak forrása felé. Jó pár kilométert kell ügetnie, gondolta, de talán nem hiábavaló az erőlködés. Igaz, ellenőrizni nem tudja, hogy elérte-e Andert az üzenet, de legalább csinált valamit... amíg eszébe nem jut jobb öltet.

Csak maradjon Ander még egy darabig a patak partján! Igaz, nem úgy nézett ki, mint aki egész nap sétálgatni fog. Hóvirág jól helyben hagyta, az biztos!

Húsz perc múlva megizzadva, kifulladásra rogyott le egy fenyőkkal határolt tisztáson, ahol a jéghideg vizű forrás eredt. A hely valahogy baljós hangulatot árasztott, de Jácint most nem törődött ezzel. Igyekeznie kellett. A forrás körül kis, természet alkotta medencében gyűlt a víz, hogy aztán egy lankás lejtőn meginduljon lefelé. Jácint előkotorta a fiolát, és elbizonytalanodva méregette. Jó ötlet ez? Vajon hogyan kell használni? És hány szóra lesz elég ez a kis folyadék? Vajon tényleg lehet vele vízre írni?!

Úgy döntött, tesz egy próbát.

Egy nagyobb sziklát gördített a kavargó víz útjába, mely most gátként duzzasztotta fel a patakot. Kihúzta a fiola dugóját, és óvatos mozdulattal, hajszálvékony sugárban csorgatott ki belőle némi folyadékot. Apró, zöld sziget lebegett a víz színén. Jácint vett egy nagy levegőt, és keze mozgásával imitálva az írást, vékony sugárban engedte a folyadékot a vízre. *Jácint vagyok* – rótta a szavakat a víz felszínére, és döbbenetesen állapította meg, hogy az írás egyben marad. Olajosan csillogott a különös, sűrű anyag a lustán mozgó, szinte álló víz felszínén. És bár a vízzel együtt mozogtak a betűk is, nem szakadtak cseppekre, szilárd kötéssel kapaszkodtak egymásba. Ez a Kamilla valódi mágus, gondolta elismerően Jácint. Na de mi lesz, ha elveszi az útból sziklát? Szétesik vajon az iromány?

Már cselekedett is. És szinte meg sem lepődött azon, hogy a szavak a vízzel együtt meglódultak, és

az összekapaszkodó betűk formájukat megtartva úsztak a folyás irányába. Vitte a víz a szöveget lefelé, a szurdokba.

Talán tényleg működhet a terv, gondolta. Bárcsak több folyadék lenne az üvegben! Mit írjon?

Ismét felduzzasztotta a vizet, aztán igyekezett hajszálvékony sugárban csorgatni a zöld folyadékot a fiolából. Reszkető kézzel a felszínre rótta, hogy: „*Ingola jól van. Kitalálok valamit. A nagy, kerek sziklához dobom majd az üzenetet. J*”

A J betű már kissé szakadozott lett, mert elfogyott a vízreíró anyag, de a szöveg határozottan olvasható volt. Jácint félregördítette a gátként használt követ, és magában fohászkozott, ahogy útnak indította a patakot a szurdok felé.

Csak érje el Andert az üzenet!

Ingola tanít

Az edzést követő reggelen Ingola még az eddiginél is idegesebben rángatta magára Rozi néni orgonalila kiskosztümjét. Az elegáns ruhadarabot Rozi néni még akkor vásárolta, amikor korábbi munkahelyén, a művelődési házban lépett fel Arató Tóbiás, a sármos, őszülő halántékú táncdalénekes. Rozi néni nagyszabású és felelősségteljes feladata volt, hogy a művész urat az öltözőbe kíséresse. Közben szellemesen csevegett is vele időjárásról, közlekedésről – például a szégyenszemre megritkított városi buszjáratokról –, orgonalilába burkolva. Mindezt a legbecsesebb emlékei között tartotta számon, bár Mihálynak eddig még nem említette. Csak Virágnak. Ő pedig tudta tartani a száját.

És mivel igazán nem állíthatjuk, hogy Ingola és Rozi néni azonos méretű ruhákat hordana, Ingola végül kénytelen volt belebújni a Helga által hozott farmerbe, és csak a könyökéig érő orgonalila blézert hagyta magán, hogy Rozi néni felé is kimutassa a háláját. Sportosan elegáns, mondták rá a lányok, amikor reggel meglátták.

Én nem tudom. Lehet.

Éppen az első óránk volt a kémia. Szerintem jobban izgultunk, mint maga Ingola, akit az igazgatónő vezetett be a terembe, mert amúgy is beszéde volt velünk.

– Bemutatom az új természetismeret-tanárnőt, Vízfordó Ingolát. Fogadjátok szeretettel! – mondta.

Ingola ránk mosolygott, és közben igyekezett kerülni Gekko pillantását, aki különösen érdeklődő és szeretetteljes arcot vágott, hogy ezzel is segítse az új tanárnőt.

Az igazgatónő pedig folytatta:

– Ingola messziről érkezett hozzánk... jaj, mindig elfelejtem! Hol is éltél eddig, Ingola?

Sajnos közben Ingola is elfelejtette azt a kitalált városnevet, ami Noémi agyszüleményeként díszlett az önéletrajzában.

– Ööö... nem olyan fontos – mondta, és kínosan mosolygott. – Úgysem lehet normálisan kiejteni azt a városnevet. Fenn van északon, és alig van benne magánhangzó.

Erre mindenki megpróbált elképzelni egy várost a messzi északon magánhangzók nélkül, de a legtöbb osztálytársunk arcára ettől a feladványtól mély tanácstalanság ült ki. Bután néztek, na.

Az igazgatónő is csodálkozva pislogott, de aztán újra lendületbe jött.

– Biztos vagyok benne, hogy hamar megbarátkoztok Ingolával, ahogyan abban is, hogy sikerül majd

átadnia nektek széles körű természettudományos ismereteit.

– Ebben mi is majdnem biztosak vagyunk – mormolta Gekko.

Az igazgatónő szigorúan nézett rá.

– Á, Gekko! Jó, hogy ilyen lelkes vagy! Ennek öröme ki is nevezlek főszervezőnek!

Gekko erre egészen megrémült.

– Mi?! Mármint: tessék? Mit tetszett mondani?

– Tudjátok, hogy hamarosan iskolánk fennállásának ötvenedik évfordulóját ünnepeljük. Ennek öröme iskolabált szervezünk. A tanári kar már hetek óta nagy erővel készül az eseményre. De egy vidám, pezsdítő hangulatú műsorszám még hiányzik az ünnepélyes báli megnyitó után. És mivel ez az osztály mindig roppant... khm... élénk és vidám, arra gondoltunk, hogy rátok bízunk ezt a műsorszámot.

– Táncolnunk kell?! – sikoltott fel rémulten Noémi.

– Szamba és mamba – emelkedett fel a padból Vince, és kicsit megbillegtetette a fenekét, miközben kígyó módjára sziszegett.

Az igazgatónő összevonta a szemöldökét, mire mindenki elhallgatott, Vince pedig visszaereszkedett a padba.

– Mindössze pár perces táncrea gondoltunk. Ti dönthetitek el, hogy mit tűztök műsorra. Lényeg, hogy jó hangulatú legyen, hogy aztán mindenkinek kedve legyen csatlakozni. Az új tornacsarnokban

rendezzük az estet. Jó munkát! Ja, igen! Gekko! Két nap múlva keress meg az irodámban a pontos programmal. Ahogy említettem, te vagy a műsorfelelős!

Még egyszer Ingolára mosolygott, és már ott sem volt.

Hatalmas hangzavar támadt. Mindenki egyszerre kezdett beszélni. Tippek röpködtek az akrobatikus rock and rollról, tangóról, bennszülött törzsi táncokról és angolkeringőről. Többen felálltak, hogy bemutassák csekélyke tudásukat, így a hangzavar végül visító röhögésbe fulladt.

Ingola a tanári asztal mögött állt elveszetten.

Helga, amilyen halkán csak bírt, odakiabált neki:

– Csapj az asztalra a füzeteddel!

Ingola engedelmesen bólintott, és közepes erővel az asztalhoz csapta a jegyzetfüzetét, amibe Helga előző nap mindenféle jegyzetet készített neki, hogy legalább helyel-közzel meg tudja tartani az órát.

A csattanásra mindenki elhallgatott, és végre újra észrevettük Ingolát. Eredeti hercegnői szépségét csak kicsit torzította el a Rozi néni által kreált frizúra, amely valószínűleg hajcsavarókkal készülhetett. Ingola kedvesen elmosolyodott.

– Nos... vágjunk is bele! Ma a vízről fogunk beszélni.

– Azt már tanultuk! – bödült el Faragó Zoli, aki speciel egyáltalán nem szokott tanulni, de most úgy tett, mintha. Végül is messziről jött embernek azt mond, amit akar.

Noémi, Virág és Helga rémülten pislogtak egymásra. Miről beszél Ingola? Tegnap egészen más jegyzeteket írtak a füzetébe. Noémi idegesen rágta a varkocsát. Ingola meg sem próbálta megtanulni a leckét? Valami egészen másról fog beszélni. Olyanról, amihez tényleg ért – ébredt rá.

Ingola a táblához lépett és felírta: A VÍZ. Valahol biztos látta, hogy így szokás az iskolákban.

– Mindent tudunk a vízről – szemtelenkedett megint Faragó. – Ugye nem kell újra végighallgatni?

– Nem tudtok mindent a vízről – válaszolta kedvesen Ingola. Felkapta a terem sarkában álló piszkos-sárga felmosóvödört, a csaphoz ment, vizet töltött bele, és a tanári asztalra helyezte.

Az osztály nagy része tátott szájjal figyelte, mit művel, de az előttem lévő padban Virág eltakarta a szemét, és rémülten suttofta:

– Ebből nagy baj lesz. Még ma kirúgják!

– Tiszta örült – értett egyet Noémi. – Miért keresi a feltűnést?

– Gondolom, csak olyasmiről bír órát tartani, amihez tényleg ért – bölcselkedett Vince.

Közben Ingola végignézett rajtunk, és végül Faragó Zolin állapodott meg a tekintete.

– Gyere, kérlek! Legyél a segítségemre a következő kísérletnél!

Faragó pofákat vágva felemelkedett, majd széles vigyorral kitrappolt Ingola mellé, és belenézett a vödörbe.

– Mit kell csinálnom? – kérdezte.

Ingola valahogy kezdte visszanyerni az önbizalmát. Faragóról tudomást sem véve magyarázni kezdett az osztálynak.

– Tudjátok, fontos, hogy szélesítsétek a látókörötöket. Lehet, hogy úgy érzitek, mindent tudtok a vízről, de én most halkán elárulom nektek, hogy a lényegét még nem fogtátok fel. Nem ismeritek közelebbről a szerkezetét, sem a tulajdonságait.

– H₂O – csipogta közbe Kitti. – Mármint a szerkezete. Szóval, tudjuk!

– Valamit mélységében ismerni azt jelenti, hogy képesek vagytok beleérezni a tulajdonságaiba, sőt, a tudatotokkal befolyásolhatjátok is.

– Mi ez, valami misztika? Fekete mágia? – kérdezte fölényeskedve Faragó Zoli a vödör mellett.

– Merítsd bele a tenyeredet! – mondta neki Ingola.

– De tiszta víz lesz a tanári asztal...

– Csak csináld!

Zoli belemerítette a kezét a vízbe, miközben Ingola félig lehunyt szemmel koncentrált. Mire Zoli keze kint volt a vödörből, átlátszó, kristályos jégdarab pihent a tenyerében. Faragó visszahőkölt, és ijedten

elhajította a jeget. Az becsúszott az első padsor alá. Huba gyorsan utánamászott.

– Király! – mondta, felszedte a földről, és a magasba emelte. Ám ekkor hirtelen gőz csapott fel – egy löketnyi fehér pára –, és a jégdarab már nem volt sehol.

Tátott szájjal, dermedten ültünk. Ingola szerényen pislogott.

– Most már elhiszitek, hogy talán mégsem tudtok mindent a vízről? – kérdezte.

Noémi a tenyerébe temette az arcát, Helga a fejét csóválta. Az egész osztály tisztelettel vegyes

félelemmel, illetve csodálattal vegyes irigykedéssel bámulta Ingolát.

Faragó egy kicsit reszketett, és a táblához hátrált.

– Maga izéé... na, bűvész, ugye?

Ingola elnevette magát, és intett Faragónak, hogy üljön a helyére.

– Ha jók lesztek – mondta, és ez már kezdett úgy hangzani, mint egy királynői utasítás –, még sok érdekes dologról lerántom a leplet a vízzel kapcsolatban. Ehhez azonban az kell, hogy ne nagyon híreszteljétek az iskolában, hogy nem követjük olyan szigorúan a... khm... a hagyományos tanrendet.

– De hiszen ma is a vízről tanultunk – kiabálta valaki. – Az pedig benne van a tananyagban!

Mások azt kiabálták:

– Tessék megnyugodni!

– Tartjuk a szánkat!

– Csak folytassuk!

– Látom, megértettük egymást – bólintott elégedetten Ingola. – Szerintem remek lesz a közös munka!

Titkok

Jácint a gondolataiba merülve lépdelt végig a hajnali derengésbe burkolózó Völgy főterén. Maga sem tudta, hova megy, de kivetette magából az ágy. Magára kapkodta a ruháit, és elhagyta a hirtelen szűkösnek és fullasztónak érzett kis szobáját. Borzalmasan tehetetlennek érezte magát. Még az is megfordult a fejében, hogy talán egy fokkal könnyebb lenne, ha akár Jávorról is megbeszélhetné, hogyan tovább. Nem volt semmilyen kézzelfogható ötlete. Hóvirág résen van, Ander megsebesült, az egyetlen szökésre alkalmas ösvény aligha járható a számára.

Tájékoztatni kellene Ingolát. Úgy tervezte, hogy hamarosan fel is hívja őket, de rossz érzése támadt, ha erre a beszélgetésre gondolt. Vajon szabad-e elkésérítenie Ingolát, aki amúgy is nagyon nehéz helyzetben van? Mondja neki, hogy szinte reménytelen, hogy Ander egyhamar utána tud szökni? Keltsen benne aggodalmat azzal, hogy a szerelme megsebesült, és alig tud járni? Vajon Ingola nem fog össze-roppanni, ha kiderül, milyen szerencsétlenül alakulnak Ander ügyei? Képes lesz határozottan és bátran harcba szállni a zúdulókkal?

Váratlanul eszébe villant Aura, és maga is elcsodálkozott azon, hogy kissé máris megnyugodott: Aura nem fogja hagyni, hogy Ingola szétessen! A maga nyers és gúnyos modorában tartani fogja benne a lelket. Ez szinte biztos. Jácint elképedt azon, hogy ennyire bízik Aurában, de úgy vélte: minden nehézség ellenére óriási szerencse, hogy a szabotőr lány elkíserte a hercegnőt a külvilágba. Azóta bizonyára égre-földre keresik a Töviserdőben. De aggodalomra semmi ok: amikor Aura visszatér, remek mesével áll majd elő, amit mindenki vagy majdnem mindenki elhisz majd neki. „És aki nem hiszi, járjon utána!” – mondja majd Aura, és flegmán megrántja a vállát.

Jácint egy pillanatra elmosolyodott, de aztán újra gondterhelt ráncok futottak keresztül a homlokán. Hova is megy most? Miért is téblábol itt, a magányosan csobogó, kőállatokkal díszített szökőkút körül? Hirtelen megtorpant. A szökőkút túloldalán, épp a vízköpő párduckölyök mögött egy alakot vélt felfedezni, aki hosszú köpenyben, neki háttal ácsorgott, és a körülötte gomolygó fehérség azt sejtette, hogy épp a pipáját szívja.

Rájött, hogy tanítója, Ednám szobrozik ott a félhomályban. Fogalma sem volt, hogy mit tegyen. Legkevésbé a vezetőjével akart most találkozni, ugyanis még nem találta ki, hogyan színezzé tovább a meghúzódt izmairól szóló mesét. Pedig csak így

nyerhet további napokat Ander kiszabadítására. És vajon van még értelme ezen fáradozni? Hiszen Ander alig tud járni! Ha kicseleznék is Hóvirágot, akkor sem lenne képes hegyet mászni a jelenlegi állapotában...

Ednám halkán köszöntött valakit, de a víz csobogása némileg elnyomta a hangját, ahogy a Jácint talpa alatt csikorgó kavicsok zaját is. Nem tehetett mást, leguggolt, és kicsire húzta magát a szökőkút kávája mögött. Igazán nem akart hallgatózni, de úgy tűnt, most nem tudna jól kijönni ebből a helyzetből. Nem akart Ednámmal találkozni, így akaratán kívül megint tanúja lett az ügyeinek.

– Csak egy pillanatra szaladtam ki – hallatszott egy női hang, az Iringóé. – Itt az idő, Ednám, hogy elmondjam a teljes igazságot.

– Hallgatlak.

A válasz meglepte Jácintot. Szűkszavú volt, szinte ellenséges, mint aki sejti már, hogy amit hallani fog, az nem lesz éppen kellemes vagy szívderítő.

– Ne légy ilyen, Ednám! – kérlelte Iringó. – Próbáld megérteni!

– Megpróbálok. De nehezen megy, Iringó, hiszen tudom... vagyis érzem, hogy te is szeretsz engem!

Jácint összeszorította a szemét, a száját, sőt, legszívesebben még a fülét is befogta volna, annyira kínosan érezte magát. De aztán valahogy

mégsem tette. Nem mintha nagyon kíváncsi lett volna... de egy kicsit azért talán mégis.

– Tudom, mit akarsz mondani, Iringó. De rossz döntést hozol, hidd el! Kálmos még évtizedekig nem fogja átadni a vezetői széket. Te pedig csak az egyik lehetséges jelölt vagy... jól tudod.

– De nem vagyok épp esélytelen – szúrta közbe Iringó.

– Nem vagy az, persze. Kálmos nagyra becsül téged. De tényleg képes lennél lemondani arról, hogy boldog életed, családot legyen... csak azért... csak azért, hogy tied legyen a hatalom valamikor, évtizedek múlva?!

Iringó hangja, ahogy válaszolt, fagyosan csengett. Érezni lehetett benne a visszafojtott dühöt.

– A párducra mondom, Ednám! Ez nem tisztességes! Tudhatnád, hogy nem a hatalom vezérel. Mélységesen hiszek az inspirátorok népének és feladatának fontosságában. És úgy vélem, sokat tanultam és tudok arról, hogyan lehet jól irányítani ezt a népet. De nem írhatom át az ősi törvényt, miszerint a nagymesternek nem lehet családja. Az ő családjuk az

inspirátorok teljes köre! Nem szentelhetnek több figyelmet a családjuknak, mint a népüknek!

Ednám nagyot sóhajtott.

– Jól ismerem a törvényt – mondta borúsan. – És téged is ismerlek, Iringó. Megmakacsoltad magad, és nem fogsz változtatni a döntéseden. Én pedig igyekszem elfogadni, hiszen nincs más választásom. De hidd el, hogy meg fogod bánni! Magányra ítéled magad... és engem is. És ugyan ki ígérheti meg, hogy egyszer majd téged választanak? Átgondoltad mindezt?

– Átgondoltam – mondta Iringó, és újra keményen, hidegen, de indulatok nélkül csengett a hangja. – Tudom, milyen kockázatot vállalok, de ez a végső döntésem. Hagyj békén, Ednám! Keress magadnak valaki mást! Többet nem akarok erről beszélni, érted?!

Kavics csikorgott, futó léptek zaja hallatszott. Jácint nem mert a szökőkút karimája mögül kikukkantani, de sejtette, hogy Iringó a felkavaró beszélgetés után nagy sebbel-lobbal visszafutott a főépületbe.

Most már mindenhol az ébredező Völgy zajai hallatszottak. Ablaktáblák nyikorogtak, a nagy étkezőcsarnok irányából frissen sült cipók illata lengedezett a hűvös levegőben. Ednám sem akarta, hogy a szökőkút mellett lássák ácsorogni, ezért elsietett a tanulók gyülekezőhelye felé. Jácint gyorsan

felegyenesedett, leporolta a nadrágját, és úgy döntött, ez után a drámai, reggeli beszélgetés után ő is tesz egy próbát Jávorról. Lehet, hogy neki sem lesz könnyebb dolga, mint Ednámnak.

Miközben a gyerekek hálótermei felé sietett, próbálta ráncba szedni a kavargó gondolatait. Ez bizony kemény helyzet, gondolta, és valahogy Ednámot és Iringót is sajnálta. Nem is tudta, hogy melyiküket jobban. És ha végül nem Iringó lesz a nagymester? Egész életét felteszi erre az álomra, és még a szerelmét is eldobja érte. Ingola hercegnő bezzeg másként döntött. Ő lemondott a rangról, a hatalomról... egy pilótáért.

Jácint úgy érezte, hogy az érzelmi ügyekből ennyi bőven elég volt aznapra, sőt, talán egész hétre is. Ám kisvártatva szembesülnie kellett azzal, hogy a Jávorról való találkozás újabb érzelmi hullámvasútra ülteti.

A kisfiú épp az ágát vetette be, és álmos arca azonnal morcos vonásokba rendeződött, amikor megpillantotta Jácintot.

– Mit akarsz? – kérdezte.

– Neked is jó reggelt! – borzolt bele a hajába Jácint. – Azért jöttem, hogy beavassalak a... az ügyekbe. De nem járhat el a szád, érted, Jávor?!

Nagy meglepetésére Jávor lehuppant az ágyára, és gúnyos mosolyra húzta a száját.

– Most már késő, Jácint. Már nem akarok veled akciózni. Fontosabb dolgom van.

– Fontosabb dolgod? – visszahangozta Jácint, és kényelmetlen érzés moccant meg benne. – Na, és mi az?

– Titok – felelte Jávor. – Ne is faggass! Ha neked lehetnek titkaid, akkor nekem is lehetnek.

– Nem jó, ha titkaid vannak – mondta Jácint, és újra összeszorult a gyomra. – Jávor, te még kicsi vagy... mármint... nagyfiú vagy, persze, de tudod, rád még a felnőttek felügyelnek... És nem jó, ha titkolózol... mert esetleg veszélyes lehet.

Jávor felpattant, az arca egészen vörös volt.

– Nagyfiú vagyok, és van elég eszem! Tudok magamra vigyázni. És nem pazarolom rád az időmet, mert te csak egy kis pisisnek nézel! De nem mindenki ilyen felfújtt hólyag, mint te!

Jácint egyre jobban megrémült. Mi üthetett Jávorba?

– Tudom, hogy hibáztam, ne haragudj! Be kellett volna, hogy avassalak a terveimbe. De még nem késő, hidd el! Tanítás után megvárlak, és mindent megbeszélünk.

– Nem, Jácint. Köszí, de nem kell. Nekem másféle, igazi barátok kellene. És most, légy szíves, ne tarts fel! Ha lekésem a reggelit, miattad fogok éhezni egész délelőtt!

28. fejezet

Ander talál valamit

A sérülést követő második reggelen Ander arra ébredt a szűkös és hideg barlanglakásban, hogy talán már nem sajog annyira a bokája, mint az előző napon. Azon nyomban fel is pattant, hogy ellenőrizze a kedvező fejleményt, de rá kellett döbennie, hogy bár a gyógyulás minden jel szerint folyamatban van, szökni és hegyet mászni egy-két hétig még biztosan nem fog. Újra elkapta a mardosó kétségbeesés, legfőképp amiatt, hogy saját ostobasága és óvatlansága miatt cserben hagyta Ingolát. Dühös volt Hóvirágra, akinek semmi haszna nem származott abból, hogy őt világ csúfjára ártalmatlanná tette. Mindössze annyit nyert vele, hogy bebizonyíthatta magának és Andernek, milyen kiválóan céloz.

Előző este, amikor Hóvirág Ander barlangja környékén bóklászott, megszólította.

– Mondd csak, Hóvirág! Mesélni fogsz Kálmosnak és az inspirátoroknak a szökési kísérletemről?

Hóvirág először úgy tett, mintha nem hallaná, hogy hozzá beszél. Dúdolgatott, leguggolt és letépett egy gyomnövényt, amit aztán a fülé mögé tűzött. Aztán egyszer csak Anderhez fordult, és azt mondta:

– A bányák tartanak fogva, nem én. A kölyökre vigyázni kell. Nem az én fiam.

Ander csak pislogott.

– Miről beszélsz, Hóvirág?

– Ó, rá fogsz jönni! Én nem tudom jól elmondani – mondta egészen értelmesen, majd hirtelen a szeme elé kapta a kezét, és kicsit hüppögve folytatta: – Alig látok, ha besüt a nap a fák közé. Felfelé is kell nézni, nem csak a lábad elé.

Ander ennél többet nem tudott kiszedni belőle, és nem volt kedve végeláthatatlan barkochbát folytatni a szerencsétlen nővel, akinek a szavai bizonyára minden logikát nélkülöztek. Még haragudni sem tudott rá teljes szívéből, annyira szánalomra méltónak látta, ahogy dúdolva bóklászott a patak partján, és időnként, ha ebihalat látott, ujjongva, tenyerét a vízbe merítve igyekezett kifogni egy-egy lustább példányt.

Úgyhogy inkább bevonult a barlangjába, és aludni próbált. De nem jött álom a szemére.

Most, hogy a sérülése gyógyulni kezdett, belátta, hogy még mindig jobb, ha tesz valamit, mint ha egész napon át terméketlen önsajnálattal és kínzó gondolatokkal terheltén kucorog a vackában. Kálmos mégiscsak rábízott egy feladatot, ő pedig akár segíthet is, ha már ide vetette a rossz sora.

Sötétben nem szívesen ment volna a bányák környékére, hiszen kisfiú korában maga is hitt

a mendemondában, mely szerint a fekete üregek olykor beszélgetnek egymással az éj leple alatt. Most már persze nem hisz ebben a sületlenségben, de mégiscsak jobb érzés nappal, madárcsicsergésben kirándulni arrafelé, amikor a szurdok oldalában növényerdők lombkoronáján keresztül napfénypász-mák világítják be a terepet. És még így sem fűlött hozzá annyira a foga.

Evett valamit, kiürítette a hátizsákját – hátha útközben áruuló nyomokat is talál, melyeket begyűjthet –, aztán elindult. Körül se kellett néznie: biztos volt benne, hogy valamelyik fa vagy szikla mögül Hóvirág minden lépését figyeli. De nem bánta. Egyszerűen nem foglalkozott a nővel. Bár sikerült megsebesítenie, az eltelt két napban Ander ráébredt, hogy Hóvirágot nem fűti rosszindulat, csupán egy feladatot teljesít, amit Kálmos bízott rá. Csak jól akarja tenni a dolgát. És meg kell hagyni, jól is teszi.

Ander tekintete, ahogy a patak vonalát követte a bányák irányába, újra és újra a vidáman csobogó felszínre siklott. A víz olyan gondtalan derűvel folyt keresztül ezen a baljós tájon, mintha fogalma sem lenne arról, miféle terepen csörgedez. Mennyire meglepődött tegnap, amikor megpillantotta Jácint üzenetét a vízen! Azóta sem fért a fejébe, hogyan csinálta a fiú. Vajon milyen ördögi praktika, miféle varázslat birtokában van, hogy a vízfelszínre irkál? Annyit mindenesetre megtudott, hogy Ingola jól

van, és megérkezett Rozália asszonyhoz. Jácint pedig keresi a módját, hogy segítsen neki.

Ander nem igazán hitt abban, hogy Jácint sikerrel járhat. Az természetesen kizárt dolog, hogy a fiú szerez egy kisrepülőt, amivel itt landol majd a szurdokban, hogy aztán együtt repüljenek Ingoláék után. Nem... Bármilyen ügyes inspirátor Jácint, erre azért még ő sem képes.

Mentében elbicegett a nagy, lapos szikla mellett. Jácint azt írta, ide fogja ledobni a következő üzenetet. A szikla mellé érve lehajolt, mintha a bakancsa fűzőjét kötné, de szeme ide-oda rebbent, hogy ellenőrizze, nincs-e gombóccá gyúrt levél a szikla környékén. De hiába nézelődött, nem látott semmit. A szeme sarkából azonban megpillantotta Hóvirág szakadozott, piros köpenyét, ami jó száz méterrel a háta mögött egy fatörzs mögül villant elő.

Jól sejtette. A nő egyfolytában a nyomában van. Nagyot sóhajtott, és folytatta az utat.

A táj kezdett kissé megváltozni. Ander különös, bátor pilótához nem méltó feszélyezettséget érzett. Errefelé olyan más volt minden! A madarak elhaláltak, a homály mélyült. Nem messze megpillantotta az első tárna ásító torkát. Bár a bányákat mind lezárták, ezek a szájként ásító üregek máig emlékeztetnek arra, hogy itt valaha nagy mennyiségű akaritkitermelés folyt. Mintha a kincsek iránti sóvárgás és kapzsiság mindent átható szelleme még mindig

itt gomolyogna a bányák bejárata körül. Ander megborzongott, de folytatta az utat.

Egyszer csak megtorpant, és a földre szegezte a tekintetét.

Esküdni mert volna rá, hogy egy bakancs nyomát látja a poros sziklatörmelékben. Nem lehetett az ő lábbelije, hiszen most először járt erre, és az árulkodó nyomok előtte haladtak, aztán mintha egy meredek kaptató vonalát követve felkanyarodtak volna a fák közé.

A következő pillanatban majdnem felkiáltott. Egy ázott, szakadt papírdarabot pillantott meg. Közelebb lépett, és felemelte. Azonnal felismerte: egy gyufásdobozt tartott a kezében! Milyen különös! A Völgyben nem használnak ilyesmit. Vajon ki ejtette vagy dobhatta el ezt a holmit a Régi bányák környékén?

A dobozon, ha volt is, már nem látszott felirat. Talán régóta hevert a földön, és eláztatta az eső meg a hó. Ander a zsebébe csúsztatta a különös nyomot, és hirtelen ráébredt, mennyire hevesen kalapál a szíve. Rossz érzés fogta el.

Lehet, hogy túl óvatlanul tevékenykedik? Itt csörget és gyűjtöget a bányák körül, miközben láthatatlan szemek figyelhetik a fák közül. Vajon okosan tette, hogy nyíltan, a nappali órákban kezdett neki a kutatómunkának? És vajon Hóvirág a nyomában van még? Ettől van az a kellemetlen érzése, hogy figyelik?

Úgy döntött, hogy halad még pár száz métert, hát-ha további nyomokra bukkan, aztán visszavonulót fúj. Kálmosnak talán ennyi is elég lesz, hogy bizonyítva lássa: valaki tényleg járkál a Régi bányáknál. És az illető nem szörny, lidérc vagy démon, hanem nagyon is embernek tűnik. Embernek, aki rejtőzködik. Aki bizonyára tilosban jár.

Kálmos valószínűleg csapatot küld majd ide, hogy átfésüljék a területet. Azt mégsem várhatja, hogy egyedül, sebesülten tegyen ártalmatlanná egy gazfickót! És mi van, ha nem is magányosan bujkál az illető?

Lassan, szinte lopakodva folytatta az utat, minden pillanatban orvtámadásra számítva. De az erdő csendes volt, a patak csobogott csak egyre idegesítőbb vidámsággal. Ander legszívesebben kikapcsolta volna a zajt, de nem lehetett. Izzadó homlokkal lépdelt tovább.

A következő kanyarban a kőomláshoz ért. Hatalmas sziklatömbök heverték egymás hegyén-hátán, lehetetlenné téve a továbbjutást. Mintha csak óriások labdázta volna velük, és a játék végeztével szörnyű rendetlenséget hagytak maguk után.

Eddig tudott tehát eljutni. Nincs tovább.

Tekintete felfelé siklott az omlás mentén. Ez aztán hatalmas robajjal járhatott, gondolta. Ember nagyságú szikladarabok, itt-ott mintha csak véletlenszerűen támaszkodnának egymásra, ingatag

falat alkotva a hegyoldalban. Kényelmetlen volt arra gondolni, hogy bármelyik pillanatban megindulhat az egész, instabil építmény. Ő pedig nem lesz képes elég gyorsan elfutni.

Úgy döntött, hogy most már tényleg ideje visszavonulni. Ha nem is volt túl eredményes, azért talált valamit. Kálmos láthatja, hogy dolgozott. Ennyi telt tőle mára.

Még egyszer felpillantott az omlásra, és majdnem felkiáltott.

Valaki a szurdok tetejéről épp az omláson ereszkedett lefelé. És az a valaki olyan fürgén mozgott, mint egy majom. A körös-körül növény fák javarészt eltakarták Ander szeme elől az alakot, de esküdni mert volna rá, hogy egy gyereket lát. Ide-oda lépdelt, hogy jobban szemügyre vehesse a fura jövevényt, de csupán egy-egy színes villanást tudott elkapni.

Azután hangokat hallott. Több ember hangját. Mintha az omlás mellől, a hegyoldalból jött volna a beszéd. Mintha izgatottan diskuráltak volna...

Hányan lehetnek ezek? És mi a fenét csinálnak?

Néhány apró sziklamorzsálék potyogott le Ander mellett. Bizonyára a mászó alak taposta le őket. Még örülhet, hogy nem egy százkilós követ rúgott a mélybe az illető.

Ander érezte, hogy sok mindenre fényt derített, de most már tényleg ideje odébbállni.

A lábát valószínűleg túlerőltette, mert most jobban sajgott, mint az idevezető úton. Ennek ellenére, ahogy csak tudta, szaporázta a lépteit. Vajon mikor jönnek újra az inspirátorok, hogy ellenőrizzék? Mindenképp be kell számolnia nekik ezekről a különös fejleményekről!

A következő pillanatban elszégyellte magát. Nyomozgat és spekulál, miközben Ingolának veszélyes gazfickókkal kell szembenéznie. Ő pedig néhány pillanatra egészen megfélekedett róla.

Eközben Noémi

Noémi aznap nem volt suliban, mert fogorvoshoz kellett mennie. Igaz, hogy fél óra alatt végzett, mégis úgy érezte, akkora hőstettet hajtott végre, hogy ma már senki nem várhatja el tőle a megterhelő, testi-lelki igénybevételt jelentő iskolai részvételt. Ki kell pihennie magát meg a stresszt, a sokkot, satöbbit.

Ahogy hazafelé sétált, jó szokása szerint mindenfélén merengett, a gondolatok pedig – mindenki más számára értelmezhetetlen módon – hatalmas bakugrásokkal szökdécseltek az agyában témáról témára. Először Jácinton gondolkodott, de nem azért... hanem csak úgy. Aztán azon kezdett morfondírozni, vajon tényleg jól látja-e, hogy Gekko újabban mintha kicsit tartana Helgától. Nem szól be neki annyiszor, mint régen, sőt, inkább igyekszik kerülni a konfrontációt. Noémi szerelemszagot érzett a levegőben, de úgy döntött, nem szól róla senkinek, amíg egészen meg nem bizonyosodik a dologról. És lehet, hogy utána sem. Az emberekben nem lehet megbízni. Annyira pletykások!

Erről a témáról éles kanyarral átugrott Ingola szőke hajára. Ez ügyben az foglalkoztatta leginkább,

hogy Ingola használ-e vajon hajcsavarót, vagy természetes göndör fürtökkel áldotta meg őt a havonjárók teremtmője. Kénytelen volt belátni, hogy valószínűleg ez utóbbi verzió a helytálló, hiszen kicsi az esély rá, hogy Ingola néhány hajcsavaró vagy egy hajszütő vas társaságában menekült fejvesztve az Óriás tenyeréről.

Mindezek után Aurának is áldozott néhány gondolatot, aki tulajdonképpen egész jó kis edzésprogramot talált ki. Bár ő inkább nézni szereti a dolgot, mert iszonyú jókat lehet röhögni...

Úgy döntött, ha már így ráér, be is ugrik Aurához és Rozi nénihez, akik nyilván egymás agyára mennek, amíg Ingola és a többiek az iskolában sínylődnek. Már épp be akart fordulni az utcába, amikor – meglepő módon – újra eszébe jutott valami.

Mielőtt betoppan Rozi nénihez, talán tehetne egy kis kitérőt Mihály új munkahelye felé, a Zöldszilva utcába. Mióta tanúi voltunk Mihály elkötelezett munkavégzésének, Noémit nem hagyta nyugodni a gondolat, hogy a gaz és jellemtelen Mihály különféle díváknak udvarol Rozi néni háta mögött. Noémi nem tudta pontosan, mi az a díva, de az a nő akkor is éppen úgy festett, mint amit ez a szó sugall.

És persze az is lehet, hogy csak kedves akart lenni a dívához, de Mihálynál már ez is fölöttébb gyanús. Ugyan miért akarna bárkihez is kedves lenni, ha csak nem a két szép szeméért? Noémi nem tartotta

ugyanis valószínűnek, hogy a jól öltözött hölgy borralót ad Mihálynak, ha az nagy fújtatva felcipeli a táskáját az emeletre.

Persze ki tudja.

Egy szó, mint száz, régi hobbijának, a bujkálásnak és settenkedésnek engedve Noémi a szóban forgó utca túloldalán, egy hirdetőoszlop mögött cövekelt le, és úgy tett, mint aki a telefonját nyomkodja. Óriási szerencséje volt. A szemközti ház kapuja nyitva állt. A ház zordon gondnoka zúzmarás bajusszal ácsorgott a kapuban, a szeme pedig ide-oda rebbent, helytelen viselkedésre, mihaszna pernahajderekre vadászva. Ám a délelőtti utca csendes volt, úgyhogy Mihálynak ezúttal nem sok babér termett. Noémi még mélyebbre húzta az arcába a kapucnit, és maga sem tudta, minek csinálja ezt a hülyeséget. Ugyan kinek és mit akar bizonyítani? Lehet, hogy Mihály bácsi egészen jó gondnok! Az őrzésben azért van némi tapasztalata – pár száz év –, és tényleg kiszúrja az eldobált szemetet meg a falfirkára készülő mihaszna suhancokat. Szóval, nem lehet rá panasz.

Ám a következő percben Noémi ráébredt, hogy mégis valódi sugallat vagy megérezés vezette őt ide éppen ebben a csendes, délelőtti időszakban. A túloldatról beszélgetésfoszlányokat hallott, különösen Mihály lelkes, nagyhangú üdvözlése volt feltűnő. Noémi óvatosan kikukkantott a hirdetőoszlop mögül (és egyúttal a szőrmés kapucnija alól), és azonnal

látta, hogy most bizony tetten érte a szívtiprót! A magas, elegáns nő – vagyis a díva – divatos kalapban, földig érő kabátban épp kifelé tartott az épületből, amikor Mihály megállította egy kis csevegés erejéig. Noémi a fülét hegyezte, miközben a levegőt kapkodta felháborodásában.

– Á, Misi! De fürge ma! Már fel is sepert... Én meg alig tértem magamhoz ma reggel, három kávé után!

Mihály kicsit kihúzta magát, pödört egyet a bajuszán, aztán rámosolygott a nála másfél fejjel magasabb nőre.

– Asszonyom, ha benéz a gondoki irodámba, bármikor kaphat egy finom kávé. Nem azért mondom, de isteni kávé főzök. Magácska bármikor szívesen látott vendég...

– Kinézem magából, Misike, hogy remek kávéfőző.

Ezután még néhány hasonló, vérlázító mondat hangzott el, miközben Noémi próbált úrrá lenni a dühén. Legszívesebben gyúrt volna egy nagy, lattyakos hógolyót, és az önelégülten dicsekvő Mihály nyakába dobta volna. Kár, hogy nem céloz valami jól. Szinte biztos, hogy mellé menne.

Most, hogy jobban megnézte, úgy tippelt, hogy a nő valamiféle művész lehet: színésznő vagy énekesnő, vagy hasonló. Vastag, feltűnő sminket viselt, és olyan gyakorlottan bűgatta a hangját, hogy Noémi biztos volt benne, nem Mihály az első ostoba férfi, aki lépre megy ennyi bűvös, mágikus erőtlől.

De vajon mit akarhat tőle ez a nő?!

Noémi arra jutott, kizárt dolog, hogy a díva érdekel nélkül barátkozzon Mihállal. Valamit akarhat tőle, ez szinte biztos. De vajon mit?

Bosszúsan vette tudomásul, hogy a nő lehalkított hangon beszél. A gaz áruló pedig alig-alig szólt közbe, szinte csak bólogatott. Noémi ideges lett. Bújjon ki az oszlop mögül, és sétáljon arrafelé? Mihály per pillanat teljesen a bűvölet hatása alatt áll. Bizonyára fel sem tűnne neki egy kapucnis kamasz lány, aki lehajtott fejjel siet el mellettük.

Nem sokat hezitált, máris cselekedett. Átügetett a túloldalra, aztán lehajtott fejjel, a telefonjába merülve lassan elandalgott a beszélgetők mellett.

Hallott ugyan valamit, de nem sokra ment vele. Épp Mihály beszélt:

– Aztán megszokta-e már a lakást? Ha szeretné, megnézem azt a vízcsapot. Mit tudnak azok a szerelők? Kontár banda!

– Köszönöm, de szükségtelen, drága Misi. Már remekül működik! Hé, te, kislány!

Noémi ereiben megfagyott a vér. Ez senki másnak nem szólhatott, csakis neki.

Egy pillanatra megtorpant, de nem nézett a nőre.

– Sorry! – motyogta sietve, mert annál jobb nem jutott eszébe, mint hogy külföldinek álcázza magát.

Sietősre fogta a lépteit, az utcasarkon befordulva pedig futásra váltott. Ez nagyon ciki volt! Majdnem leleplezte magát Mihály előtt. De talán nem ismer-te fel az a bárgyú, elbolondított gondnok! Szegény, szegény Rozi néni! Mihály egy csalfa gazember! Egy igazi pernahajder, gondolta Noémi, észre sem véve, hogy hímzett konyhai faliszőnyegekről idéz.

Felhevülve róttá az utcát, melynek végén Rozi néni háza szerénykedett, és közben azon töprengett, vajon magában kell-e tartania, amit látott. Talán mégsem kéne megemlítenie... hiszen csak egy beszélgetés volt. Egy unatkozó gondnok bájolgott az egyik lakóval... elég hétköznapi eset.

Na de azért mégiscsak... Ahogy pislogott arra nőre! Mint egy buzgó, bajszos levelibéka. Felháborító!

Noémiben vegyes érzések viaskodtak, még akkor is, amikor megnyomta a kapura szerelt, trillázó erdei madárhangot utánzó csengőt. Várt, de nem történt semmi. És akkor hirtelen eszébe jutott, hogy Rozi néni ilyenkor szokta a bevásárlást intézni, és Aura valószínűleg nem úszhatta meg, hogy elkísérje.

Bosszúsan, de kicsit megkönnyebbülve indult tovább. Délutánig még morfondírozhat azon, vajon lerántsa-e a leplet Mihályról. A döntés súlya csak úgy nyomta a lelkét.

A következő sarkon befordulva zajt hallott, ezért a háta mögé pillantott. Legnagyobb megrökönyödésére az utca túlvégén Mihály fordult be sietve lobogó, csíkos kötött sálban, melyen felismerhető volt Rozi néni színharmonióval kapcsolatos összes téveszméje. Meg a lustakötés.

Noémi úgy érezte, hogy a mai kémkedésből már így is túl sok volt, de azért erőt vett magán, és megállt az egyik utcai tuja terebélyes, örökzöld leveleinek takarásában. Közben maga sem értette, miért csinálja. Hiszen Mihály épp csak hazaugrik. Ugyan mi ebben a különös? Hiszen itt lakik!

Most már tényleg rémeket látok! – gondolta Noémi, de tovább várakozott. Végül is ráért.

Mihály kinyitotta a kertkaput, aztán a bejárati ajtó zárjával matatott egy ideig. Noémi már-már arra jutott, hogy hülyeség megfigyelni Mihályt a saját otthonában, és már éppen indulni készült, amikor egy

különös dolog mégis az őrhelyére szegezte. Valami, ami nem volt teljesen észszerű és logikus.

Az utcán ólmos, téli félhomály terjengett, ezért Mihály a házba lépve villanyt gyújtott. Noémi látta, hogy a kis szoba porceláncsillárja bágyadt fényt áraszt.

De valami szöveget ütött a fejébe.

Hiszen az a bejárattól jobbra eső első helyiség. Vagyis... vagyis Mihály bá a tisztaszobában kapcsolt villanyt! Ott, ahol jelenleg Aura és Ingola laknak.

Vajon mit keres abban a szobában?!

A balsejtelem újult erővel tört Noémire.

Próbálunk

Azt hiszem, Helgának egy icipicit rosszul esett, hogy Gekko lett az ünnepélyes bál műsorunk koordinátora. Gekko persze szívesen cserélt volna bárkivel, főleg, amikor az igazgató nagy, piros foteljében ülve, a kezét tördelve bevallotta, hogy az osztálynak nem sikerült egységes álláspontra jutnia a táncprogramról.

– ...ezért ez egy olyan kátyvasz program lesz – bökte ki végre nagy nehezen.

– Kátyvasz?! – Az igazgató máris rosszat sejtett.

– Egyveleg... úgy értem. Vagyis turmix. Igen, tánc-turmix.

– Tánc-turmix?!

– Már mint hogy mix, szóval, olyan mindent bele műsor.

– Gekko, el tudnád értelmesen mesélni, hogy mit terveztek?

– Hogyne, igazgató. Épp azt próbálom. Már mint... arról van szó, hogy minden fiú-lány páros más stílusú, más korból származó táncot ad elő. Én leszek a vásári kikiáltó, aki minden párost felkonferál. Meg tetszik látni, szem nem marad szárazon.

– Hűha! – mondta az igazgató. – Szép terv. De kissé sok munkátok lesz vele, nem igaz?

– Ó, ne tessék emiatt aggódni! Mindenkire rá van bízva, hogy próbáljon a párjával. Elég lesz egy végső nagy próba az előadás előtt. Így legalább gyorsabban haladunk. A jelmezt is mindenki magának készíti. Menni fog, ne tessék túlságosan aggódni!

– Csak egy kicsit aggódom, Gekko. De kérlek, próbáld kézben tartani az ügyet! Tudod, milyen fontos esemény ez az iskolánk életében. Kijön a helyi tévé, a polgármester, meg jó pár újság is tudósít majd az eseményről.

Gekko gyomra egy kicsit összeszorult, de azért próbált nagyon meggyőzően bólogatni.

Később, osztályfőnöki órán leosztottuk a párokat is. Nekem Virág jutott, ami nagy szerencse, mert talán ő az egyetlen lány az osztályban, aki nem ordítja le a fejemet, ha a lábára lépek. Helgának az osztály legmagasabb fiúja, a versenyszerűen kosarazó Ottó jutott, Noémi viszont kénytelen volt beérni Vincével, akivel már amúgy is költöttek és énekeltek közös dalt. Igaz, az egy átméretező nevű gép kezeléséről szólt, de ehhez képest egy charlestont előadni szinte semmiség. Sem Noémi, sem Vince nem tudta, mi az a charleston, de az osztályfőnökünk azt mondta, hogy viszonylag könnyen tanulható tánc, ezért mindketten beletörődtek a dologba. Noémi abban is biztos volt, hogy Rozi néni ismerheti a charlestont,

és majd a délutáni edzések idején pár percet szakít tánctanításra is a hátsó kertben.

Később az egész osztály levonult a tornaterembe terepszemlére. Adri és Bence azonnal elő is adtak egy akrobatikus rock and roll számot, ami nekik semmiség volt, bár azt hiszem, több volt benne a kézenállás, mint a táncos elem. Dóri és Huba keringővel próbálkoztak, mert Dóri nagymamája tánctanárral volt azokban az időkben, amikor az emberek még tudták, mi az illem és az etikett. Dóri is felcsipentett ebből egy-két morzsát, ha nem is sokat. Helga közben megpróbálta elmagyarázni Ottónak a szamba lényegét, ám kiderült, hogy pontosan ő se tudja. Ottó hosszú keze és lába úgy lengedezett a teste körül, mint a polipcsápok, és mindenki gurult a nevetéstől, persze csak diszkréten, mert Ottóval azért nem szerencsés ujjat húzni.

Mi, Virággal csak idétlenül bámultunk egymásra és a vállunkat vonogattuk. Aztán megbeszéltük, hogy majd megnézzük az interneten, miféle táncok akadnak a nagyvilágban, és valami egészen egyszerűt keresünk, amiben nagyjából csak lépkedni kell, és azt is csak jobbra-balra, de előre-hátra már nem.

Noémi agyába viszont ekkor villámként belehasított egy új ötlet. Felujjongott, és kijelentette, hogy inkább flamencót akar táncolni. Vince erre nagyon megijedt, és azonnal kifogásokat keresett.

– De hát... ahhoz szükséged lesz egy kasztanyettára!

Noémi hirtelen nem tudta, mi az a kasztanyetta, de ezt ciki lett volna bevallani, ezért flegmán vállalt vont, és azt mondta, ez a legkevesebb, majd szerez egyet, ha máshol nem, a bolhapiacon. Különben is, Rozi néninél van egy igazi flamencoruha, amit Aura viselt nemrég az állatkertben. Vince pedig jobban tenné, ha utánajárna, hogy néz ki egy vérbeli flamencotáncos férfi, és az elkövetkező napokban igyekezne felőni a feladathoz.

Vince arcán jeges rémület tükröződött. Lelki szemimmal már láttam, hogy a műsor előtt egy nappal beteges jelent.

Miközben tovább zajlott az izgatott hangvételű tervezgetés, Virág megrántotta a karomat, és a karzatra mutatott, ahol a nézők üresen álló széksorainak közepén egy párocska ücsörgött.

– De hi... hiszen ez...

– Bizony – bólogatott Virág. – Úgy látom, a tanár úr teljesen odavan Ingoláért.

– Résen kell lennünk! – csatlakozott a beszélgetésünkhöz Helga. – Nem mintha Richárd bácsi veszélyes lenne Ingolára, de ha kosarat kap tőle, akkor talán megharagszik rá. És ez nem tenne jót Ingola amúgy is kétes helyzetének.

– Miért lenne kétes? – képedt el Virág. – Annyira jó órákat tart! Mindenki imádja. Jó, lehet, hogy legutóbb nem kellett volna hőembert materializálnia a tanári asztalon...

– Az egy ki... kicsit e... erős volt – értettem egyet.
– Hiába beszélek neki, egyszerűen nem hallgat a jó szóra – morogta bosszúsan Helga. – Egyre jobban élvezi a tanítást! Tudtátok, hogy máris szárnyra kapott egy pletyka a suliban, miszerint Ingola nem rendes tanár, hanem valamiféle ezoterikus boszorkánymester? Még csak a diákok közt megy a szóbeszéd, de ha egy szülő fülébe jut, bejön a suliba, és botrányt rendez... akkor lőttek Ingola jó kis álcájának!

– Jo...jobb lenne neki Ro... Rozi néniél. O... otthon.
– Nem, Kismukk. Ingolának nem szabad egyedül maradnia. Ugyan hol lehetne nagyobb biztonságban, mint egy iskolában, ahol mindig több száz ember nyüzsgő körülötte? Minél nagyobb tömegben vegyül el, annál kevésé támadható.

Ebben volt némi igazság. De Ingola tényleg csak a saját feje után ment. Havonjáró hercegnőként egyszerűen képtelen volt igazodni az előírt tanmenet-hez, és ezt annyira nem is lehetett zokon venni tőle. Főleg, mert nem is ismerte azt a tanmenetet.

– Szerintetek megkéri a kezét? – kérdezte Virág. – Nézzétek, milyen a tanár úr arca!

– Most valószínűleg csak randira hívja – jelentette ki Helga. – Ha jól sejtem, arra az idióta veteránautókiállításra. Ezenkívül van még egy hullókiállítás hétvégén a városban. Kábé ennyi a választék.

– Te mi... mire mennél szí... szívesen, Helga? – kérdeztem, hátha jó lesz még valamire az információ.

– Én?! Miért kérded, Kismukk, csak nem akarsz elhívni? – mosolygott gúnyosan.

– De... de... dede... de... de... dehogyis.

– Nyugi, nem értettem félre. Amúgy szerintem első randiként egy sima séta is megteszi a behavazott parkban. Esetleg korcsolyázás, meleg teával a pálya szélén. Ilyesmi... De persze ízlések és pofonok.

Virág mellettünk még mindig a párocskát figyelte, őszinte kétségbeeséssel.

– De hát Ander... – kezdte.

– Virág, értsd meg, Ingola nem lehet túlzottan barátságatlan! – okoskodott tovább Helga. – Persze jobb, ha elutasítja a tanár urat. De nézzétek! Richárd bácsi épp most ad kölcsön neki egy könyvet. Biztos a rendhagyó német igeragozásról. Fülíg szerelmes belé. Elég kínos ügy!

Sajnálkozva figyeltem szegény tanár urat, illetve a nem kevésbé szegény Ingolát, akik egy eleve vesztes szerelmi ügy kényszerű szorításában vergődtek. Még valamit mondani akartam, hogy ne tűnjek szerelmi ügyekben teljesen tudatlannak, de akkor láttam, hogy Virág meg Helga egymás fülébe pusmognak, vihognak, miközben a tornaszertár felé mutogatnak.

– Mi... mi az? – kérdeztem.

– Semmi – mondta gyorsan Virág. – Csak az új alsós tesitanár. Görög Ágoston. Annyira jól néz ki!

Mihály a pácban

Odasandítottam, és észrevettem, hogy az összes lány az osztályból ugyanabba az irányba pislog. A szertár ajtajában egy fickó állt vállig érő, szőke hajjal, és egy papírt tanulmányozott elmélyülten.

– Egészen olyan, mint egy angyal, nem gondoltatok? – lépett Helgáék mellé Noémi. – Mármint... nekem, mondjuk, nem az esetem, de annyira szép és szabályos vonásai vannak, mintha egy festményről lépett volna le. És az kék szem meg az a hajszín...

– Nagyon helyes – suttozta Virág.

– Tényleg elég jól néz ki – ismerte be Helga is.

A tesitanár most felpillantott a papírjaiból – talán a tornacsarnokra telepedő hirtelen csendet találta különösnek –, mire az összes lány vihogva elfordult és kuncogni kezdett, de akadt olyan is, aki hangosan és idétlenül kacarászott. A fiúk nagy része viszont nem nevetett. Inkább próbálták levegőnek nézni

Görög Ágostont, aki időközben sarkon fordult, és visszament a szertárba.

Felsandítottam a lelátóra. Ingola és a tanár úr már nem voltak ott.

Még hogy angyal, gondoltam.

– Most te vagy Bóra, te pedig Burán – mondta éppen Aura.

Már vagy másfél órája edzettünk. Éppen azt gyakoroltuk, hogyan siessünk egymás segítségére, ha váratlanul valamelyik háztetőről, esetleg egy kocsitetejéről a nyakunkba zúdul egy akrobatikusan szaltózó harcos. Éppen Virág volt Bóra, Vince pedig Burán. Valahogy egyiküknek sem akarózott Gekkóra zúdulni, aki az elmúlt napok során tökélyre fejlesztette azt a technikát, hogy egyszerűen arrébb lép, amikor valaki éppen ráugrik.

– Nem igazság! – hadonászott kipirulva a kerítés tetején Vince. – Épp az a lényeg, hogy ezek lesből támadnak. Gekkó viszont számít arra, hogy megtámadjuk, így ez nem becsületes küzdelem.

– Akkor nézzél máshova, Gekkó! – adta ki az utasítást Aura.

– Még mit nem! Akkor a kockafej rám zuhan, és szétlapít!

– De ez a reális veszély, nem érted?

Rozika néni fejcsóválva lépett ki a házból.

– Drágáim, hogy néztek ki? Teljesen át vagytok ázva! Noémicske ott a tuják alatt talán már halálra is fagyott.

– Dehogyan fagyott, mindig így szokott reszketni – legyintett Gekko. – Tessék megnyugodni, ez nála normális!

– Szerintem is menjünk be! – indítványozta Helga. – Jólesne egy forró tea!

Úgyhogy Vince megúsza az utolsó támadást. Vígán kecmergett le a kerítésről, miközben az orra alatt azt dűnnyögte, hogy remélhetőleg nemcsak tea lesz, hanem valamiféle aprósütemény is. Az sem baj, ha nem túl apró.

A házban Mihály bácsi terpeszkedett, és frissen sült pogácsaillat terjengett.

– Ma nem kell gondoskodni a házról? – próbált meg csevegni Vince.

– Mmm – mondta Mihály bá a sportrovatba merülve. Ezt bárhogyan lehetett érteni, de mégis az volt a legvalószínűbb megfejtés, hogy „hagyjatok már békén!”.

Noémi ádáz arckifejezéssel, szúrós szemmel meredt Mihályra, majd értetlen pillantásunktól kísérvé megkerülte az újságot, és bekukucskált mögé.

– Pedig biztosan hiányolják már a lakók, nem? Mert például mi van, ha meg kell szerelni egy vízcsapot... vagy, mondjuk, egy hölgy... khm... nem tudja megfőzni magának a kávéját?! Mert túl fáradt.

Mihály bá leeresztette az újságot, és tátott szájjal bámult fel Noémire.

– Miket beszélsz, kotnyeles fruska?!

– A nevem Noémi – mondta kimerően Noémi.

Most már tényleg úgy bámultunk rá, mint aki eszét vesztette. Ugyan mit kötekszik Mihály bácsival? Mit akar elérni?

– Mert az az igazság – folytatta egyre pirosabb arcú Noémi –, hogy nem könnyű a gondnoki munka olyankor, ha például egy zúduló harcosnő vastagon kipingált, egyedülálló, segítségre szoruló hölgynek adja ki magát... Ezt csak úgy mondom.

– Miket beszélsz, buta fruska?!

Mihály bácsi felpattant, az újságot az asztalra csapta. Közben a konyhában csukódott a sütőajtó. Félő volt, hogy Rozi néni bármelyik percben bejöhet.

– Noémi, beszélj értelmesen! – kapta el a karját Helga. – Láttál egy zúdulót? A Mihály bácsi házában... izé... munkahelyén?!

– Egyelőre csak feltételezés – mondta Noémi, és nem vette le a szemét Mihály kissé zavarodott arcáról.

– Az egy híres énekesnő – habogott némi kínos csend után Mihály. – Különb is... honnan tudsz te erről? Még hogy zúduló! Szemenszedett hazugság! Segítségre szorul, mert nemrég költözött ide... nem működik nála a vízcsap... és különben is... mit avatkozol a felnőttek ügyeibe?!

– És nem gyanús, hogy csak most költözött ide? – kérdezte Noémi, aztán Aurához fordult. – Ma dél előtt az a nő rávette Mihály bát, hogy nézzen szét a szobákban.

– Micsoda?! – Aura hirtelen egy támadásra kész párducra hasonlított. Félő volt, hogy azonnal ráveti magát Mihályra, és elroppantja a gerincét.

– Az ingát kereste, ugye?! Azt ugyan keresheti, nem hagyjuk a szobában, vén gazember!

– Aura, ez azért már túlzás – kelt félénken Mihály védelmére Virág. – Hallgassuk meg őt is!

– Nincs mit mondanom! Aljas csürhe! Vádaskodó, pimasz sakálhorda!

– A... akkor mi... mit keresett a szobában?

– Semmit, kutyaütő! Csak egy tartalék izzót. Mert kiégett a... khm... a művésznő vécéjében a villany.

Végszóra, egy nagy tányér krumplis pogácsával, boldog mosollyal betepegett Rozi néni. Ám igencsak meglepődött, amikor látta, hogy Aura és Noémi arca pulykavörös, Mihályé viszont falfehér. Nekünk, többieknek egészséges volt az arcszínünk, de azért ropant bután néztünk ki a fejünkben.

– Egyetek pogit, drágáim! – fuvolázta Rozi néni. – Mi van veled, Mihályom? Miért nézel olyan furcsán?

– Rozália, egy szavukat se hidd el ezeknek a vakarcsoknak! Csak segíteni akartam annak a magányos, szerencsétlen sorsú asszonynak...

– Az egy közveszélyes zúduló – mondta lassan, szótagolva Noémi. – És teljesen behálózta Mihály bácsit.

– Mihály! Mit hallok? Miféle nő?! – Rozi néni ősz fűrtjei rezegtek a felháborodástól. – Te lepaktáltál az ellenséggel? De hol? És hogyan?

– Ez a mihaszna fruska azt állítja, hogy az egyik házbéli asszony egy zúduló. Aki egyszerű lakónak álcázza magát.

– Egyszerű, de nagyszerű lakónak – tette hozzá kajánul Gekko.

– Mihályom, igaz ez?! – Rozi néni úgy tornyosult Mihály fölé, mint egy büntető, lángpallosú angyal. – Na, mutasd csak meg nekem azt a perszónát, majd én elbánok vele!

Már ment volna a sodrófáért a konyhába, de Helga átvette az irányítást.

– Oké, oké, nyugalom! Azt hiszem, nagyjából értem, hogy mi folyik itt.

– Jó neked – rebegette Virág, akit nagyon felkavart az iménti párkapcsolati konfliktus.

– Tehát összefoglalom. Mihály bá gondnoki felségterületére nemrég egy nő költözött, akiről Noémi azt feltételezi...

– Nem feltételezés, színtiszta igazság!

– Szóval, akiről Noémi feltételezi, hogy zúduló, és aki Mihály bán keresztül igyekszik az inga közelébe férközni. De szerencsére átláttunk a szitán!

Mihály bá tehát továbbra is ügyesen játszva a szerepét úgy tesz majd, mintha segítene neki. De sajnos hiába is keresi, nem találja az ingát...

– Mert meg sem mondjuk neki, hol van – szúrta közbe Aura.

– Gyanakvó, rosszmájú kis perszóna!

– Le lehet szállni rólam, Mihály!

Rozi néni egy kézmozdulattal mindenkit elhallgattatott. Először kicsit megijedtünk, hogy az egész tál krumplis pogácsát Mihályra borítja (kár lett volna a finom falatokért), de aztán valószínűleg eszébe villanhatott egy konyhai faliszőnyegre hímzett házi bölcsesség, és méltóságteljesen csak annyit mondott:

– Mihály, remélem, mindent megteszel, hogy megvédd Ingola hercegnőt attól az aljas, ármánykodó nőszemélytől. Csalódtam benned! De nem akarok most erről beszélni. Tedd a dolgodat, és ne is számíts hétvégén füstölt csülökre!

– Ugyan már, Rozi...

– Grenadírmars lesz.

– De hát azt sem tudom, mi az...

– Biztosan rémes lesz – fintorgott Vince. – Lehet, hogy mérgező is.

– Punktum – mondta ki az utolsó szót Rozi néni, és egyenes derékkal kivonult a szobából. De a válla fölött még visszanézett, és gyanakodva megkérdezte:

– Hol van Ingolácska? Nem azt mondtátok, hogy mindig lesz kísérője?

– Tanári értekezlet van – felelte Helga. – Azt mondta, hogy ne várjuk meg, tíz perc alatt hazaér. Nem lesz semmi baj...

– De jó ötlet volt ez, drágáim?!

A következő pillanatban kicsapódott a bejárati ajtó, és a megviselt külsejű, zilált hajú Ingola esett be rajta. Látszott, hogy a sírás szélén áll.

– Megpróbálta elvenni...! – mondta, és keze a nyakában csüngő medálra kulcsolódott. – Nem tudom, melyikük volt, mert kapucnit viselt. A park szélén álló hot dogos kocsitől ugrott rám. Alig tudtam elszabadulni...

Lerogyott egy fotelbe, és végül tényleg sírva fakadt. A lányok köré gyűltek, és vigasztalták. Gekko, Vince és én pogácsát ettünk. Rozi néni kiszaladt a konyhába egy kis szíverősítőért.

Mihály bácsi pedig újra belemerült a sportrovatba.

Egy titok súlya

Az ebéd utáni csendes pihenő ideje alatt a gyerekek hálótermeiből halk zsongás, némi kuncogás és kockajáték hangjai szűrődtek ki. A felügyelő tanárnő egy vaskos könyvbe temetkezve a folyosón ücsörgött. Olvasmánya az egykori népszerű inspirátornő, Levendula hányatott szerelmi történeteit beszélte el. Jávornak megvolt a maga véleménye az ilyen könyvekről. Ki nem nyitotta volna! Ugyan kit izgat, hogy kibe volt szerelmes Levendula, amikor nyolc, huszonnyolc vagy százötvennyolc éves volt? A többről nem is beszélve. Érthetetlen, hogy lehet erről könyvet írni?!

Jávor még sosem volt szerelmes, bár az utóbbi napokban talán már egészen közel került hozzá. Elképzelhetőnek tartotta ugyanis, hogy amit Hanga iránt érez, egy kicsit talán hasonlít a szerelemre. Kicsit, de nem nagyon! Hanga szeplős, kerek arcú lány, és bár mindig mosolyog, kicsit talán túlságosan is csendes. Na jó, ez talán így nem egészen igaz. Hanga az esetek nagy részében meg sem szólal, és az oktatáson is csak akkor suttog el egy-két mondatot, ha a tanár nyomatékosan megkéri

erre. Ennek ellenére bűvös erő árad a lányból, talán pont azért, mert a csendes jelenléte sokkal titokzatosabb és érdekesebb, mintha egyfolytában magáról fecsegne.

Jávor persze csak halványan érzékelte, hogy Hanganak a hallgatása a legérdekesebb, ami nem duzzogásból vagy sértettségből, sokkal inkább a csendes meglegedettségből fakad. Egy pillanatra eljátszott a gondolattal, hogy megkeresi a kislányt, és beszél neki a titkáról. Hanga most épp nincs a hálótermében, mert a konyhán segít a mosogatásban. Az inspirátor gyerekek képzéséből ugyanis nem maradhat ki a házimunkára nevelés sem.

Jávor próbált halkán kislisszolni a teremből, de nem volt elég óvatos. A felügyelő tanárnő felpillantott a hányatott sorsú Levendula reménytelenül összegubancolódott szerelmi szálai közül.

– Hova, hova, Jávor?

– Ó... hát csak a mosdóba.

– Rendben. De aztán rögtön gyere vissza! Azt hallottam, megint hiányoztál a tanításról valamelyik nap.

– Nem direkt hiányoztam. Csak... gyengélkedtem!

– Értem – bólintott a tanárnő, és a szemüvege felett szúrós pillantást vetett Jávorra. – Bár azt mégsem értem, hogy ha gyengélkedtél, miért nem voltál az ágyadban? Sőt, az egész Völgyet tűvé tették érted, mégsem találtak.

– A... a hegyen gyengélkedtem. Mert szeretem a természetet, tetszik tudni.

– Ó, a természet nagy gyógyító, Jávor! De tudod, itt a Völgyben is van ám természet. Fű, fa, virág, ami kell. Árudd el végre, hogy merre csavarogsz mostanában!

Jávornak kezdett a terhére lenni ez a beszélgetés. Nem elég, hogy Iringó és Kálmos külön-külön is leszidták, vagyis beszéltek a fejével, most még Rózsa tanárnő is faggatni kezdi.

– De hát tetszik tudni, hogy milyen vagyok – játszotta ki az utolsó kártyáját, amit olyan esetekre tartogatott, amikor végképp nem tudott már tovább magyarázkodni. – Alig bírok magammal, és nem tudok megülni a fenekemen. Meg szeretem a hidegebb helyeket. A Völgy túl meleg nekem. De most már be fogok pisilni.

– Csak azt ne! – kiáltott fel tettetett kétségbeeséssel Rózsa néni. – Na, menj! De aztán semmi bók-lászás! Gyere vissza, amint végeztél!

Jávor meztelen talpa végigcsattogott a hideg kövön, aztán a kanyar után a kisfiú lassabb léptekre váltott. Kinyitotta, majd ugyanazzal mozdulattal be is csukta a mosdó nyikorgó ajtaját, és párducléptekkel osonva megindult lefelé a lépcsőn.

Az épület üres volt, ez idő tájt általában mindenki visszavonult a szobájába. Ha találkozik valakivel, majd azt mondja, hogy üzenetet visz Kálmosnak

a főépületbe. Amúgy meg: kinek mi köze hozzá, hogy hova megy?

Az ingéhez nyúlt: még szerencse, hogy eszébe jutott a zsák. Valamibe csak bele kell tennie a holmit, amiket titokban összegyűjt. A zsákot majd egy bokorba fogja rejteni. Mégsem hozhatja vissza ide, a gyerekek hálótermébe! Hiszen azonnal turkálni kezdenének benne a többiek.

Kilépve a ragyogó napsütésbe hunyorognia kellett a folyosó sötétje után. A tér csendes volt, csak a szökőkút csobogott unott kitartással. Jávor látta, hogy az őr sem strázsál most a szemközti főépület előtt. Valószínűleg visszavonult a fülkéjébe. A pillanat tehát épp alkalmas a portyára.

És ez nem lopás. Szó sincs róla! Valami fontos dolgot tesz most, ami csak első pillantásra tűnik lopásnak, később azonban mindenki be fogja látni, hogy szükséges volt. Sőt, talán meg is dicsérik majd érte. Esetleg kitüntetik. És könyvet írnak róla, hogy Jávor, a havonjáró milyen nagy dolgokat vitt véghez az inspirátorok Völgyében.

De most már munkára fel!

Jávor átszaladt a téren, de a főépület lépcsőjéhez érve újra lelassított. Olyan nehéz az a tömör tölgyfa ajtó! A kilincs pedig túl magasan van. Vajon ki bírja majd nyitni?

A szomszédos konyhaépületből egy kislány lépett ki. Amikor meglátta Jávort, csodálkozva megtorpant.

– Szia, Hanga! – köszöntötte Jávor a világ legtermezesebb hangján. – Végeztél a mosogatással?

– Szia, Jávor! – mondta Hanga. – Mit csinálsz te itt?

Jávor kétségek között vergődött. Akár be is avatná Hangát a tervébe. Nem a szerelem miatt, dehogysis! Inkább azért, mert Ander egyszer azt mondta neki, hogy titkot cipelni elég súlyos dolog, de ha megosztjuk, egy kicsit könnyebbé válik. És mi tagadás, Jávort azért nyomta egy picit ez az új és izgalmas titok. De persze ugyanennyire élvezte is.

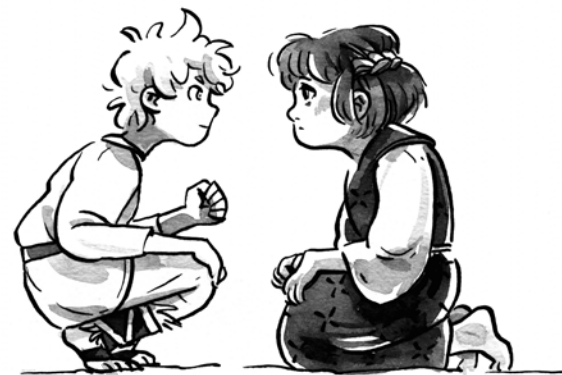
– Tudsz titkot tartani, Hanga? – kérdezte, és az egyik, épületet őrző kőpárduc mögé húzta a kislányt.

– Persze – mondta Hanga, és Jávor rájött, hogy ez tényleg buta kérdés volt.

Hanga még akkor sem beszél, ha kérdezik. Ugyan miért ne bízhatná rá – legalább részben – a titkát? És akkor egy kicsi súlyt lerakhat. Igaz, akkor viszont Hangának kell majd azt a súlyt tovább cipelnie. De hát erős lánynak látszik. Nem afféle sovány, vékonyka, hanem inkább erős és gömbölyded, akinek meg sem kottyán egy fél titok. De az is lehet, hogy csak a harmadát mondja el neki.

– Na jó. De csak olyan harmad-negyedrészben mondom el a titkot, Hanga! Esküdj meg, hogy nem beszélsz róla senkinek! És cserébe segíts majd kinyitni ezt az ajtót, oké?

A kislány zöldes szeme tágra nyílt a meglepetéstől, de azért bölintott.

– Figyelj! Az van, hogy nekem most be kell gyűjtenem pár dolgot. Nézd! Ide, ebbe a zsákba. Nyugi! Vissza fogom hozni. De senkinek nem szabad tudnia, hogy egy-két napra kölcsönvettem. Szóval ez már kábé a negyede a titoknak, és még azt is elmondom, hogy ettől én világszerte ismert ember leszek. Olyasvalaki, akinek a nevét mindenki ismeri majd, és ez mindannyiunknak nagyon jó lesz. Még neked is, Hanga. Meglátod!

A kislány figyelmes arccal hallgatta, de a szemöldöke rándulása valahogy nem tetszett Jávornak.

– Nem fogsz elárulni, ugye, Hanga?!

– Jávor, ez lopás!

– Tudtam! – ütött nagyot az öklével a párduc háttára a kisfiú. – Aúúú! Annyira tudtam, hogy kár elmondani! Nem vártam tőled, hogy prédikálni fogsz, Hanga. Azt hittem, barátok vagyunk!

– Azok vagyunk.

– Tényleg? – Jávor egy pillanatra megenyhült, és a kislány szeplős arcát fürkészte. – Amúgy szerintem

is azok vagyunk. Ezért fontos, hogy megőrizd a titkomat. Oké?

– Megőrzöm – mondta a kislány.

– Jó. Akkor most segíts kinyitni ezt az ajtót!

Ketten veselkedtek neki. Jávor a kilincset rángatta, Hanga pedig teljes súlyával tolni kezdte kifelé a nagy ajtószárnyat. A bentről áradó hűvösség és félhomály egy pillanatnyi szorongást ébresztett Jávorban.

– Nem lesz semmi baj – mondta inkább magának, mint Hangának. – Most már elmehetsz, Hanga. Legközelebb én is segítek neked, amiben csak akarod.

A kislány hátrébb lépett, Jávor pedig beosont a homályos előtérbe, és halkán beeresztette maga mögött az ajtót.

Így, hogy Hanga hirtelen eltűnt a szeme elől, valahogy egészen magányosnak érezte magát. Talán mégis bevonhatta volna a lányt a további akcióba is. Csakhogy az új barátai megkérték, hogy egyedül végezze a feladatot. Nem lenne jó, ha idő előtt kiderülne a nagy terv.

És most irány Kálmos dolgozószobája! Ott van a legtöbb fontos dolog. De ha szerencséje van, bejut a könyvtárba és a Mesterek Csarnokába is. Ha tíz-tizenöt dolgot összegyűjt, a barátai biztosan meg lesznek vele elégedve.

És később majd Kálmos is nagyon megdicséri. Valószínűleg.

33. fejezet

Árulás

Ander a sérüléséhez képest egészen fürgén kapaszkodott föl az ösvényen, ahol az őt ellenőrző inspirátort várta. Számításai szerint hamarosan jönnie kell valakinek, hogy megtudakolja, nyomára bukkant-e a titokzatos betolakodónak.

Hóvirág aznap reggel még nem került elő. Ander úgy sejtette, hogy mivel a nő általában hajnalban kel, és félig-meddig sötétben teszi meg első köreit a szurdokban, talán már vissza is bújt a vackába. Nem lehetett azzal vádolni, hogy különösebben ráakaszkodott volna Anderre. Néha azért felbukkant, de olyankor is tartotta a százméteres távolságot, és halk dűnnyögése, fura mozdulatai már-már hozzátartoztak a szurdok természetes környezetéhez. Andert már nem zavarta a jelenléte, sőt, számkivetett magányosságuk, szerencsétlen sorsuk egyfajta néma szövetséget hozott létre kettejük között. De a sérülés okozta késlekedés miatt azért még mindig haragudott egy kicsit a nőre.

– Figyelj, Hóvirág! – kiabálta bele csak úgy, a semmibe. – Ne értsd félre a dolgot! Nem szökni próbálok!

– ...bálok, bálok, bálok! – visszhangozták a szurdok falai, de semmi nem mozdult. Hóvirág, ha halotta is Andert, ennek nem adta semmi jelét.

– Hozzám ne vágj egy újabb sziklát! Csak azért jöttem ide, mert már nagyon várom az inspirátor küldönc érkezését! Mutatni akarok neki valamit!

Várt, a fejét forgatta, hátha helyeslő visszhangot hall, de nem történt semmi. Belátta, hogy ennél tovább már kockázatos lenne merészkedni, hiszen az inspirátor bármelyik pillanatban megérkezhet, és ha Hóvirág nem is, akkor ő vélné úgy, hogy szökni próbál. És akkor megnézhetné magát.

Ezért inkább letelepedett egy kidőlt fa vastag, moha lepte törzsére, és várt. A nap már jócskán a fák koronája felett járt. Lassan ideje lenne, hogy jöjjön valaki. Forrt benne a türelmetlenség. Mihamarabb meg akarta mutatni Kálmosnak, hogy talált valamit, be akart számolni a titokzatos emberekről és bűvőhelyükről a kőomlás közelében. Titkon remélte, ha Kálmos látja, hogy becsülettel elvégezte a munkát, megengedi, hogy sürgősen Ingola után utazzon.

A zsebéből gyűrött papírt húzott elő. Tegnap, ebédidőben találta a nagy, kerek szikla környékén, amit naponta vagy hússzor ellenőrzött. És Jácint végül tényleg írt neki! Bár a sorok igyekeztek megnyugtató sugározni, Ander érezte, hogy sok benne az elhallgatás és a megnyugtató szándék.

Újra átfutotta a levelet.

Kedves Ander!

Ne haragudj, hogy eddig nem írtam (csak a vízre, bár fogalmam sincs, láttad-e), de nagyon nehéz a helyzetem. Szinte állandóan a felderítőcsapattal kell dolgoznom, nincs egy perc nyugtom sem, és nehezen találok rá módot, hogy telefonon kapcsolatba lépjek Aurával.

Láttam a szurdok pereméről, hogy valahogy megsérültél, és most nem tudsz rendesen járni. Gondolom, így már menekülésre sem tudsz gondolni. Nem alakulnak jól a dolgok...

De nyugodj meg: minden rendben van „odakint”! Ingola és Aura eljutottak Rozi nénihez, akit Te nem ismeresz, de hidd el, nagyon rendes asszony. Ingola munkát kapott az iskolában, ahova a kinti barátaink járnak, és állítólag természettudományokat oktat. Vagyis, igazság szerint vízmágiát (itt Ander olvasás közben egy picit elmosolyodott), de eddig nem bukott le. Igyekszik beilleszkedni a tanári karba, hiszen egy ilyen iskola kiváló terep arra, hogy biztonságban legyen, mert mindig rengetegen nyüzsögnek körülötte.

Az egyik barátom, vagyis barátnőm, Noémi, azt mondja, hogy szerinte Bóra, a zúduló nő is ott van a közelben. De ne ijedj meg! Szemmel tartják. A nő megpróbálta behálózni az egykori őrzőt – Mihályt –, aki most Rozi néni pasija. Ez félig-meddig sikerült is neki, de aztán Noémi, aki elég ügyes lány, szembesítette Mihályt azzal, hogy talán egy zúduló hálójába akadt. Remélhetőleg ezentúl jobban odafigyel majd a nő mesterkedéseire. Mihály bá

ugyanis gondnok lett abban a házban, ahol ez a nő húzta meg magát. A társáról, a férfi zúdulóról eddig nem jött hír. Még az is lehet, hogy ott maradt a Pantherán... Vagy ki tudja, mi lett vele...

Az igazsághoz hozzátartozik, hogy nem mindenki hisz abban, hogy ez az állítólagos énekesnő Bóra lenne. Van, aki azt mondja (például Vince), hogy szerinte a Pantherán vannak a zúdulók, mert először ellenőrizniük kell, hogy nincs-e nálad az inga. Azt mondja Vince, hogy szerinte minden normális ember azt gondolná, hogy egy pasi nem hagyná, hogy a felesége hordja magánál azt az értékes tárgyat, amit annyian keresnek. Inkább magánál tartaná, és lenyelné, vagy ilyesmi. (Ander arca itt egy picit megrándult. Ő többször is kérte Ingolát, hogy adja át neki az ingát, de a nő hallani sem akart róla.)

Mégis, több mint valószínű, hogy valamelyik zúduló Ingola nyomában van. Ne ijedj meg, nem történt semmi baj, de tegnap megpróbálták letépni Ingola nyakából a láncot, amikor egy pillanatra egyedül maradt. Sajnos nem látta a támadó arcát, de végül sikerült leráznia, és nem esett baja. És azt üzeni, hogy kedvet szeret téged, meg minden, és tarts ki, és ne aggódj sokat, mert kézben tartja a helyzetet, hiszen legalább nyolc jó barát vigyáz rá. Üzeni, hogy ne csinálj semmi meggondolatlanságot, és hogy ez az egész elmúlik majd, és akkor újra együtt lesztek, meg ilyenek.

A többiek még arról is meséltek, hogy délutánonként harcművészeti edzéseket tartanak a hátsó kertben,

melynek keretében Ingola a zúdulók támadási módszereinek kivédésére oktatja őket. Állítólag egész jól haladnak, bár rossz nyelvek szerint Aura túlságosan erőseket rúg, Noémi viszont túl gyengéket, és Gekko nem mindig tartja be a harci etika szabályait. De a Helga nevű lány már annyira kiismerte a zúdulók szokásait, hogy képes szaltóval is leugrani a kerítés tetejéről és talpra érkezni, Virág pedig megtanulta Ingolától, hogy közelharc során hova kell a mutatóujjunkkal szúrni, hogy ártalmatlanná tegyünk a támadónkat. Kismukk állítólag a vetődés mestere lett, és csupa kék-zöld folt mindenütt. És a Vince nevű fiú is sokat gyakorol, bár inkább csak elméletet. Azt hiszem, kivett néhány könyvet a könyvtárból, amik az akrobatikus harcteknikákról szólnak, és már mindnek kívülről tudja a nevét. Igaz, edzéseken inkább csak dideregve toporog valamilyen rusnya kerti törpe mellett – ezt Aura mondta –, de aztán kicsit összeveszttek, úgyhogy nagyjából ennyit tudtam meg az edzésekről a telefonbeszélgetés során.

Lényeg, hogy ne aggódj! És tényleg nagyon jó lenne, ha találnál valamit a szurdokban! Ha sikerrel jársz, szerintem Kálmos kész lesz megbocsátani, és akkor még minden jóra fordulhat. Remélem, megtalálod ezt a levelet...

Ja, és van még valami. Sajnálom, de Jávorról mostanában nem jutok dűlőre. Kicsit megharagudott rám, és kerüli a társaságot. Nagyon titkolózik, de azért szemmel tartom. Remélem, nem csinál semmi butaságot. Majd próbálom kiengesztelni.

*Jó lenne, ha valami jelt adnál, hogy megtaláltad a levele-
met. Mondjuk, rakj egy ruhadarabot a nagy, kerek szik-
lára! Azt fentről is látom. És akkor pár nap múlva újra
jelentkezem.*

Járj szerencsével!

Jácint

Ander elismerően forgatta a sűrűn teleírt papirost.
Hogy tud Jácint ennyit írni?

Mindenesetre jólesett a levél. Kicsit felkavarta,
kicsit megnyugtatta. Hirtelen úgy érezte, mintha
valahol a távolban egy rakás barátja lenne. Közben
mégis kínzó tehetetlenséggel töltötte el az elszí-
geteltsége. Neki kellene vigyáznia Ingolára, nem
pedig vadidegen gyerekeknek. Oké, Aura is ott van,
de Aura mellett élni azért nem életbiztosítás...

Valahol, nem messze kavics csikordult, és beszéd-
hangokat hozott a szél. Léptek közeledtek. Ander egy
fura megérzéstől vezetve a kidőlt fatörzs mögé bu-
kott, és a földhöz lapult. Feljebb, a fák között két férfi
sziluettjét vette ki. Az egyik inspirátornak tűnt, de
a másik... valahogy egész másként nézett ki. Fura, szí-
nes, bár erősen lerongyolódott ruhákba volt öltözve.

A két férfi megállt, sőt, úgy tűnt, a színes kabá-
tos éppen útját állja a másiknak. Egy kis csomagot
nyújtott át neki.

Ander lehelethalkan közelebb kúszott néhány cen-
tivel. Ugyan mi folyik itt? Kivel beszélget az inspirátor?

– ...ezt tedd el, a tied! Mondd azt, hogy a fogoly
nem talált semmit! Lényeg, hogy egy darabig még
senki ne tegye be a lábát a szurdokba. Érted?

– Az attól függ – felelte gögösen az inspirátor,
és belekukkantott az erszénybe. – Attól függ, hogy
mennyit kapok még ebből!

– Nem vagyok bányász – förmedt rá a másik. –
Alig lehet bejutni a tárnába. Nincsenek megfelelő
szerszámaim sem. Ha hozol rendes csákányt, talán
többet is kaphatsz ebből.

– Meglátom, mit tehetek – mondta az inspirátor,
majd sarkon fordult, és lobogó köpennyel távozott.

Ander szemével követte a színes ruhás, szakállas
férfit, amint eltűnt a fák között. A kőomlás irányába
haladt. Ander szíve hevesen dobogott. Mi volt ez?!

Minden bizonnyal egy árulásnak volt a tanúja!
Az inspirátor őrt megvesztegette a szurdok titok-
zatos lakója. Azért tette, hogy senki ne tegye be ide
a lábát!

A keze ökölbe szorult. Ingoláért ugyan semmit
nem tehet, de most már világos, hogy itt, a szurdok-
ban valami nagy galádság zajlik. És ő csak azért is
a végére fog járni!

Egy boldog család

Aura fel-alá járkált az apró nappaliban, az örületbe kergetve ezzel a kanapén gubbasztó Ingolát, Mihály bát és Rozi nénit.

– Világos, hogy muszáj ott lenned a holnapi bálon – torpant meg, egyenesen Ingolának címezve a mondatot. – Persze jelenthetnél beteget is...

– Jelentsek beteget?!

– Nincs jó érzésem. Itt – mutatott a hasára Aura. Aztán a csodálkozó pillantásokra hozzátette:

– Itt szoktam érezni a készülő veszélyt. Egy-két nappal előtte már szoktam tudni... mindegy. Hagyjuk! Lényeg, hogy a bálon történni fog valami. Ott fognak rád támadni.

– Aurácskának igaza lehet, Ingolácska! Az én pszichológiai megérzéseim is alátámasztják az elméletét.

– Pszichológiai megérzés?! – képedt el Ingola.

– Itt szoktam érezni. Itt, ni – mutatott a szívére Rozi néni. – És engem is roppant módon nyugtalanít, hogy abban a nagy tömegben, sürgésben-forrásban mennyi alkalmuk lesz a gazembereknek, hogy rád támadjanak. Ezért fogunk mi is elkísérni!

– Micsoda?!

– Mihály, neked most hallgass a neved! Ebben nem te döntesz! Persze ha inkább gyáván meglapulnál itthon, azt is megteheted. Aurácska és én mindképp elkísérjük Ingolát. Mi leszünk a tanárnő családtagjai. Aurácska a kistestvére, én meg a kedves, fiatalos nagymamája – jelentette ki ellentmondást nem tűrően Rozi néni.

– Még hogy kistestvére! – háborgott Aura.

– Jaj, kicsim, egy estét csak kibírsz! Persze meg kell majd fésülködöd! Még sosem fogtad copfba a hajad, ugye? Épp itt az ideje. Az a rengeteg, szanaszét szálló lobonc! Borzasztó!

– Copfba?! Szó sem lehet róla!

– Itt most én parancsolok, drágáim! – emelkedett fel a kanapéről Rozi néni. – Sajnálom, de báli ügyekben nekem van a legtöbb tapasztalatom. – Átszellemült arccal keringett pár kört a nappaliban, és közben fátyolos hangon búgta:

– Ó, azok a régi táncestek! Emlékszem, amikor a Kerékgyártó Ibolyával elmentünk a bálba... ha tudnátok, mennyi csinos fiatalember csapta nekünk a szelet akkoriban! – Kicsit kuncogott. – Bizony, egyszer még egy kis csetepatéra is sor került a kapualjban, amikor a Kóka Ferivel kettővel többet táncoltam, mint a Barta Lalival!

Ezt már Mihály bácsi sem hagyhatta szó nélkül.

– Rozália, te szégyenszemre kérkedel itt a sihederkori botlásaiddal! Hát miféle bomlott erkölcsű

nőszemély voltál te? Hallgatni sem bírom ezt a förtelmet!

Rozi néni kedvesen rámosolyogott Mihályra.

– Ó, drágám! Hiszen mindannyiunknak megvan a magunk kis emlékei, titkai. Nem igaz?

– Emlékeid még csak-csak lehetnek, Rozi. De titkaid nem! Előttem egy szál titkod sem lehet! Vagy talán... titkolsz valamit előlem, asszony?

Rozi néni csípős válasz helyett csak sejtelmesen elmosolyodott, kicsit megigazította a tánc közben szétzilálódott frizuráját, és újabb rövidet kuncogott. Elég idegesítően.

Ingola és Aura lemondó pillantást váltottak. Az elmúlt napok meggyőzték őket arról, hogy nincs fárasztóbb dolog, mint egy idős házaspár mozgalmas érzelmi életének tanújaként velük egy fedél alatt élni. Amikor előző este végre elcsendesült a ház, és ők a tisztaszobában még sutyorogtak egy sort, megegyeztek abban, hogy egy-két hétnél tovább ezt nem fogják kibírni. Inkább albérletbe költöznek.

De Ingola ezúttal hercegnői nyugalmat erőltetett magára, és azt mondta:

– Igen, tényleg muszáj megjelennem a bálon. De én is tudom, hogy ez kiváló alkalom lesz Bóranak vagy Buránnak. Ha tényleg Bóra az a nő a házban – pillantott Mihályra –, akkor szemmel tarthatjuk. Esetleg követhetjük, amikor elindul a bálba.

– Bizony, ez a te dolgod lesz, Misi – vett elő egy rongyos szélű jegyzetfüzetet Rozi néni, és csonka ceruzával felvéste az első oldalra:

Mihály – személyi megfigyelés és követés.

Célszemély fedőneve: Perszóna.

Megfigyelő fedőneve: Gondnok.

Az akció fedőneve: Jön még kutyára zúzmara!

– Mmm – morogta Mihály. Többet, azt hiszem, nem mert mondani.

A többiek ezt beleegyezésnek vették.

– Miután követted, a bálba is be kell jönnöd, Misi. De mivel csak hozzátartozókat fogadnak, te leszel Ingola kedves, idős nagypapája! – közölte Rozi néni elégedetten.

Ingolán látszott, hogy mi sem áll távolabb tőle, mint egy ilyen kedves, idős nagypapa. Gondolom, már Algor nagybácsikájánál tapasztalatot gyűjtött az ilyesfajta szívbeli kedvességtől buzgó, idősebb rokonokról.

Aura viszont sűrűn bólogatott.

– Jó lesz! Tehát mi Ingola családjaként veszünk jegyet a bejáratnál. Természetesen Bóra is be fog jutni valahogy.

Lefizet valakit, hogy vigye be a rokonaként – vagy egyszerűen beszökik.

– Két méter magas nő – csóválta a fejét Ingola. – Nem igazán tud észrevétlen maradni.

– Mindegy. Így vagy úgy, de be fog menni! Lényeg, hogy egyetlen árva pillanatra sem maradhatsz egyedül. Még a vécére is kísérettel mész. Érted, Ingola? Jó, oké... látom, hogy egy kicsit értesz a harchoz. De azért ez a nő elég veszélyesnek tűnik!

– Ne becsüld le a képességeimet, Aura! – fortyant fel egy kicsit Ingola. Aztán szelídebben, némileg ellágyulva hozzátette: – Ne haragudj, hugicám! Te csak jót akarsz. Nem is tudom, miért segítesz ennyit nekem.

– Látod, ezen már én is gondolkodtam – felelte morcosan Aura.

Rozi néni összecsapta a tenyerét.

– Folytassuk a stratégiai egyeztetést! A terv tehát az, hogy Ingolának egész este táncolnia kell. Van kivel táncolnod, szíved?

– Hááát...

– Van egy pasi, aki rászállt – közölte Aura. – Egy tanár.

– Ennyit a szerelemről – bölcselkedett Mihály. – A pilóta a Pantherán senyved, ez meg itt táncikál, és elcsavarja az ostoba fickók fejét.

– Mihály... – Rozi néni most halk, fenyegető hangot ütött meg.

Mihály behúzta a nyakát.

Rozi néni ezután egy másik lapra felírta, hogy *Ingola táncosai*, és listát készített. A listán a következő nevek szerepeltek: *Tanár, Mihály, Kismukk, Vince, Gekkkó – utána az elejéről ugyanez, egészen a bál végéig, háromperces szakaszokban.*

Ingola rémulten meredt Rozi nénire.

– Levegőt azért vehetek majd, ugye?

– Csak ismeretlen férfiakkal ne táncolj! – figyelmeztette Aura.

– De Aura! Hidd el, megismerném Buránt, a fiútestvért! Hiszen valaha együtt edzettünk a havonjáróknál.

– És ha elmaszkírozza magát?

Ingola egy pillanatra gondolkodóba esett.

– Hát... az persze lehetséges. De hidd el, nem csak a nővére, ő is elég feltűnő jelenség!

– Nos, akkor már csak a toalett van hátra!

– Most akarsz vécét pucolni, Rozália? Nincs már ehhez túl késő? És a vacsora?!

– Meg tudsz kenni egy kenyeret, ugye, Mihály? Amint látod, nem érek rá! Ki kell találnom a kislányok toalettjét! Gyertek, drágáim! A padláson van egy láda, még a lánykori báli szettjeimet őrzöm benne. Kicsit átalakítjuk, meglátjátok, magatokra sem fogtok ismerni!

– Ez nem is rossz, Rozi néni! Ha teljesen el tettszene torzítani Ingolát, talán még a zúdulók sem ismernék fel!

– Miről beszélsz, te szemtelen fruska! Olyan bájosan fogtok kinézni, mint az ifjú, harmatos rózsaszálak a langymeleg nyári alkonyatban. A bál szépei lesztek, kedveskéim!

– Már alig várom – morogta Aura.

Ingola nem mondott semmit, csak beletörődve csavargatta a láncon függő kis aranyingát.

35. fejezet

Jácint barátja

Ha ritkán is, de néha előfordul, hogy a legjobb barátunk egyben legesküdtebb ellenségünk is. Jácint nagyjából ilyesmire jött rá azon az álmatlan éjszakán, azon tűnődve, kitől is tudna segítséget kérni. Úgy érezte, egyedül itt már nem sokra megy.

Elsősorban Jávort kellene valahogy becserkésznie, de a kisfiú minduntalan kicsúszik a markából. Kerüli őt, ez már biztos. De közben olyan fontoskodó arccal jár-ke, hogy az már önmagában is rémisztő. Jávor forral valamit, és Jácint keserűen gondolt arra, hogy ő ezúttal eljátszotta az önfejű kiskölyök bizalmát. Ám rajta és Anderen kívül nincs más, akivel a fiú bizalmas viszonyban lenne. Talán csak Iringó. De mivel Iringó hajlamos tiltásokkal élni, Jávor nem fog neki beszámolni a viselt dolgairól. Úgy tűnik, a kisfiú jelenleg teljesen egyedül tevékenykedik.

Ugyan kitől kérhetne tanácsot ebben az ügyben? Nincs senki. Hacsak nem...

Jaj, ne! Jácint dühösen fordult a másik oldalára, és érveket keresett, hogy az iménti gondolata miért volt butaság. Keresett, és talált is néhány érvet, de ezek nem voltak túl meggyőzőek. Úgy érezte,

végig kell mennie ezen az úton, bármennyire nincs igénye. Egy szó, mint száz, beszélnie kell Márkussal!

Hiszen a Völgyben ő az, aki még viszonylag sok időt tölt a fiúval. Heti pár alkalommal közösen edznek a mezőn fakarddal. Márkus íjjal löni is tanítgatja Jávort, meg egyéb olyan dolgokra, aminek egy hegyi fiú hasznát veheti: fát hasogatni, tüzet rakni, lombkunyhot készíteni. Sziklamászásra viszont nem kell oktatni a fiút. Azt mindannyiuknál jobban csinálja.

Jácint dühösen ült fel az ágyban. Egészen kiment a szeméből az álom a gondolatra, hogy most talán be kéne mennie Márkushoz, és feltenni neki a nagy kérdést: vajon tud-e valamit Jávorról? Ezt kéne tennie, de semmi kedve hozzá. Eszébe villant egy nem is olyan régi eset, amikor szintén így, az éj leple alatt osont be a hallgatag fiúhoz, hogy megpróbálja valahogy rávenni, ne árulja el őt. Jácint nem szívesen gondolt erre. Aztán végül mégis minden jól sült el. Az a küldetés sikerrel járt, és később is volt még néhány Márkussal közös kalandjuk. Ha közeli barátok nem is lettek, azért kicsit jobb szívvél viseltettek egymás iránt.

És persze ott volt Noémi... Jácint nem tudta, miért jutott hirtelen eszébe a lány. Azt persze tudta, hogy Márkus érdeklődést mutat iránta, de Noémi valószínűleg észre sem vette őt. Jó volt arra gondolni, hogy ő maga bizonyára szimpatikusabb Noémi számára,

hiszen vele mindig sokkal kedvesebben beszélt a lány. Márkus nyilván ezt sem vette túl jó néven.

Nagyot sóhajtott és kikászálódott az ágyból. Márkus talán már alszik. Nem kéne zavarni. De a lelkiismerete annyira nyomasztja Jávort miatt, hogy igazán kibír egy kis mérgelődést Márkustól. Verekedésre azért talán nem kerül sor...

Gyertyát gyújtott, és kióvakodott a folyosóra. Pár lépés, és Márkus szobája előtt állt. Az ajtó alatti résen fény szűrődött ki. Jácint megkönnyebbülten sóhajtott. Halkan kopogott, és ugyanazzal a lendülettel be is nyitott a szobába.

Márkus először elég bambán nézett rá, aztán mintha némi bosszúság suhant volna át az arcán. A kezében tartott könyvet megpróbálta a takaró alá rejteni. Jácint gyorsan a borítóra pillantott: Márkus valamilyen gazdálkodásról szóló könyvet olvasott. Valamit, ami Jácintot soha életében nem érdekelt. Nagyjából annyit tudott kivenni, hogy a könyv a silány termőföldben nevelhető növények helyes gondozásáról szól. Milyen különös, hogy Márkus ezzel a témával foglalkozik, ahelyett, hogy jóízűen aludna a kemény napi munkája után!

– Mit akarsz, Jácint? – kérdezte Márkus. Nem volt épp ellenséges, de barátságos sem.

– Jávorról akarok veled beszélni – tért rögtön a tárgyra Jácint. Nem akart udvarias köröket futni. Nem akarta, hogy Márkus azt higgye, saját magának

kér segítséget. – Nem tudod, miért titkolózik mostanában?

– Azt hittem, te tudod – dobta vissza a labdát Márkus. A homlokán gondterhelt ráncok futottak keresztbe. – Tényleg elég gyanús a fiú. Teljesen ki van fordulva magából. De hát te vagy a mentora, nem igaz? Ha valakinek, hát neked tudnod kéne, mi van vele.

Jácint dühös lett. Csak nem kéri most számon Márkus? Ugyan milyen alapon?!

Igyekezett megőrizni a nyugalmát. Leült Márkus egyetlen, meglehetősen rozoga székére, a gyertyatartót a kisszekrényre helyezte, és a tőle telhető legnagyobb higgadtsággal mondta:

– Mindketten ismerjük Jávort, nem igaz? Ha valamit a fejébe vesz, nehéz tőle eltéríteni. Most úgy érzem, titkol valamit. Talán kapcsolatban van Leanderrel... tudod, akit a szurdokba száműztek... de talán nincs. Mégis, azóta viselkedik ilyen furán, mióta Ander a bányáknál raboskodik.

Márkus a szája szélét rágta.

– Nekem nem mondott semmit. Csak azt látom, hogy edzés közben máshol jár az agya. Meg furákat kérdez. Mindenféle világhírű emberekről, meg arról, hogy gyerekek is lehetnek-e híresek. Amúgy

eddig nem nagyon foglalkoztam a fecsegésével. Csakhogy...

– Csakhogy?!

Márkus egy pillanatra elhallgatott. Úgy tűnt, magában latolgat valamit. Végül nagy nehezen rászánta magát, és beszélni kezdett.

– Este Kálmos összehívta az őrzőket. Én is ott voltam.

– De hát te nem is vagy őrző, Márkus!

– Az mindegy. Kálmos szerette volna, ha nekem is tudomásom van a dologról.

Jácint kicsit eltátotta a száját. Mi ez a kivételezés Márkussal? Talán olyan okos, vagy olyan kiváló harcos, hogy Kálmos újabban beavatja a titkaiba?

– Na és mi volt azon a megbeszélésen? – kérdezte, kissé talán túl flegmán.

– Eltűnt pár dolog a főépületből. Nem sok, de mégis aggasztó...

– Mi tűnt el?

– Kálmos szobájából egy-két régi inspirátor-ereklye... ilyesmik. De a lényeg, hogy a Fejlődés Kerekéből valaki kipattintotta a négy ősi kristályt...

– Ez nem lehet igaz! – hüledezett Jácint. – Borzalmas! És az örök?!

– Hát épp ez az! Mostanában kicsit lazább lett az örökös, hiszen a Völgy lakói teljesen megbíznak egymásban. Elvileg bárki bemehet az épületbe.

Kálmos azt szeretné, ha megerősítenénk a védelmet. Engem is ezért hívott.

Jácint lassan emésztgette a hallottakat. Ez bizony súlyos bűntény! A négy ősi kristály évezredekre visszanyúló funkciója volt, hogy a Fejlődés Kerekének forgásakor felfogják azokat a rezgéseket, amik épp megfelelő állásba pörgetik a kereket. Olyanok, mint egy-egy különös működésű hangvilla, melyek a világ aktuális állapotából szűrik ki a fejlődés következő, lehetséges mérföldkövét. Egyfajta energiátranszformáló szerepük van. És azért lehet őket kipattintani a lemezből, mert időnként mindet alaposan meg kell tisztítani, hogy továbbra is jól közvetítsék a jeleket.

– Erről senkinek ne beszélj! Érted, Jácint?! Én is csak azért mondom el, mert tegnap belém villant egy rossz érzés. Hogy talán... Nem biztos, de lehet, hogy...

– ...hogy Jávor lopta el a köveket. Erre gondolsz, ugye? – fejezte be a mondatot Jácint.

– Olyan elképzelhetetlen lenne? – Márkuson látszott, hogy nem szívesen vádolja meg a kisfiút. A takaróját gyűrögette, és nem nézett Jácintra. – De persze ez csak egy ötlet.

– Nem lehet kizárni – mondta lassan Jácint. – Figyelj, Márkus! Ennek a végére kell járnunk! Ha ő lopta el, talán visszavihetjük észrevétlenül a kristályokat, és akkor nem ő lesz megint a Völgy fekete

báránya. Így is sokan fújnak rá. Azt mondják, hogy nem is inspirátor, és túl sok galibát csinál. Vannak, akik azt akarják, hogy menjen vissza a népéhez. Ha már megtalálta őket...

– Igen, hallottam róla – bólintott Márkus. – Ha ő volt, közbe kell avatkozni. Ha nem, akkor is meg kell tudnunk, hogy miben sántikál. Ki kell szednünk belőle!

Jácint felemelte a kezét.

– Erőszakkal nem megyünk sokra. Másképp kell csinálnunk. Jelenleg nem bízunk bennünk, és amilyen önfejtű, úgyis csak tagadna, ha ajtóstul rontanánk a házba. Követnünk kell őt! Meg kell tudnunk, mivel van elfoglalva mostanában a magányos bolyongásain. De nem vehet minket észre. Szóval, velem tartasz?

– Veled tartok – felelte Márkus. – Találkozzunk holnap hajnalban a Szürke Macskánál! Ha Jávor elhagyja a Völgyet, a nyomába szegődünk. És senki-nek egy szót se! Érted, Jácint?!

– Ugyan kinek mondanám? Jelenleg – bármily fura – te vagy a legjobb barátom, Márkus!

Meglepő felfedezés

Ander már vagy egy órája próbálta Hóvirágot jobb belátásra bírni. Segítségére volt szüksége, és az elmúlt napok során arra jutott, hogy Hóvirág nem is annyira zavaros fejű, mint amilyennek látszik. Pontosabban: a beszéde jóval zavarosabb, mint a gondolkodása. De ha úgy vesszük, a nő nagyon is jól érti őt.

– Figyelj! – kezdett bele már vagy negyedjére, miközben Hóvirág a patakparton guggolt, és egy hajlékony vesszővel mintákat rajzolt a vízre. – Nem várom el tőled, hogy segíts a szökésben. Tudom, hogy elvállaltad az őrzésemet. És meg kell mondjam – sajnos –, hogy igazán jól végzed a dolgodat.

Hóvirág felpillantott, és egy kicsit elmosolyodott.

– Mindig ügyes voltam – mondta.

– Igen, ügyes vagy. Jó inspirátor vagy, és bátor is. Ezért kérek most tőled segítséget. Kálmos nagyon meg fog dicsérni, ha elkísérsz erre a veszélyes felderítésre.

– A barlanghoz akarsz menni, ahol az idegenek vannak. Meg a gyerek.

Ander meghökkent.

– Te mindenről tudsz, ami errefelé zajlik, ugye, Hóvirág? Igen, jól látod. Szét akarok nézni abban a barlangban. De úgy, hogy a lakói nincsenek ott. És valóban, én is láttam egy gyereket a múltkor, bár csak futólag. Azon a veszélyes kőomláson mászkált. – Ander töprengve ráncolta homlokát. – Talán egy egész család húzza meg magát odafönt?

Hóvirág felkacagott. A tekintete megint ködössé vált, és Ander érezte, hogy a néhány pillanatnyi tiszta kommunikáció után most megint bezárkózik, és nem tudhat meg tőle ennél többet.

– Ander nem túl okos – jelentette ki Hóvirág. – Nem lát a szemétől. Jaj! Az én szemem mindig káprázik, ha belesüt a nap. – Tenyerét a szemére tapasztotta, és kétségbeesetten ringatózott jobbra-balra.

– Hóvirág! Nem kérek mást, csak hogy kísérsz el, és őrködj! Jelt adsz, ha közelednek, és akkor visszavonulunk. Mondd, segítesz nekem?

– Én csak Kálmosnak segítek. Ő jó ember.

– Nézd, én talán nem vagyok olyan jó ember, mint Kálmos, de most épp neki dolgozom. Ha nekem segítesz, akkor a mesternek is segítesz. Érted?

Hóvirág felpillantott, szemlátomást magában latolgatta Ander szavait. Aztán hirtelen felpattant, és jókora követ ragadott magához. Ander rémülten hátrált egy lépést. Ugye nem akarja ismét hozzávágni?

– Menjünk! – emelte magasba a követ Hóvirág. – Segítsünk Kálmosnak kifüstölni a barlangból azokat a rosszféle embereket. A szaguk sem jó. Megszagoltam őket, amikor aludtak... pffuuuj! Büdösek.

– Hányan vannak? – kapott a szón Ander. – Ezek szerint már korábban a közelükbe merészkedtél.

– Két ember meg a gyerekek. De ő új errefelé. Zsenge hajtás.

Hóvirág szavaira Anderben kellemetlen érzés moccan meg, de nem ért rá eltöprengeni azon, hogy vajon mi okozhatja. Mielőbb indulni akart. Megfigyelései szerint a barlang lakói délelőttönként indulnak valamilyen portyára. Élelmet, vizet vagy fát gyűjthetnek, találgatott. Jó lesz sietni. Talán kockázatos Hóvirágot is magával cipelnie, de úgy tűnik, a nő tud magára vigyázni. Ráadásul nem először merészkedik a titokzatos barlang közelébe.

– Gyerünk! – mondta, és kicsit bicegve, de már határozottabb léptekkel indult a szurdokon át vezető keskeny ösvényen a kőomlás felé. Arra számított, hogy Hóvirág tisztes távolból követi majd, de legnagyobb meglepetésére a nő mellé szegődött, és bár nem beszélt hozzá, a tempót tartva egy gyerekdalt dúdolt kedélyesen.

Amikor a barlang alá értek, Ander egy kézmozdulattal megállította Hóvirágot, és azt suttogetta:

– Most felkúszunk ezen a sziklán. Vigyázz! Csúszós. A fádba, bokrokba kapaszkodj!

– Ki nem tudja?! – morogta ingerülten Hóvirág.

– Jó, jó, elnézést! – vágott egy grimaszt Ander. Nagyon kell vigyázni Hóvirág hiúságával, jutott eszébe. Most igazán nem szabad magára haragítania.

Lassan, de biztosan haladtak felfelé a szurdok me-redek oldalában. A száraz, terméketlen talaj morzsolódva csúszott ki a lábuk alól, így a karizmaikat is jócskán használniuk kellett, ahogy a sűrűn nőtt fiatal fák törzsébe kapaszkodva húzták-tolták magukat felfelé. Úgy húszperces, izzasztó mászás után egy párkányszerű képződményre értek. Ide már közel volt a barlang bejárata az ócska, függönyként szolgáló ronggyal.

Minden nagyon csendes volt.

– Csak várj itt és figyelj! Sietek – mondta Ander, és már indult is.

Tétovázás nélkül futott a barlanghoz. Mielőtt belépett, egy picit elhúzta a függönyt, hogy belásson a helyiségbe.

Úgy tűnt, tiszta a levegő.

Miután szeme megszokta a félhomályt, a helyiség látványa kissé zavarba hozta Andert. Mintha egy kőkorszaki barlanglakás és egy modern iroda különös keverékébe lépett volna. Rendetlenség, szétdobált rongyok és papírok mindenfelé. A falnál egy rosszul összetákolt asztalon laptop hevert. Ander értetlenül bámulta. A papírokon kézzel írott jegyzeteket látott. Az írás inkább macskakaparásnak tűnt. Meg sem

próbálta elolvasni, inkább felnyitotta a monitort, és szívből remélte, hogy nem védi jelszó a tartalmakat.

Ugyan kinek jut eszébe a Pantherán ilyen eszközt használni? És főleg: mi célból?

Amíg a gépre várakozott, ment egy kört a kis helyiségben. Gyertyacsonkok, kis lábos némi ételmaramékkal, itt-ott elszórva néhány hegymászókra utaló, bár már jócskán megkopott, elhasznált felszerelés: kötelek, kis gázrezsó, jégcsákány.

Kik lehetnek ezek az emberek?

Egyre biztosabb volt benne, hogy nem Panthera-lakók. Talán hajóval érkeztek a szigetre, és itt maradtak? De vajon miért tettek ilyet? Talán nomád életre vágytak egy egzotikus szigeten? De miért van náluk laptop, ha menekülni akartak a civilizációból?

Ander figyelme újra a monitor felé fordult. Mivel gyakorlottan kezelte a számítógépet, hamar megtalálta a legutóbb létrehozott fájlokat. Néhány kattintás után a képernyőn volt, amit keresett. Találomra megnyitott egy dokumentumot, és a következőt olvasta:

Kutatásunk célpontja egy még fel nem fedezett népcsoport, a magukat inspirátoroknak nevező emberek, akik civilizációnktól távol, a mai napig elszigetelten fejlődtek, így alakítva ki primitív, de minden szempontból különleges kultúrájukat. Páratlan felfedezés és ajándék, hogy bepillantást nyerhettünk egyszerű, bár jól szervezett életükbe,

és később talán hidat építhetünk számukra a modern életvitel, a külvilág felé is.

Ez az alapvetően békés népcsoport egészen különös, mágikus hitvilággal rendelkezik, melynek alapját egy ősi varázsszerszög, az úgynevezett Fejlődés Kereke képezi. Az inspirátorok úgy képzelik, kiválasztott népük forgatja az emberi kultúra és civilizáció kerekét. Egyes tagjaik időnként, a mi számunkra talán szánalomra méltó és komikus módon, úgynevezett „küldetésekre” indulnak, hogy sorsfordító emberi tevékenységeket inspiráljanak szerte a bolygónkon. Önnön mágikus hatalmukba vetett hitük egyszerre megható és figyelemreméltó: olyan népre bukkantunk, akik minden technikai elmaradottságuk és primitív életmódjuk mellett is szilárdan hisznek saját kiemelt jelentőségükben.

Megfigyelésük különös elővigyázatosságot igényelt a részünkről. Mivel rengeteg adat gyűlt már össze, itt az idő, hogy hidat építsünk hozzájuk, sőt, integráljuk őket a mi valós világunkba. Úgy tűnik, értelem és intelligencia tekintetében csupán csekély mértékben vannak elmaradva mögöttünk, bár saját küldetésükbe vetett vakhitük esetleg nehézségeket támaszthat a folyamat során...

Ander abbahagyta az olvasást. A torka kiszáradt, fülében hangosan lüktetett a vér. Érezte, hogy amire bukkant, az nem egyszerű gáztett, hanem megrendítő ármány és gonoszság, ami a teljes inspirátor nép végzetét jelentheti. Hiszen tevékenységük

alapja nem más, mint a titok! Soha nem válhat köztudottá, hogy ők befolyásolják az eseményeket. Ha ez napvilágra kerül, akkor nekik végük!

Fura, egzotikus népként mutogatják majd őket, esetleg turisztikai célpontot csinálnak a Pantherából, és valakik busásan meggazdagszanak majd ebből, miközben az inspirátorok a bazári majmok sorsára jutnak...

Ander az asztalon turkált. Mindenáron szeretett volna a nyomára bukkanni annak, kik lehetnek ezek az elvetemült emberek, akik a népét veszélyeztetik.

Igazolványt ugyan nem talált, de néhány papírból arra következtetett, hogy tudományos kutatókkal van dolga. Az expedíciós felszerelés is arra utalt, hogy az idegenek célirányosan, az összes szükséges eszköz birtokában léptek a Pantherára. Kerestek és találtak is valamit. Talán hónapok óta, titkokban kémkedve munkálkodnak azon, hogy egy óriási tudományos leleplezést hajtsanak végre, ami bizonyára világszenzációnak számít majd. Nyilván a hírnév, na és a pénz mozgatja őket. A mohóság és az elismerés utáni vágy.

De ebből nem esznek!

Összerezent. Mintha Hóvirág füttyjelét hallotta volna. Gyorsan lecsapta a laptop fedelét, és egy pillanatra eltűnődött: vajon magával vigye-e a gépet? Netán semmisítse meg?!

És ha üldözőbe veszik miatta? A szurdokban könnyedén rátalálnak, az inspirátor őrt pedig lefizették. Senki nem védi meg. Ha most ellopja a gépet, azzal talán veszélybe sodorja az egész akciót. Valami mást kell kitalálnia...

Igyekezett mindent úgy hagyni, ahogy találta, és kirohant a barlangból. Egy közeli fa törzse mögé húzódott, és várt. Léptek hallatszottak. Egy távolabbi, rejtett ösvényről két alak bukkant elő: egy kicsi és egy nagy. Vidáman csevegve léptek a barlangba. A gyerek, mielőtt eltűnt volna a függöny mögött, egy pillanatra megállt és körülnézett, mintha valami felkeltette volna a gyanakvását.

Ander, a fa mögül leskelődve ekkor pillantotta meg az arcát, és majdnem felkiáltott a döbbenettől. Ahogy a két alak eltűnt a függöny mögött, az óvatossággal mit sem törődve a bejárathoz osont, elszánva magát arra, hogy végre megtudja, mi folyik odabent.

És főleg azt, hogy mi köze Jávornak ehhez az egészhez.

37. fejezet

Az expedíció

Jávor a mosolygós, mókussapkás asszony után lépett a barlangba. Már vagy negyedszerre járt itt, és egészen otthonosan mozgott a homályos, de számára kedélyesnek tűnő, szűk térben. Nagyon izgalmasnak találta a folyton villogó monitort meg a kissé elnyűtt hegymászó felszereléseket. A nő, akit egyébként Olíviának hívtak, szeretett beszélni. A fecsegése elszórakoztatta Jávort, aki maga is szívesen mesélt cserébe a Völgyről.

Olívia ugyanis mindenre kíváncsi volt. Nemcsak arra, amire az inspirátorok – például, hogy mit evett, lefeküdt-e időben, és megtanulta-e a leckét –, hanem érdekelték Jávor gondolatai és véleménye is a dolgokról. Márpedig Jávornak nagyjából mindenről volt véleménye, és ezt meg is osztotta a kedves, kerek arcú Olíviával, aki amellet, hogy leginkább egy mókusra emlékeztetett, állítólag még igazi tudós is volt.

A férfi már nem volt ennyire szimpatikus. Alig beszélt, és ha igen, az is csak valamiféle morgásnak hangzott. Félixnek hívták, és mogorva természete ellenére meg kellett hagyni, hogy tényleg igazi, vérbeli

hegymászó volt. Értett a sziklamászáshoz, a biztosítókötél szakszerű használatához, és néhány nedves gallyból is varázslatos ügyességgel csiholt tüzet.

Úgy tűnt, ez a két ember időt és fáradságot nem kímélve minden idejét a munkának szenteli. Jávor büszkén gondolt arra, hogy ő az egyetlen segítőtjük, és hogy a közös, világhírű könyvük címlapján az ő neve is ott díszlik majd. Írta: Olívia, Félix és Havonjáró Jávor – tervezgette magában a feliratot. Meg kell hagyni, jól hangzott.

Közben Olívia teát nyújtott át neki egy fémpohárban.

– Igyál, még langyos! Reggel főztem. – Aztán észbe kapott, és elnevette magát. – Ó, ne haragudj, Jávor! Elfelejtettem, hogy te a hideget szereted. Akkor várj egy kicsit, hamarosan kihűl!

– Nem vagyok szomjas – mondta Jávor.

Torka kiszáradt az izgalomtól. Vajon mit fog szólni Olívia, ha megmutatja neki a szerzeményeit? Biztosan el lesz ragadtatva. Nagyon megdicséri majd, semmi kétség. De még várt egy kicsit, mert ki akarta élvezni a drámai hatást, amikor végre előhúzza a zsákot az ingéből.

– Hol van Félix? – kérdezte.

– Ó, tudod, hogy milyen! Már hajnalban elment. Még mindig a térképen dolgozik. Azt hiszem, lassan nincs egy négyzetcentimétere sem a hegynek, amit ne ismerne.

– A könyvbe kell a térkép?

– Abba is – bólintott Olívia, miközben Jávorral szemben törökülésbe helyezkedett egy vastag takarón. – Egy információs honlapot fogunk készíteni fotókkal, térképekkel, hogy a turisták könnyebben tájékozódjanak.

– Turisták? – kerekedett el Jávor szeme. Ismert néhány turistát, látta őket a parton. Olyasféle emberek, akik színes ingekben özönlenek le a nagy hajókról, és hangoskodnak, meg úgy tesznek, mintha övék lenne a sziget. – Csakhogy én nem szeretem a turistákat.

– Ó, nem kell aggódnod, jól fognak viselkedni! Nem fognak randalírozni, sem szemetelni a Völgyben. Jól szervezett csoportokat indítunk majd szakképzett kísérelővel. Aki nem viselkedik rendesen, azt a tengerbe dobjuk. Jó lesz így?

– Naná! – lelkesedett Jávor. Már látta is magát, amint ellenőrzi, hogy mindenki rendesen viselkedik-e a turisták közül.

– És hidd el, Jávor, ezek a turisták annyi pénzt hoznak majd, hogy felvirágoztatják a Völgyet!

– A Völgy így is nagyon virágos hely, Olívia. Van két főkertész és tizennégy alkertész. Nyáron meg lehet fulladni a tömény virágillattól.

Olívia felkacagott, és beleborzolt Jávor hajába.

– Vicces kölyök vagy! És most lássuk, mit hoztál!

A függöny picit megmozdult, de Olívia és Jávor észre sem vették. Az egymáson halkán koccanó,

szikrázó fényt árasztó kövek fölé hajoltak, amit Jávor egy kis zsákból szórt ki a földre.

– Csak nem...? – kapott levegő után Olívia.

– De bizony! – felelte büszkén Jávor. – A négy ősi kristály. Ezek fogják be a jeleket. És így a Fejlődés Kerekének tárcsái mindig épp megfelelő állásba fordulnak. Legalábbis valahogy így tanultuk... – bizonytalanodott el.

Olívia mohón kapott egy mélyvörös izzású kristály után.

– El sem hiszem... – suttogta és magasra emelte, hogy lássa, hogyan tör meg a fényt a színes kő.

Jávor felnézett rá, és valami homályos, rossz érzés fogta el. A kristály után nyúlt, és sietve kikapta Olívia kezéből.

– Csak azért hoztam, hogy lefotózd. Még ma visszaviszem – mondta, és hangjában új él, egy finom, szorongó árnyalat jelent meg. Nehéz lett volna megmondani, félelem vagy balsejtelem rezgett benne.

– Persze, persze – mondta gyorsan Olívia, és felállt, hogy megkeresse a fényképezőgépet. – Hiszen így egyeztünk meg, ugye, Jávor? Persze maradhatna még egy napot... csak hogy Félix is lássa. Azért nem ugyanaz a fényképen, nem gondolod?

– Lehet – ismerte el Jávor kelleetlenül.

Olívia újra a földre telepedett, és halk, megnyugtató hangon beszélni kezdett.

– A tudomány nagyon fontos dolog, Jávor. Így ismerjük meg a világot. Gondold el! Ez a csodálatos hely – a Panthera, a ti gyönyörű Völgyetek és az inspirátorok – mindeddig rejtve volt a világ szeme előtt. Pedig egészen különleges kultúrák és művészetek van. Ezt mindenkinek látnia kell! Hiszen csak gazdagodunk általa.

– Ők szeretnek így elzárkózni. Mármint az inspirátorok – jegyezte meg vonakodva Jávor. – Nem tudom miért, de ez a mániájuk.

– Ó, ma már nem ilyen világot élünk, Jávor! Haladni kell a korral. Ki kell lépnetek a világ színpadára, és be kell gyűjtenetek az elismerést mindazért, amit létrehoztatok. És gondold csak el: hát nem lenne csodálatos, ha a világ összes földrészéről emberek érkeznének a Völgybe? Mekkora mulatságot lehetne tartani! Fesztiválokat, kulturális eseményeket... És ti is sokkal könnyebben és szabadabban utazhatnátok, ha lenne itt egy rendes kikötő meg néhány repülőgép-leszálló hely. Én mondom neked, Jávor, mindenki jól járna. Pezsgő, izgalmas élet kezdődne a Pantherán!

Jávor egész komolyan fontolgatta az elhangzottakat.

– Hát, néha kicsit tényleg uncsi itt – ismerte el.

– Na ugye! Erről beszélek – ütötte a vasat Olívia.

A kisfiúban hirtelen újra feltámadt az érdeklődés.

– Elmondod még egyszer, hogy kerültetek ide? Meg amikor megtámadtak a sakálok? – kérdezte. – Egy kicsit én is félek a sakáloktól. De nem nagyon.

– Az egész akkor kezdődött, amikor pár éve felfedezték a Pantherát – kezdett bele Olívia. – Kutatóexpedíciók tucatjai indultak neki a hegynek, de balszerencse vagy gonosz átok kísérte az útjukat.

– Mert nem tértek vissza – szúrta közbe Jávor.

– Igen. Volt, aki nem tért vissza. Olyanok is akadtak, akik visszajöttek, és a hegy átkáról, veszélyes állatfajokról, démonokról suttogtak. Nem egy közülük az örület határára került. Bizony, veszélyes hegynek látszott a Panthera.

– Az is – mondta elégedetten Jávor. – Iszonyú veszélyes. Én már csak tudom.

– Amikor megkaptam a felkérést, hogy vegyek részt kutatóként a következő expedícióban, először kicsit vonakodtam. Volt pár álmatlan éjszakám, de végül is nagyon izgalmasnak tűnt ilyen veszélyes küldetésre vállalkozni. Hatan indultunk útnak... – Olívia kicsit elhallgatott. Látszott, hogy ami most következik, arra nem szívesen emlékszik vissza.

– Nem kell újra elmondanod, hogyan haltak meg – mondta tapintatosan Jávor. – Tudom, hogy az egyiküket sakál támadta meg, a másik kettő szakadékba zuhant, a negyediket elfelejtettem. Végül csak te és Félix maradtatok.

– Sokáig azt sem tudtuk, hogyan menekülhetnénk el innen. Furcsa dolgok történtek a hegygel, amiket sehogy sem tudtunk megmagyarázni. Folyton rázkódott, mintha billegett volna... nem is sejtettük, miféle természeti katasztrófa tanúi, sőt részesei vagyunk.

– Ó, az csak az átméretezések miatt volt – legyintett Jávor. – Hosszú történet, majd egyszer elmondom.

– Bárhogy is alakult, Jávor, egyszer csak óceán lett a Panthera körül, pedig az expedíció indulásakor még hegláncok közé ékelődött. Nem értettük a dolgot. Félix és én egy ideig csak a túlélésre koncentráltunk. Később, amikor kihevertük a társaink elvesztése okozta sokkot, arra gondoltunk, hogy csak azért is megpróbálunk életben maradni, és tovább szolgáljuk a tudományt. Élelmet adott a hegy, és a felszerelésünk nagy része is megmenekült. Napelemes eszközeink vannak, és nemrég sikerült kapcsolatot létesíteni az otthoni munkatársainkkal. Hamarosan eljönnek értünk. De addig is, szeretnénk befejezni a kutatásainkat. És ebben te vagy a legnagyobb segítségünk, Jávor!

– De ha már korábban felfedeztétek az inspirátorokat és a sabotőröket, miért nem léptetek velük kapcsolatba?

Olívia egy pillanatra zavarba jött.

– Ó, tudod, Jávor, senki nem volt annyira szimpatis, mint te. A szabotőrök kifejezetten barátságosak tűntek. Bevallom neked, én kicsit félttem is tőlük. És persze a Völgy sokkal szebb, mint a Töviserdő.

– Na és az inspirátorok?

– Hát, tudod, egészen különös figuráknak látszottak. Csúnya dolog, tudom, de csak titokban, az éjleple alatt óvakodtunk le a Völgybe, hogy fotókat és filmfelvételeket készítsünk. Valahogy ők is elég harciasnak látszanak. Azt hiszem, előbb valahogy meg kellene őket szelídíteni. Nem gondolod?

– Harciasak, az igaz – bólintott Jávor. – De majd én beszélek velük az érdeketekben!

– Tudtam, hogy igazi barát és munkatárs vagy, Jávor – hálálkodott Olívia. – Most pedig munkára! Hozd azokat a köveket! Kimegyünk, mert világosan jobban tudok fotózni.

És ekkor sok minden történt egyszerre. Olívia és Jávor feltápáskodtak, miközben kiáltás harsant, és váratlanul két alak zuhant a leszakadó függönyrel együtt a barlangba. Jávor felvissított, Olívia az asztalon heverő tör után kapott.

A földön fekvő alakok vadul küzdöttek, de a nagydarab, színes kabátos Félix hamarosan a másik fölé kerekedett. Jávor a falhoz tapadva remegett, és rémülten kiáltotta:

– Ander!

Olívia egy kötelet dobott Félixnek, aki gyakorlott mozdulatokkal hurkolta össze a hason fekvő Ander kezét a háta mögött. Bár Ander küzdött és rúgkapált, esélye sem volt a megtermett hegymászóval szemben.

– Hozd a fiút! – vetette oda Félix Olíviának, miközben talpra rángatta Andert. – A hátsó üregbe velük!

Maga után rángatta a foglyot. Olívia elkapta Jávor karját, és vasmarokkal szorítva vitte a férfiak után. Jávor csak most látta, hogy a barlang hátsó falánál csákány és véső hever, a talajt pedig bányászás pora lepi be. Egy kis üreg nyílt itt, melynek falában itt-ott mintha akaritzemcsék csillantak volna.

– Gyerünk! – Félix belódította Andert, majd Jávor kezére is kötelet hurkolt, és a pilóta mellé lökte az üregbe.

– Ne félj! – súgta neki Ander, miközben Félix néhány hevenyészett bútort – asztalt, padokat – dobált az üreg elé. Aztán Olíviához fordulva megjegyezte:

– Még ma csinállok ide egy rácsot. Addig tartsd szemmel őket! Már csak pár nap... kitaláljuk, hogy mihez kezdjük velük.

Jávor Ander mellé gurult a földön, fejét a pilóta vállára hajtotta, és rázta a néma, tehetetlen zokogás.

– Nyugi, kitalálunk valamit! – súgta neki Ander.

De Jávor úgy érezte, hogy ezt most csak úgy mondja.

Táncolunk

Talán még sosem láttuk Gekót ennyire idegesnek. Szinte agyonnyomta a szervezői munka súlya, és végigpillantva a különféle hacukákba öltözött osztálytársainkon, érthető volt, hogy nem igazán bízik a műsor osztatlan sikerében.

Az iskolabált egyébként a gyönyörű, új tornacsarnokban rendezték meg. Diákok, tanárok, és kirittentett családtagok nyüzsgöttek mindenfelé. A bordásfalak mentén, hosszú büféasztalok mögött néhány bánatos képű nyolcadikos árult szendvicset és süteményt. Girlandok és színes papírdíszek lógtak mindenhol, a hangszórókból dübörgő zene szólt, és mindenki úgy futkározott fel-alá, mintha sürgős dolga lenne, mintha még bármit is el tudna intézni. Pedig már mindegy volt. A bál elkezdődött, és feltartóztathatatlanul zajlott a maga útján.

Amikor az igazgatónő az emelvényre lépett, kicsit elcsitult a hangzavar, és a zene is elhalkult. Egy ideig udvariasan, aztán egyre inkább unatkozva hallgattuk dicső múltú iskolánk történetét. Mozgolódnunk kezdünk és egymást piszkáltuk unalmunkban, ahogy az általában lenni szokott. Vincét nagyon

szúrta az álbajusz, amit flamencotáncosként magára ragasztott.

Aztán az ünnepi beszéd végre némileg érdekesebb kanyart vett:

– ...és mielőtt mulatni kezdünk, engedjétek meg, hogy bemutassam iskolánk három új pedagógusát, akik a múlt hét során léptek be intézményünkbe! Először is fogadjátok szeretettel Vízholdó Ingola tanárnőt, aki természettudományos tárgyakat oktat nálunk a felső tagozatban!

Tapsoltunk és dübörgöttünk, miközben Ingola valami egészen rettenetes szabású, masnis nyakú, térdig érő, barna ruhában, szerény mosollyal az igazgatónő mellé lépett. Aztán a dübörgést hallva kicsit elpirult és ránk villantotta a szemét, de semmit nem ért el vele. Az osztályunk kitartóan dübörgött tovább. Ennyit tesz a népszerűség.

Az igazgatónő kicsit összevonta a szemöldökét, aztán folytatta:

– Nagy örömmel mutatom be azoknak, akik még nem ismerik, Hetényi Zoé tanárnőt, aki alsó tagozatban fog angolt tanítani.

A kedves, pályakezdőnek látszó Zoé tanárnő megszeppenve osont fel a pódiumra. Mellette a mi Ingotánk tapasztalt, hétpróbás pedagógusnak tűnt. Ezt ő is érezhette, mert bátorítóan rámosolygott Zoéra.

– És most engedjétek meg, hogy ide szólítsam az új testneveléstanár urat, akivel leginkább a szép,

új tornacsarnokban találkozhattok majd! Fogadjátok szeretettel Görög Ágostont!

A lányok soraiból némi huhogás és vihogás hallatszott. A karcsú, de sportos, fehér ingbe, farmerba öltözött tanár Ingola másik oldalára lépett a pódiumon.

És akkor történt valami. Noémi ugyanis felsziszszent:

– Jaj, ne! Nézzétek Ingolát!

Már mi is láttuk. Ingola arcáról hirtelen lefagyott a mosoly. Kimeredt szemmel bámulta az új tesitanárt. Úgy nézte, mint aki rémeket lát.

– Ez ő! – kiáltotta Helga. – Az új tesitanár nem más, mint a zúduló, Burán!

– Ó, te jó ég! – sópánkodott Virág. – Ez nem lehet igaz!

– Hogyhogy eddig Ingola nem vette észre? Hiszen kollégák! – tette fel a nyilvánvaló kérdést Gekko.

– Hallhattad – válaszolta Helga. – Ki sem dugja az orrát a tornacsarnokból. Jó kis búvóhely ez neki. De most már nem tudja tovább titkolni, hogy itt van.

Tovább figyeltük Ingolát és ellenségét a pódiumon. Az Ágoston tanár urat köszöntő taps még mindig visszhangzott a csarnokban, és a zsvajt „*olyan helyes!*” felkiáltások festették alá. Ingola rendkívüli lelkierővel ismét mosolyt erőltetett az arcára, de alig észlelhető mozdulattal pár centivel távolabb húzódott az angyalarcú, szelíden mosolygó tornatanártól. Most már értettük, miért mondta Ingola, hogy

Burán a maga módján ugyanolyan figyelemre méltó jelenség, mint a testvére, Bóra.

Közben az igazgatónő újra magához ragadta a szót.

– És most a hatodik osztály nagyszerű táncos bemutatójával nyitjuk meg a mulatságot. Gyertek, gyerekek, mutassátok meg, mit tudtok!

– Kismukk, te később kerülsz sorra – ragadta meg a karomat Helga. – Keresd meg Aurát és Rozi néniéket! Tartsák szemmel Buránt, és ne hagyják magára Ingolát egy percre sem! Mi nem tudunk figyelni rá, amíg tart a műsor.

Elrohantam. Mi sem tűnt egyszerűbbnek, mint három embert megkeresni a több száz főt számláló tömegben. Színesen kavargott és zajongott a báli embermassza, és közben az első zenei akkordok is felhangzottak. Ottó és Helga hamarosan elkezdik a táncot, gondoltam. Hallottam, hogy Gekko némi lámpalázás nyögés után viszonylag folyamatosan beszél arról, hogy most különböző kultúrák és korok táncaiból adunk ízelítőt a nagyérdemű közönségnek.

Fel-alá futkostam, és tippem sem volt, hogyan találhatnám meg Ingola tanárnő kedves családját, vagyis tiszteletre méltó nagyszüleit és aranyos hugicáját. Aztán egyszer csak egy rézvörös folton akadt meg a szemem. Azt hiszem, rézvörös gömbvillámnak néztem volna, de Rozi néni mellett azért

kikupálódtunk már annyira, hogy tudjam: amit látok, az egy konty, ami jelen esetben Aura feje tetején trónol.

– A... A... Au... Aura!

– Mi van, Kismukk? – fordult hátra ugrásra készen. Úgy látszott, csipkés körgallérjában, hosszú fekete szoknyájában nem élvezi annyira a bált, mint az illendő lenne. – Rozi néniék elmentek felmérni a terepet. De szerintem csak Mihály akar valamit a svédasztalról – mondta rosszallóan.

– Bu...Bu... Burán a to... tornatanár!

Szerencsére Aurának soha nem kell hosszan magyarázni a dolgokat.

– Mit beszélsz?! Az egyik tanár a zúduló? Az, akit most bemutattak?! Nem nagyon figyeltem oda.

– I... igen. Ő az!

– Jól van. Oké! Te csak menj, hiszen fellépésem van! Megkeresem a nagyszüleimet – itt kicsit elhúzta a száját –, és ráállok a fickóra.

– Vi... vigyázz vele!

– Nyugi, Kismukk, ne félts engem! – Felcsippenette és kicsit megemelte a hosszú, fekete szoknya alját, és akkor láttam, hogy farmert visel a báli öltözet alatt. – Ha harcra kerülne sor, én készen állok – tette hozzá.

Már rohantam is vissza.

A terem közepén, hatalmas ovációtól övezve, épp Noémi adta elő a flamencotudományát. Meg kell

hagyni, egész jól nézett ki habos, fodros, piros-fekete ruhában, hajában vörös rózsával. Egyedül a kasztanyetta csattogtatása nem ment pontosan ritmusra, de hát ki az, aki tökéletes? Vince fekete inge a hátához tapadt, ahogy izzadva próbálta Noémi kiszámíthatatlan mozgását, tapsát és lábdobogását követni. A bajusza félig lekonyult, és a mozdulatait kis jóindulattal sem lehetett kecsesnek nevezni. De mi amúgy sem voltunk túlságosan jóindulatúak. A végén mégis hatalmas tapsot kaptak, és Noémi olyan sugárzó arccal vonult le a parkettről, mint egy ünnepezt táncművész. Azt hiszem, egészen elfelejtette, hogy nekünk most Ingolára kell vigyáznunk, és a műsor meg a dicsőség csak másodlagos szempont ezen az estén.

Virág remegő szájjal, halálra váltan állt Gekko mellett, amikor loholva visszaértem. Mi következünk. Mivel egyetlen koreográfiát sem voltunk képesek legalább alapszinten elsajátítani, az utolsó pillanatban némileg szabadabb stílusra váltottunk.

– A következő páros hiphopbemutatót fog tartani! – ordította a mikrofonba Gekko, aki egyre jobban belejött a műsorvezető szerepébe. – Köztudott, hogy ez a stílus elsősorban improvizációra épül. Szóval, nagyon összehangolt mozgást senki ne várjon a táncosainktól! – dicsért minket, szerintem elég rosszmájúan.

Beindult a tuc-tuc. Virággal a fejünkbe csaptuk a baseballsapkát, persze fordítva, ahogy kell. Míg ő különböző, első látásra bonyolult lépéskombinációkat hajtott végre, én fürgén a hátamra feküdtem, és rákészültem egy kiadós pörgésre. Az első lendülettel mintegy másfél fordulatot tettem meg, és közben hallottam, hogy néhányan nevetnek, de még többen tapsolnak. Virág közben kézenállással próbálkozott. A lába kicsit kalimpált, nem tudom, direkt-e vagy sem, aztán ruganyos ugrással tért vissza a talajra. Ezen megpróbáltatások után még lenyomtunk pár akrobatikus elemet a három számmal nagyobb nadrágjainkban, miközben vaskos láncok csörögtek a nyakunkban. A műsorszámunk végül lezajlott anélkül, hogy bármelyikünk is nagyot esett volna. Szóval, jók voltunk, na. Ováció kísérte a levonulásunkat.

Még néhány páros következett ezután, de a mi kis csapatunk már túl volt a fellépésen. Épp egy kupacba gyűltünk, és azt latolgattuk, melyikünk kövesse Buránt, és ki maradjon Ingola mellett, amikor mellénk sodródott Rozi néni és Mihály bácsi. Meg kell adni, nagyon kicsípték magukat. Rozi néni csészealj méretű, gyöngyös fülklipszétől egyenesen szemképrázást kaptunk, Mihály pedig sötétbarna öltönyben hódított.

– Gondnok jelenti, Perszóna még nem jött be az épületbe – suttogetta szemét forgatva Rozi néni. Egy pillanatig azt sem tudtuk, miről beszél.

De aztán hamarosan kiderült.

Zúdulunk

A nyitószámot vastaps és hatalmas ováció fogadta. Vissza kellett sorjáznunk a tornaterem közepére, ahol percekig hajlongtunk. De közben a szemünk sarkából rémülten láttuk, hogy Rozi néni Mihályt maga után rángatva Burán felé közelít. Ha nem sodorja el őket a tömeg, bizonyára megkocogtatta volna a vállát valami olyan szöveggel, hogy: „Fiatal-ember, ugye nem gondolja komolyan, hogy itt helytelenkedhet holmi zuhanótechnikával? Szemmel tartjuk ám magát!”

De Buránnak lehetett valamiféle hatodik érzéke, mert otthagya a büfét, ahol addig ácsorgott, és a tanárok részére felállított asztalhoz indult. Ingola már ott ült, és újdonsült lovagja, Richárd bácsi csevegését hallgatta. Szegény tanár úr nagyon kicsípte magát, még egy fonnyadt művirágot is tűzött a gomblyukába, de az igyekezete teljesen hiábavaló volt. Ingolán látszott a feszültség: a szeme ide-oda rebbent a tömeget pásztázva, ujjaival minduntalan a nyakában függő lánchoz kapdosott. Tudta, hogy ma este az ellenségei mindent megtesznek majd a zsákmány megszerzéséért.

Amikor végre megszabadultunk a közönség szeretetétől, Aura is csatlakozott hozzánk.

– Újabb balhé várható – közölte komoran. – Gondnok mindjárt agyoncsapja Gondnoknét. Vétel.

– Mi van?!

– Beszélj már értelmesen, Aura! Rozi néniékről van szó?

– Ki másról?! Nézzétek! – bökött a táncparkett túlsó oldalára Aura.

Most már mi is láttuk a szörnyű, fenyegető veszedelmet. Iskolánk portása, a rettenthetetlen, ám mindig kedélyes Ernő bácsi, pocakján feszülő öltönyben, gomblyukában egy kisebb virágbolttal, épp Rozi néni előtt állt és gálánsan hajlongott. Minden bizonnyal tánkra kérte az elegáns dámát, aki szolid, de divatos megjelenésével korosztályának kétségtelenül legszemrevalóbb képviselője volt a tornateremben (ezt most a saját szavaival mondtam el). És bár messziről nem látszott, de Rozi néni talán még el is pirult az esettől. Az mindenesetre biztos, hogy zavartan kacarászott, és a fülklipsze csak úgy szórta a diszkófényt, ahogy szemérmesen ingatta a fejét. Pár lépéssel arrébb Mihály bácsi figyelte a jelenetet vasvillaszemekkel és vasvillabajusszal. Mindannyian éreztük, hogy ennek nem lesz jó vége.

Aztán úgy tűnt, Rozi néni diplomáciai érzéke vagy valamelyik hímzett konyhai falikendője (pl. Csalfa leány pórul jár) megoldotta a helyzetet, mert nem

ment el táncolni a portással. Ernő bácsi azonban nem tágitott. Hírhedt agglégény létére most olyan hódítóan mosolygott Rozi nénire, hogy hamarosan kisebb csapat diák figyelte kajánul, vajon mire jut a kitartó udvarlással. De aztán nem jutott semmire, mert Mihály bá nagy dérrel-dúrral közelebb férkőzött hozzájuk, mondott valamit Rozi néninek, aztán mindketten elindultak a kijárat felé, faképnél hagyva a szomorkásan mosolygó Ernő bácsit.

Mindannyian nagyon együttérettünk vele.

Elég nehezen ocsúdtunk fel a drámai jelenet okozta meglepetésből. De hamarosan eszünkbe jutott, hogy nekünk most elsősorban Ingolát kell védenünk, nem pedig időskorú barátaink szerelmi cívódásaival kell foglalkoznunk.

– Kismukk, Gekkkó, Virág! Ti maradjatok Ingola közelében! – rendelkezett Helga. – Rozi néniék kiestek az akcióból, de nem tudom, ez rossz-e, vagy inkább jó.

– És mi mit csinálunk? – kérdezte Vince.

– Te, Noémi és Aura megpróbáljátok megkeresni Bórá!

– Azt akarod, hogy kimenjek? A hidegbe? – méltatlankodott Vince. – Miért nem mész ki te?

– Én megpróbálom lefoglalni Buránt – jelentette ki Helga. – Mégpedig úgy, hogy felkérem táncolni!

– Mii?! – ezt legalább hárman kérdeztük egyszerre.

– Ez túl veszélyes – szögezte le Gekkkó.

– Talán aggódsz Helgáért, Gekkkó? – kérdezte csíposen Aura. – Szerintem egész jó ötlet!

– Én akkor sem megyek ki a hidegbe, hogy egy égimeszelő nőre vadászjak, aki majd jól a fejemre ugrik a suli tetejéről. Különben is, lehet, hogy már rég idebent van.

– Nem lehet kizárni – értett egyet Aura.

Így vitatkoztunk volna még sokáig, de közben beindult a buli: a fényeket lekapcsolták, és táncoló párok szivárogtak a terem közepére.

– Jaj, ne! Nézzétek! – sikoltott fel Virág.

Mind Ingoláék felé néztünk, és hirtelen levegőt sem kaptunk a döbbenettől. Burán állt a hercegnőtanárnőnk előtt, és mosolyogva nyújtotta felé a kezét. Minden bizonnyal táncra kérte.

– Ó, jaj! Tánc közben, a tömegben, hangzavarban... biztosan elveszi tőle! – jósolta optimistán Noémi.

– Gyerünk, mi is táncolni fogunk! A közelükben – ragadta meg a karomat Aura. – Ti is! Rajta, indulás!

Úgyhogy megint táncolnunk kellett. Én Aurával alkottam egy párt, bár azt hiszem, nem sikerült közös nevezőre hoznunk a ritmusérzékünket. De ez most nem is volt annyira fontos. Noémi Vincével már gyakorlott párost alkotott. Noémi azon nyomban Ingoláék mellé penderült, és olyan fenyegetően csattogtatta a kasztanyettáját, hogy Burán egy

pillanatig rémülten bámult rá, mintha azt kérdezné: „Vajon mit akar ez a tanuló, talán megbolondult? A végén még lecsípi a fülemet azzal a bigyóval!”

Ingola viszont némi megkönnyebbüléssel nyugtázta, hogy körülvették őket.

– Nem érzem túl jól magam – mondta éppen Buránnak. – Inkább leülnék.

– Csak még ezt a dalt, Ingola. Ez a kedvencem – mosolygott kedvesen Burán, aki bizonyára még sosem hallotta azt a dalt, de egy jól irányzott pörgetéssel máris elsodorta a közelükből Ingolát.

Virág, Helga és Gekkó közben elindultak, hogy elindultak, hogy kiderítsék, megérkezett-e már Bóra. Szétszóródtak a teremben, és a nagy tülekedésben szerencsétlenül evickélve próbálták kiszűrni a magas, dekoratív nőt, aki mindennél nagyobb veszélyt jelentett Ingolára.

De Bórát nem lehetett csak úgy becserkészni. Ő másképp óhajtott beszállni a buliba.

Egy váratlan pillanatban a karzatról egyenesen a táncoló Ingola és Burán mellé zuhant. Csak egy szempillantás volt az egész. Azt hiszem, dupla szaltóval ugrott, és persze talpra érkezett. Nem viselt bál ruhát. A zúduló harcra öltözete volt rajta: testhez álló ruha fémes díszítésekkel. A haja is különös tuskékben meredezett minden irányba, és erős, harci sminket viselt. A két testvér most szorosan közrefogta Ingolát, és Bóra villámgyorsan a hercegnő

nyakához kapott. Csak egy rántás volt, és máris a markában tartotta az ékszert.

Bénultan néztük őket, aztán sietve feléjük nyomultunk az élen Aurával, akinek a nagy tülekedésben immár teljesen szétzilálódott a kontya.

Ám az igazi műsor csak ezután következett.

Bóra, hogy a tömeget kikerülje – nem tudom másképp mondani – felszaladt a falra, és a gravitáció összes törvényének az arcába nevetve egy ideig ott futott, akár egy nagy, fekete pók. Aztán egy kevésbé népes területen szaltóval a földre szökkent. Közben Burán is felugrott a bordásfalra, és macskaügyességgel lendülve kapaszkodott végig a terem mentén. A végén elkapott egy kötelet, ami egészen a kijáratig repítette. A nővére már ott várt rá.

– Utánuk! – ordította Aura, de hangját elnyomta a tömeg zsvijaja, mely az első döbbszent után tapsviharban és füttyögésben tört ki, azt gondolván, hogy az iskola vezetése egy izgalmas, akrobatikus műsorszámmal kedveskedik a vendégeknek.

Megpróbáltunk a kijárat felé nyomulni. Tudtuk, hogy minden pillanat drága, hiszen a két képzett

harcost pillanatok alatt elnyeli a város sűrűje, ha sikerül kijutniuk az épületből.

– Hátha Rozi néniék résen lesznek – lihegte mellettem Virág, aki mindig mindenkiről a legjobbat feltételezi.

De ebben csak ritkán van igaza.

40. fejezet

Harcolunk

Mihály épp a főbejárat előtt pipázott, és magában szidta az egész förtelmes hacacárét, meg úgy általában a nőket, például Rozáliát, aki a felelősségre vonástól tartva gyáván a női mosdóba menekült. Ezt a kellemes, meditatív tudatállapotot zavarta meg a két testvér, amikor sarkig kivágták az iskola bejáratí ajtaját. Mihály elkerekedő szemmel bámulta bálványát, az állítólagos művésznőt, aki zúdulóruhában és harci sminkben valahogy egészen más benyomást keltett, mint úrinős kabátban-kalapban.

– Azt a rusnya mindenedet! – kiáltott fel mérgesen, és jobb ötlete nem lévén kirakta eléjük a lábát.

Ám ez mindössze arra volt elég, hogy Burán egy kissé megbotlott. Nem veszítette el az egyensúlyát, de dühében hatalmasat taszított Mihályon, aki két métert repült a latyakos hóba. Amikor végre mi is kizúduztunk az épületből, a két testvér már az iskola előtti tér túlsó oldalán rohant.

– A híd felé! – kiáltotta egy mellettünk elsuhanó alak.

Ingola volt. Olyan sebesen futott, hogy csak nagy nehezen tudtunk lépést tartani vele, noha igencsak

sportos napok álltak mögöttünk. Az üldöző sort Rozi néni zárta, aki időközben kerített valahonnan egy ernyőt, és azzal hadonászott, miközben jó tanácsokat osztogatott.

– Vincécske, legalább a kapucnit vedd fel! Aura, megint nincs rajtad sál! Mukkocska, a jó ég áldjon meg, miért nem húztad át a csizmádat? Hiszen tornacipőben vagy. Nem vízálló! Huh... jaj, gyerekek... siessünk! Huh... szaporán...

Burán és Bóra már a hídon jártak.

Minden kihaltnak tűnt, de a híd túlsó végén, mintha csak az égiek tették volna oda, járőrkosci parkolt. Nem láttuk, ülnek-e benne, de arra jó volt, hogy megtorpanásra készítse a zúdulókat.

És ők meg is torpantak. Úgy tűnt, csapdába kerültek. A híd egyik végén velünk kellett szembenézniük, a túlsó végén pedig a hatósággal.

– Minket fognak választani – jósolta Noémi.

– Készüljete! – kiáltotta Gekko, és támadóállásba helyezkedett.

Aztán legnagyobb rémületünkre azt láttuk, hogy Ingola felugrik a híd pillérére, és mókusügyességgel kúszik egyre feljebb a lejtős, csúszós szerkezeten.

A testvérek ezt nem vették észre. Épp azzal voltak elfoglalva, hogy a korláton áthajolva méricskélték, vajon le tudnak ugrani a hídról. A folyó már nem volt befagyva, mert az utóbbi egy-két napban olvadás

kezdődött. Fenyegető, sötét tömegként hömpölygött alattunk a víz.

Bóra mondott valamit a fivérének, és ekkor, váratlanul Ingola zúdult a nyakába hátulról. Lendülettel szaltóval ugrott le jó három méter magasból, és a nő hátának csapódott.

A támadás teljesen váratlanul érte Bórárt. Előrebukott, magával rántva Ingolát is, és a földön birkóztak tovább. Burán odaugrott, hogy segítsen a nővéreinek.

– Tá... tá...

– Támadás! – segítette ki Rozi néni. – Csak a fejed, hogy meg ne sántuljon!

Legalább hatan rohantunk rá egyszerre Buránra. Gekko és Vince vállon ragadták, Virág és Helga kötni kezdték a kezét egy sállal, miközben Rozi néni az esernyővel ütlegelte.

– Pimasz zúgolódó! Szégyentelen pernahajder! Ingarabló! Engem nem téveszt meg a csinos kisu-gárgázásod, te, csibész! Nesze!

Közben Aura Ingola segítségére sietett. A hercegnő arcán véres karmolásnyomok jelezték, hogy Bóra nem szabadul meg egykönnyen a markában szorongatott zsákmánytól. Aura egy alkalmas pillanatban azonban rátérdelt Bóra egyik karjára, így Ingola nagy nehezen kifeszegette az ujjai közül az ingát, és futásnak eredt.

A járőrközi továbbra is úgy állt ott, mintha mi sem történe. Egyre valószínűbbnek tűnt, hogy nem ülnek benne. Magunkra voltunk tehát utalva.

– Fuss! – kiáltotta Aura, aztán a következő pillanatban hátrarepült, mert Bóra magánkivüli dühében, hatalmas harci kiáltás kíséretében óriásit taszított rajta.

Mi még mindig Buránnal voltunk elfoglalva, aki teljes erejével küzdött a gúzsba kötés ellen. Rúgott és köpködött, így csak a szemünk sarkából láttuk, hogy Aura esés közben bevete a fejét a hídkorlát vasrácsába. Elterült a földön, és meg sem moccant.

Noémi felsikoltott, odarohant hozzá, és síró hangon élesztgette.

Közben Ingola kevéske előnye újra lecsökkent Bórával szemben, mert báli ruhájában sokkal kevésbé mozgott ügyesen, mint a zúduló. Bóra már majdnem utolérte, és épp egy végső macskaugráshoz készülődött, hogy rávesse magát.

– Ingolaaaa! Vigyázz! – ordította Helga.

És akkor különös dolog történt. Ingola megállt, megfordult, és rámosolygott Bórára. Mindez annyira váratlan és meglepő volt, hogy Bóra is megtorpant, és sóbálvánnyá dermedt.

– Mit csinál? – kérdezte hitetlenkedve Gekko a még mindig őrjöngő Burán gallérját markolva.

Ingola ugyanis, kezében az ingával, a korlát fölé kinyújtotta a karját. Lassított felvételnak tűnt

a mozdulat. A kis aranyfüggő finoman rezgett a mélység felett.

– Te jó ég... ezt azért nem kéne – mormolta Vince.

– Ezt akartad, Bóra? Sosem fogod megkapni – mondta nyugodtan, mosolyogva Ingola, miközben Bóra elszánta magát, és ugrott.

– Neee! – egyszerre kiáltottuk, de elkéstünk.

Ugyanabban a pillanatban, amikor Bóra rárontott Ingolára, a kis aranyinga megkezdte zuhanását a folyó sötét hullámaiba.

Bóra felordított, és teljes erejéből Ingolának támadt. A hercegnő ügyesen védte az ütések, bár ruhája eléggé akadályozta a szabad mozgásban.

– Gyerünk! – Helgával és Vincével rohanni kezdünk, hogy segítsünk Ingolának, aki újra a földre esett. Aztán oldalra gördült, és ránk kiáltott:

– Hagyjuk őket futni! Már nincs miért itt lenniük! Halljátok?! Tűnjetek el, Bóra! Mondd meg a nagybátyámnak, hogy felejtse el! És titeket sem akarlak látni többé!

Bóra ocsmány szitkokat zúdított rá, miközben talpra kecmert, de úgy tűnt, megfontolja a javaslatot.

Buránhoz futott. Közeledtére Gekko és Vince riadtan hátráltak. A véres arcú, harci díszbe bújt amazon nem volt vicces látvány. Bóra pár mozdulattal kioldotta Burán csuklóján a sálát, és rólunk tudomást sem véve Ingolához fordult.

– Eszetlen tyúk! – ordította. – Mostantól semmi nincs! Az inga nélkül koldus vagy. Úgy kell neked!

Burán szép arcán gyűlölködő kifejezés jelent meg, ahogy búcsúzól végigpillantott rajtunk. Különösen Rozi nénire vetett ádáz pillantást. Aztán mindketten sarkon fordultak, és átrohantak a hídon, el a járőkocsi mellett, bele a város sötétjébe.

Noémi a félig még fekvő Aura feje búbjához szorított egy papír zsebkendőt.

– Túl fogja élni – mondta bizonytalanul. – Csak most még zizi egy kicsit.

Mindannyian megnyugodtunk. Egy kis zizegés Auránál teljesen belefér.

– Jó ötlet volt ez? – lépett oda Helga a kipirult arcú Ingolához.

– A legjobb ötlet – mosolygott fáradtan és kócosan a hercegnő a híd korlátjának támaszkodva. – Hányszor mondtam már nektek, hogy a vízmágia az egyik legmagasabb szintű tudomány?

Áthajolt a korláton, mi pedig sietve köré sereglettünk és a mélységet fürkésztük. Alattunk a vízen, különös módon, kábé fél méter átmérőjű jégtábla sodródott. A természet törvényeinek ellentmondva fura köröket írt le, mintha valaki távirányítással vagy esetleg az akaratával vezérelte volna. A jégtábla közepén pedig apró, aranyos fénypont csillogott.

– A mindenit! – dörmögte Gekko. – Ezt nem hiszem el! Befagyasztotta alatta a vizet!

– Be bizony! De Bóráék csak higgyék azt, hogy az inga elveszett. És vigyék meg a hírt a nagybátyámnak is! – mondta fáradtan Ingola. – De most már le kell mennem érte, mert az elmém kezd kimerülni. Ha nem tudok eléggé koncentrálni, a végén tényleg elsodorja a víz, vagy megolvad alatta a jég. Úgyhogy most kiúsztatom a partra – magyarázta, és már futott is a híd végéhez, a partra vezető lépcsősor felé. Csak úgy lobogott utána a harcban megviselt barna szoknya.

Tátott szájjal bámultunk utána.

– Mit csodálkoztok? – szólalt meg mogorván Aura, vérző feje búbját tapogatva. – Azért elájulni nem kell! Mindenki ezt csinálta volna a helyében. Így volt logikus.

Ebben maradtunk.

41. fejezet

Út a világhírhez

Ander térdre vergődött, és próbált rést találni az alkalmi cella elé tornyozott bútorok között. Olívia és Félix fojtott hangon vitakoztak. Olívián látszott, hogy ideges, a férfi viszont nyugodtan hevert a fekhelyén, mint aki jól végezte dolgát.

– Ez igazán fölösleges volt, Félix – suttogta a nő. – Ez a fickó fogoly! Tudod, le is sántult. Nem veszélyes ránk... hiszen ő maga is száműzött.

– Egyelőre...

– Kérem! – kiabált ki a résen Ander. – Én is mondhatnék valamit?

– Nem!

Jávor eddig csendesen sírdogált, de erre az égbe kiáltó udvariatlanságra felpattant, és bár semmit nem látott, kiabálni kezdett.

– Gonosz csalók! Kémek! Remélem, beleestek a szakadékba! Vagy felfalnak titeket a sakálok!

– Csss! – szólt rá mérgesen Ander. – Jávor, hagyd, hogy én beszéljek velük! Te már így is eleget tettél.

– Tudtam, hogy ki fogok kapni – duzzogott a kisfiú. – Pedig csak jót akartam!

Olívia az üreghez lépett, és leemelt egy girbegurba rönkökből eszkábált padot a feltornyozott kupac tetejéről. Így már láthatóvá vált Ander arca.

– Mondja, mit akar!

– Maguk mit akarnak?! – dobta vissza a kérdést Ander.

– Itt mi kérdezőnk, öcskös! – emelkedett fel Félix.

Öcskösnek nevezte, ezzel is éreztetve, mennyire nem tekinti ellenfélnek. Ander azonban kellőképp megfontolt volt ahhoz, hogy ne hagyja magát provokálni. Nyugodt hangon kezdett a mondandójába.

– Először is, nagyon fontosnak tartom, hogy elengedjék a gyereket!

– Szó sem lehet róla! – rázta a fejét Olívia. – Jávor bizonytalan pontja a tervnek, hiszen még nagyon kicsi. El is ronthatja az egészséget. Majd elengedjük, ha már minden sínen van.

– Kár volt segítenem neked! – dühöngött Jávor a barlang mélyén. – Te egy kétszínű róka vagy! Nem mókus!

Félix odakint mintha kicsit kuncogott volna.

– Mókus? – kérdezte vitorán. – Én inkább tigrisnek nevezném ezt a kedves nénit, Jávor. Szóval, jobb, ha nem dühíted fel Olíviát!

– Maguk ki akarják szolgáltatni a Pantherát, az itt élő népeket és titkos tevékenységüket a kívülágnak – sorolta Ander, érzelmein csak nehezen uralkodva. –

Ez a legnagyobb bűn, amit csak elkövethetnek.

Nem csupán az inspirátorokat és a szabotőröket tennék

tönkre vele, de

a világ számára is beláthatatlan károkat okozna, ha pénzért és dicsőségért eladnák azt a titkot, aminek sajnos a birtokába kerültek...

– Sok a duma – bökte oda Félix, de Olívia leintette.

– Várj, hagyd, hadd beszéljen! Vele talán többre megyünk, mint a fiúval. Hiszen ő is közülük való... Egy inspirátor.

– Csak volt – mondta a férfi. – Az informátorom – tudod, akit lefizettem – azt mondja, hogy elárulta a népét. Most már csak egy száműzött, akinek raboskodnia kell. És hitvány munkát bíztak rá, amit más nem végezne el.

– Akkor viszont... – Olívia közelebb lépett, és ezúttal alaposan megnézte magának Andert. – Figyelj, Félix! Ha a barátunk tényleg raboskodik, akkor úgy is tekinthetjük, hogy azonos oldalon állunk. Talán segíthetnénk egymásnak...

– Hogy érted?!

– Mi is a neved, áruló inspirátor?

– Ander vagyok – mondta óvatosan a pilóta.

Megérezte, hogy a nő fejében olyasfajta terv körvonalazódik, ami talán fordulatot idézhet elő ebben a szorult helyzetben. Gyorsan Jávorhoz fordult.

– Bármit is mondok, hallgass! – súgta a fiúnak.

Jávor dühösen meredt rá, de egy szót sem szólt.

Olívia egy székre telepedett, úgy, hogy rálásson a foglyokra.

– Nos... van egy ötletem, inspirátor. Vagyis Ander... Ha jól értem, te meg mi egy csónakban evezünk. A néped tart attól, hogy elszöksz. Bizonyára jó okuk van rá, hogy ezt higgyék. Mi viszont nem bánnánk, ha minél messzebb mennél innen, és eszedbe sem jutna elárulni a terveinket! – fűzte tovább a gondolatait Olívia. – Szóval, egyezséget ajánlok. Mi kijuttatunk a szurdokból, és fedezünk, amíg hajóra szállsz. Cserébe nem köpsz a levesünkbe, és soha többé nem teszed a lábad a Pantherára! Szabad leszel. És mi is azt csinálunk, amit akarunk. – Olívia egészen felhevült saját nagyszerű ötletétől. – És ne gyere nekem a néped titkos jelentőségével! Ha annyira egyetérténnél velük, most biztosan nem tartanának árulónak! Nem igaz?!

Félix Olívia mellé lépett, és alaposan szemügyre vette Andert.

– Nem tudom, bízhatunk-e benne. Olyan sunyi képe van, Olívia!

– Ugyan, Félix! Ha felrakjuk egy hajóra, nem tér vissza egyhamar! És addigra nyilvánosságra hozzuk

a kutatási eredményeinket. Ne feledd, holnap le kell adnunk a teljes anyagot. A térképeket, a fotókat, a filmet, mindent! Nincs visszaút. A Panthera holnaptól közügy!

– Igen, most már tényleg nem tehet semmit a fickó. Főleg, ha elhajózik – röhögött Félix, közelebb lépve a cellához. Most egészen Ander fölé magasodott.

– Na, mit mondasz, nyikhaj?!

– Először is, ha egyezkedni akar, válogassa meg a szavait! – válaszolta Ander.

Egészen különösen érezte magát. Az ügy hirtelen nem várt fordulatot vett. Hiszen akár most, azonnal lemehetne a partra, és az első adandó alkalommal Ingola után siethetne. Vissza sem kellene néznie többé. Maga mögött hagyná a hegyet és a népet, amely kivetette magából...

– Vigyázz, Ander! Most épp meg akarnak vesztegetni – súgta oda neki Jávor.

Ander türelmetlen pillantást vetett rá. Most legkevésbé a kisfiú prédikációjára volt szüksége.

Közben Olívia és Félix is újabb halk, de indulatos szóváltásba bonyolódtak a barlangban.

– Igazad van, Ander! – hangzott végül Olívia némileg kedvesebb hangszíne. – Félixet nem a diplomáciai érzékéért szeretjük. De hidd el, nagyszerű kutató, és csakis a munka szenvedélye hajtja előre! Téved, ha azt hiszi, hogy a pénz vagy a hírnév mozgat minket! Csupán közkinccsé szeretnénk tenni az

elmúlt évszázad talán legnagyobb kultúrantropológiai szenzációját: történetesen azt, hogy egy egészen magas szintű civilizáció élt itt rejtve, köztünk a 21. században. Ugyan ki gondolta volna, hogy manapság még ilyesmire bukkanhatunk? Érted, hogy mekkora dolog ez?

Ander Jávorra pillantott. A kisfiú hevesen rázta a fejét, és szinte vöröslött a dühtől. Ander tehetetlen pillantást vetett rá. A helyzet nem adott alkalmat hosszas magyarázkodásra. Végül felegyenesedett.

– Való igaz, hogy minden vágyam elszabadulni a Pantheráról! Halaszthatatlan dolgom van... de ezt most nem részletezem. Tehát rendben van! Ha elengednek, és megmutatják a szurdokból kivezető titkos utat, elhagyom a hegyet. Maguk pedig azt tesznek, amit jónak látnak... a tudomány nevében.

Jávor elkerekedő szemmel bámult fel a barátjára. Abban a pillanatban egy világ omlott össze benne. Nem akarta elhinni, hogy Ander, akire már-már bátyjaként tekintett, ilyet tesz. Még akkor is, ha Ingoláért teszi...

– Á-ru-ló – formázta némán a szavakat, ahogy felpillantott Anderre. A pilóta tudomást sem vett róla, újra a kutatóknak beszélt.

– Van még egy feltételem. A fiút magammal viszem!

– Vidd, ahova akarod! – kacagott Olívia. – Mi úgysem tudnánk mit kezdeni vele. Nem vagyunk

mi gonosz gyerekrablók! Csak elhivatott tudósok... És amúgy is, be nem áll a szája! Nagyon fárasztó kölyök!

– Akkor már csak a kristályok ügyét kell megbeszelnünk – vetette fel Ander.

– Arról meg mit akarsz beszélni?! – kérdezte dühösen Félix. – Talán még a zsebedet is tömjük tele, mielőtt hajóra szállsz? Talán a jó édes szüleidnek nézel minket? Hiszen csak egy rongyos áruló vagy! Egy senki...

– Félix! Szerintem gondoljuk át a dolgot! – csitította Olívia. – Adjatok még nekünk egy-két órát, Ander. Átgondoljuk a szökésedet. A bolond nő szeret errefelé ólálkodni. Azt hiszi, nem látjuk. És bár teljesen buggyant, azért még okozhat kellemetlenséget. Nem teljesen veszélytelen a kimenekítésed. De drágakövekre ne nagyon számíts! Szerintem így is túl nagy kockázatot vállalunk veled!

– Beszéljék meg nyugodtan! Egy-két óra már nem számít – mondta Ander, és végre újra hajlandó volt Jávorra nézni.

Sőt, még rá is kacsintott.

Sziklamászás

Az a bizonyos nap Jácint számára sem indult túl kellemesen.

Márkussal hajnaltájt találkoztak a Szürke Macskánál. Hosszan kellett várakozniuk Jávorra a pirkadat szürke és hűvös csendjében. Jácint úgy érezte, a percek csak vánszorognak, súlyos ólomlábakon vonszolják tova magukat. Hiszen Márkus a lehető legalkalmatlanabb beszélgetőpartner volt! Az csak egy dolog, hogy ő maga szinte sosem kérdezett semmit, mintha a kíváncsiságnak még az ír-magja is hiányozna belőle. A nagyobb baj az volt, hogy ha Jácint próbált érdeklődéssel fordulni felé, az egy-két szavas kurta és kelletlen válaszok hamar elvették a kedvét attól, hogy tovább erőltesse a csevegést.

Szerencsére most azért akadt egy közös témájuk: Jávor. Ebben az ügyben még Márkusnak is volt egy-két magas gondolata.

– Szerintem belekeveredett valamibe – mondta megfontoltan. – Túl sokat mászkál Aurával. Már többször gondoltam rá, hogy távol kéne tartani a szabotőröktől.

– Aura szinte nővéreként bánik vele – mondta Jácint. – Nem engedné olyasmibe keveredni, ami árt neki.

– És mi van, ha csak az inspirátoroknak árt? Jávorra közvetlenül nem. Mi van, ha szép lassan magukhoz édesgetik a szabotőrök? Végül is ugyanúgy élhetne a Töviserdőben, mint a Völgyben. Hiszen nem inspirátor vagy szabotőr, hanem havonjáró!

Jácint eltűnődött, aztán megrázta a fejét.

– Nem, Márkus! Különben is, Aura megint odakint van. Ehhez az üggyhez most nincs semmi köze.

Jácint titkon élvezte, hogy szavai végre kibillentték Márkust a mindig egykedvű, méla hangulatból. A fiú elkerekedő szemmel bámult rá, és igazán nem lehetett a szemére vetni, hogy túlságosan okos arcot vágna.

– Úgy érted... Aura... odakint?

– Úgy hát. Odakint – mondta Jácint, és mélységes élvezettel töltötte el, hogy sokkal többet tud a dologról Márkusnál. Szerette volna tovább fokozni a társa elképedését.

– Tudod, van egy telóm...

– Egy mid?!

– Telefonom, Márkus. Műholdas. Tartom a kapcsolatot a kintiekkel. Mármint, tudod... Noémiékkal.

Ez övön aluli ütés volt, Jácint is érezte. Ha megbánta is, nem volt már visszaút.

Márkus szemöldöke a magasba szökött.

– Úgy érted... szoktál velük telefonon beszélni?
– Úgy. – Jácint most már megsajnálta Márkust. Arra gondolt, hogy kicsit enyhít az előbbi orvtámadáson.
– Azért kellett felhívnom a kintieket, hogy segítséget kérjek Auráék számára. Tudod, ő most egy fontos személyt kísért el No... vagyis Rozi néniékhez. Valakit, akinek bujkálnia kell.
– Egy fontos személyt?!
– Igen. A szurdokban raboskodó Ander szerelmét, a havonjáró Ingola hercegnőt. Ne mondd, hogy Jávor nem beszélt róluk!
– Jávor összevissza locsog. Nem mindig szoktam odafigyelni.
– Hát, ez bizony nem szép tőled, Márkus! – Jácint ismét gunyoros volt. Nem tetszett neki, hogy Márkus olyan könnyen túllendült a pizskálódásain. Megint bezárult kagylóhoz hasonlított. Ha nyugodt hallgatása rejtett is belső viharokat, ebből semmi nem látszott.
Mielőtt azonban a beszélgetés újabb kínos fordulatot vett volna, vidám fütyörészés kíséretében Jávor kócos feje bukkant elő a Völgy szűk kapuján. A kisfiún még fedezékből is látszott, hogy álmos ugyan, de egyben nagyon izgatott is. A reggeli cipóját csak úgy, menet közben eszegette, és erőteljes iramban haladt, szinte futott a Régi bányákhoz vezető gazos ösvényen.

Márkus és Jácint jóval lemaradva követték.
– Nem szabad, hogy meglásson minket – morogta Jácint. – Most nagyon bizalmatlan velem. Biztosan félrevezetne minket, ha rájön, hogy követjük.
Ám a szerencse melléjük szegődött. Aznap ólmosszürke ég fogta körbe a hegyet – talán viharok is tomboltak az óceán felett. A süvítő szél minden más hangot elnyomott. Jávor egyszer sem fordult hátra. Egyre mélyebben jutva a fák közé, jó órányi ütemes gyaloglás után elérte a kőomlás tetejét. A két nagyfiú biztos távolságból, észrevétlenül követte.
Jácintot a szakadék láttán egyszerre kiverte a verejték.
– Jaj, ne! Ugye nem innen akar leereszkedni a szurdokba? Hiszen ez kész életveszély!
Egy vastag fatörzs mögül figyelték, ahogy a kisfiú a szurdok peremére mászik, majd a hatalmas, ingatagnak látszó köveken majomügyességgel kapaszkodni kezd lefelé.
– Nem először csinálja – jegyezte meg komoran Márkus. – Látszik, hogy jól ismeri az utat.
– De mi nem ismerjük – felelte ingerülten Jácint. – Lássuk be, ha mi ketten megindulnánk lefelé, elég egy rossz mozdulat és...
– ...maga alá temet minket az omlás – fejezte be Márkus.
– És mindjárt szem elől veszítjük! Fogalmunk sem lesz, hova megy, mit csinál!

Jácint nagyon ingerült lett, Márkuson viszont nem látszott egyeb, csak a szokásos: az arca rezzenéstelen, érzelmek nélküli álarc. Óvatosan az omlás széléhez lépett, lehasalt, és szorosan a földhöz tapadva lenézett a mélybe. Jácint közben távcsövet emelt a szeméhez, és a szurdok alját kezdte pásztázni bármilyen gyanús jel vagy mozgás után kutatva. De csak a meredély oldalában növe fák túlságosan közeli, mindent elrejtő lombja tolakodott a szemébe.

Márkus feltápáskodott, arca szokatlan izgalomról árulkodott.

– Figyelj! Ott, nem messze van egy hatalmas szikla. Alatta meg, úgy harmincméternyire, egy párkány. Hoztam kötelet. Oda le tudnánk ereszkedni.

Jácintot kényelmetlen érzés fogta el. Ezerszer inkább inspirált, vagy végzett felderítést, mint hogy sziklát mászon. De ezúttal nem volt sok választása. Jávor már így is túl nagy előnyre tett szert. Ha tovább késlekednek, esélyük sem lesz megtalálni odalent.

– Menjünk!

A sziklára hurkolták az erős kötelet, és a mélybe dobták. A csaknem függőleges falon itt-ott látszott néhány kiszögellés, ami akár lábtámaszként is szolgálhatott – már ha valaki elég profi sziklamászó. Jácint intett, hogy ő megy előre.

Márkus zavartan forgatta a fejét.

– Te nem hallottál valamit?

– Nem – mondta Jácint, oda sem figyelve. Azt kívánta, bár lenne már túl az ereszkedésen. Arra már gondolni sem bírt, hogyan fognak visszamászni. Csak az előtte álló percek akarta valahogy túlélni.

Háttal a szakadéknak, lábát a sziklának vetve, a kötelet maga előtt két kézzel markolva dőlt hátra a mélység felett. Egy pillanatra megszedült, az izmai szinte görcsbe feszültek, de aztán összeszedte magát, és apró szökkenésekkel haladni kezdett lefelé. Ahogy felpillantott, Márkus kissé aggódó arcát látta, és ez jócskán meglepte. Aztán már próbált semmire sem gondolni, csak elrugaszkodva, rövid távokat áthidalva haladt lefelé a sziklán, ahogy egykor az oktatáson tanulta. Már majdnem félúton járt.

– Vigyázz! – hangzott egy tompa, vészjósló hang a feje felett. Márkusé. – Jácint, a kötél!

Most már ő is látta. Egy pengeéles kiszögellésbe akadt az addig ide-oda lengő kötél, jó öt méterrel a feje felett. Szinte látta, sőt hallotta is, ahogy a kés élességű szikla reszeli-morzsolja az erős anyagot.

Jácint úgy érezte, ütött az utolsó órája. Megszólalni sem bírt. Egyre növekvő gyengeséget érzett a gyomrában, és nem volt egyetlen világos gondolata sem. Csupán annyit tudott, hogy ha megmozdul, ha újra ránt egyet a kötélen, a szikla tovább reszeli az anyagot, és ő a mélybe zuhan.

Mintha megállt volna az idő. Csak a csodában bízhatott.

És akkor észrevette a nőt. Valahol a periférián, a szeme sarkából látta meg. Piros foltként, különös bogárként mozgott a szinte függőleges sziklán. Felé tartott. Jácint egy szempillantás alatt rájött, hogy Hóvirágot látja, aki elképesztő mászótechnikával, egy másik kötélén himbálózva-ereszkedve éppen felé tart. Az arcán vad, szinte ádáz kifejezés ült.

Jácint felfelé pillantott: Márkus apró pont volt a hegytetőn. Csak állt ott egy helyben, tehetetlenül szemlélve a jelenetet. Aztán újra óvatosan Hóvirág felé fordult, miközben a kötél egyfolytában remegett a kezében, jelezve, hogy lassan, de biztosan hasad tovább az anyag.

Hóvirág gyorsan közeledett, de olyan feldúltnak látszott, hogy Jácint már azt sem tudta, segíteni jön-e, vagy éppen be akarja lökni a szakadékba. Már csak néhány méter választotta el őket egymástól.

– Kérlek! – zihálta Jácint. – Kérlek, Hóvirág, segíts!

– Ostoba fiúk, rossz helyen másznak! A hegynek sok éles foga van. Csitt-csatt, a hegy máris beléd harap!

– Igen, igen, igazad van... csak segíts!

– Nagyon süt itt a nap – mormolta vészjóslóan a nő. – Nem bírom. Jaj, jaj, könnyezek!

– Csak egy pillanatig bírd még ki! – zihálta kétségbeesetten Jácint.

Hóvirág hunyorgott, de kis tétovázás után mellé lendült, és egy másik, magasból aláfutó kötelet

dobott át neki. Jácint fél kézzel elkapta. A rántástól – ugyanabban a pillanatban – a másik kötél immár végleg megadta magát. Hullámzó kígyóként zuhant a mélybe.

Jácint két kézzel, remegve szorította a mentőkötetet, a karizmai szinte égtek az erőfeszítéstől. Sírni lett volna kedve. De nem tette.

– Köszönöm! – fordult Hóvirághoz. Most már azt is észrevette, hogy a nő egy másik kötélén himbálózik. Mintha előre tudta volna, hogy szükség lesz pótkötélre is. Előrelátóan és tudatosan rögzítette egy fenti sziklához vagy fatörzshöz Jácint mentőkötélét.

– Rossz helyen másztál, kicsi pók. Buta pókok összevissza futkosnak a sziklán – vihogta Hóvirág, jókedvűen hintázva a saját kötélén. A nap újra a felhők mögé bújt, és ettől ismét elemében érezte magát.

– Ahogy mondd, Hóvirág – bólogatott Jácint, még mindig remegve. – Teljesen igazad van. Komolyan! De most inkább ereszkedjünk le! A többit majd a párkányon megbeszéljük... a buta pókokat meg mindent. Oké?

Mentő ötlet

Hamarosan Márkus is melljük huppant a párkányra. Ő is Hóvirág egyik kötelét használta, melyet – mint utóbb kiderült – egy kiégett fa törzséhez rögzített odafönt a nő.

– Ez meleg helyzet volt – mondta Márkus Jácint-hoz fordulva, de Hóvirág felmordult, és a fiú szájára tapasztotta a tenyerét.

– Buta, buta, buta! – súgta mérgesen. – Nem látod a barlangot? Ott folyik a suskus. Hóvirág elbújik, nem szereti a szagukat. Gépszaguk van. Mohóság-szaguk van. Pfuj!

Azzal sarkon fordult, és egy ugrással bevette magát a fák közé. A talaj továbbra is meredeken ívelt lefelé, és úgy tűnt, Hóvirág egyenesen a semmibe zuhan. Jácint már ugrott volna utána, de Márkus elkapta a karját.

– Hagyd! Ismeri a járást. Inkább bújjunk el mi is! – A közeli barlangra mutatott, melynek bejáratát koszos, napszitta függöny takarta. – Úgy hallom, vannak odabent... Talán Jávör is velük van!

Jácint még mindig azt a helyet bámulta, ahol Hóvirág eltűnt a fák között.

– Meg sem köszöntem neki – dünnyögte.
– Majd ha vége lesz ennek az egésznek, visszajössz, és megköszönöd – mondta Márkus, és néhány dúsan termő, mérgező piros bogyóktól roskadozó bokor takarásába rángatta Jácintot.

– Itt várunk! – közölte ellentmondást nem tűrően.

Miközben a vérvörös bogyók mögül bámultak ki a barlang előtti tisztásra, fellebbent a függöny, és megtermett, színes kabátos férfi lépett ki a kis sziklateraszra. Kezében fakanalat tartott, és bográcsban rotyogó ételt kezdett kavargatni egy kis tűzrakás felett.

– Ki a frász lehet ez? – kérdezte Jácint, aki ugyan még mindig az iménti sokk hatása alatt állt, de most a kíváncsiság egy pillanatra felülkerekedett benne. – Nem tűnik idevalósinak.

A férfi, mintha megérezte volna, hogy figyelik, egy pillanatra abbahagyta a kavargatást, és lassan körbepillantott. A tekintete egy tizedmásodpercre megpihent a vöröslő bokrokon. Jácint és Márkus, ha lehet, még kisebbre húzták magukat, amitől ruhájukra és hajukba a mérges vadócka nevű növény puha, szétmálló bogyói vörös foltokat pecsételtek. Jácintnak hirtelen Kamilla villant az eszébe, aki bizonyára ezt a növényt is előszeretettel használja a főzeteihez.

A férfi közben visszatért a barlangba.

– Oda kéne mennünk – vetette fel Márkus. – Hogy megnézzük, hányan vannak, és hogy Jávör velük van-e.

– De újra ki fog jönni a fickó – mondott ellent Jácint. – Hiszen főz!

– Akkor is oda kell mennünk – vitatkozott Márkus. – Én felmászok a barlang tetejére, arra a kis párkányra. Te a függönyhöz állsz. Ha elkapnak hallgatózás közben, majd fentről rájuk támadok.

– Szép terv – mosolygott kínosan Jácint. – Miért nem te viszed vásárra a bőrödöt, Márkus?

– Vihetem – vont vállat Márkus. – De le tudod ütni azt a fickót, akit az előbb láttunk?

– Nem fogok itt veled hülyeségeken vitatkozni, Márkus! Inkább menjünk!

Jácint, miután kivergődött a mérges vadócka vendégszerető szorításából, a függönyhöz osont. Márkus óvatosan felkapaszkodott a bejárat feletti párkányra, és ugrásra kész tartásba helyezkedett.

Jácint több ember hangját hallotta odabentről. Volt köztük egy nő és... igen! Mintha olykor egy fontoskodó gyerekhang is vegyült volna az izgatott eszmecserébe. Pár centire félrevonta a függönyt, hogy lássa, mi folyik odabent.

Még a lélegzete is elakadt a látványtól.

Vele szemben, kis üregbe zárva, bútorokból készített torlasz mögött Ander arcát pillantotta meg. Két ember – az iménti férfi és egy göndör hajú nő – állt Anderrel szemben, Jácintnak háttal, és valamit izgatottan, sőt ingerülten magyaráztak a pilótának. Egy más szavába vágva beszéltek. Jácint egyelőre nem

tudta kivenni, miről folyik az eszmecsere. Jávort viszont nem látta, bár sejtette, hogy ő is fogoly lehet.

A vad ötlet hirtelen jutott eszébe. Ha jobban belegondolt volna, talán nem meri végrehajtani. De az alkalom annyira kínálkozott, és az ösztöne is azt súgta, hogy jó ötlet. Gyorsan félrevonta a függönyt, és ujját a szájára téve jelentőségteljesen pillantott Anderre. A két ismeretlen neki háttal állt, így egyedül Ander láthatta a jelenetet.

A pilótának vitatkozás közben hirtelen torkára forrt a szó, ahogy Jácint arca felbukkant a függöny mögül. De szokásos rutinja hamar működésbe lépett. Kicsit megköszörülte a torkát, és folytatta a megkezdett mondatot.

Jácint halkán visszaeresztette a függönyt. Maga sem tudta, mire volt jó ez az egész. Mindenesetre Ander most már legalább tudja, hogy itt van.

Tovább hallgatózott, és végre ki tudta venni, hogy a parton kikötő hajókról folyik odabent a zaklatott hangvételű eszmecsere. Kisvártatva feltűnt neki, hogy Ander a korábbinál hangosabban kezd beszélni. Mintha csak neki akarna üzeni. Minden ideg-szálával figyelt, hogy értse a szavakat.

– ...szóval, csak a kíváncsiság miatt kérdezem. Ha jól értem, maguk kutatók, akiknek az lesz a nagy tudományos dobásuk, hogy a Panthera titkát felfedik a világnak. Mikor is akarják nyilvánosságra hozni az információkat? Holnap?

Jácint tagjait bénító gyengeség járta át. Hogy mi van?! Mit akarnak ezek az emberek? Mi a tervük a Pantherával?!

Felpillantott az ugrásra készen várakozó Márkusra. Társán látszott, hogy ő is hallotta az iménti borzalmakat: a szeme tágra nyílt, és hitetlenkedve rázta a fejét.

– Ezt nem hagyhatjuk – súgta.

Jácint agya sebesen járt. Ander és Jávör foglyok. A nő nem tűnik túl erősnek, de természetesen lehet náluk fegyver is. Vajon Márkus és ő képesek lennének ártalmatlanná tenni a nagydarab férfit? És a lényeg: vajon tényleg csak ketten vannak? Vagy érkezhetsz még valaki a segítségükre?

A nyílt támadás túl kockázatosnak tűnt.

– Várjunk még! – mondta.

– Mire? – kérdezte a szokottnál idegesebben Márkus. – Hagyjuk, hogy ezek az ámokfutók szabad prédát csináljanak a Pantherából meg az inspirátorokból? Tudod te, mit jelent ez?

Márkus olyan dühösnek tűnt, hogy félő volt, mindjárt berohan a barlangba, és péppé veri azokat a bizonyos kutatókat. Talán csak a homlokán szétkenődött piros vadóckafoltok tették kissé komikusá a látványt. Jácint nem mert nevetni, de a tudata peremén határozatlan ötlet kezdett körvonalazódni, ahogy Márkus arcát fürkészte. Valami, ami a vadóckáról jutott eszébe... Mi is?

Pillantása tétován a bográcsban rotyogó ételre vándorolt. Kellemes illat terjengett. Az éhség váratlanul a gyomrába markolt. Aztán újra a pirosuló bokrora tévedt a tekintete, és hirtelen összeállt fejében a kép. Hát persze!

Ha beleszórna a bogyót az ételbe...

De ez a bogyó enyhén mérgező! Ezt minden Pantherán élő kölyök tudja. Persze lehet, hogy csak heveny gyomormérgezést okozna. De az sem kizárt, hogy megölné ezt a két embert, ha ennének egy-egy tányérral a vadóckás levesből.

Nem. Ezt mégsem teheti.

És talán az egész hegyen csak Kamilla tudja pontosan, mennyi bogyó kéne ahhoz, hogy elkábítson vagy ártalmatlanná tegyen valakit, anélkül, hogy ennél nagyobb bajt okozna.

– Mire várunk még? – toporgott Márkus idegesen a feje felett.

– Várj! Gondolkodom! – emelte fel a kezét Jácint. – Csak még egy pillanat...

Valami volt még. Valami, ami nem a vadócka, de azért kapcsolatban volt vele. Mi lehet az?

– A párdúc rúgjon meg, Jácint! Menjünk már!

És akkor végre bevillant.

Hiszen van még a zsebében két üvegcsé Kamilla készletéből! Talán ezért járt a fejében az asszony. Valami titokzatos erő most őt inspirálta arra, hogy

éppen rá gondoljon. A sokféle főzetére, az elképesztő hatású kotyvalékaira...

Egyszer, pár napja megnézte az üvegek címkéit. A vízreíró jó szolgálatot tett, az már igaz. De a másik két főzet nem tűnt különösebben érdekesnek vagy használhatónak, ezért gyorsan el is felejtette, mit tartalmaznak. Most viszont újra feléledt benne az érdeklődés: talán ezúttal ismét hasznát vehetné valamelyiknek.

Kiemelte a zsebéből az üvegeket, és a következő pillanatban vigyorogva pillantott fel Márkusra.

– Ez jó lesz! – mutatott fel egy borostyánszínű folyadékkal teli üvegcsét, miközben a másikat zsebre dugta.

– Mi a frász az? Mit akarsz csinálni, Jácint?

– Hogy mi ez? Hát, emlék-lékelő...

– Mi van?!

– Majd meglátod! – mondta Jácint, és egy ugrással a bográcsnál termett. Kihúzta a fiola dugóját, és a sűrű, sárgásbarna folyadékot az aranylós levesbe öntötte. Kicsit rázogatta a bogrács fülét, hogy a főzet mihamarabb eloszoljon a kondérban, aztán visszafutott Márkushoz.

– És most fedezékbe! Remélem, működni fog a terv!

Emlékek

– Meg akarod mérgezni őket? – kérdezte hüledezve Márkus. – És mi van, ha Jávorékat is megkínálják az ételből?

– Erre nem gondoltam – sápadt el Jácint. Aztán némi töprengés után hozzátette: – A terv működhet. De mindenképp meg kell akadályoznunk, hogy Jávor és Ander is egyen a levesből.

– De mit raktál bele? Árudd már el! – noszogatta Márkus. – Nem azért mondom, Jácint, de nekem nem először tűnik úgy, hogy először cselekszel, és csak azután kezdesz el gondolkodni...

– Köszí, Márkus. Tudod mit? Tartsd meg a jó tanácsaidat! Amúgy pedig, ha nem is pontosan tudom, de azért nagyjából sejtem, hogy mit öntöttem a bográcsba. És hidd el, egyáltalán nem tűnik rossz ötletnek! Egy csapásra megoldanánk vele egy rakás problémát.

A barlangból ezúttal a nő lépett ki. Kavart egyet a tűz fölött rotyogó levesen, és bekiabált a társának:

– Mindjárt kész! Hozd ki Jávort is! Ő ehét velünk. A barátja majd később kap ételt. Ha mindkettőt kiengedjük, nehezebb figyelni rájuk.

– Én sem bízom száz százalékig a fickóban. Olyan dörzsölt fajtának tűnik – lépett ki a barlangból Félix is. – Bár, ha feltesszük egy hajóra, akkor már nem okozhat nekünk fejfájást.

– Hidd el, Félix, két nap, és híresek leszünk!

– És idővel egészen jó módúak is...

– De óvatosnak kell lennünk! Jól kell gazdálkodnunk az információkkal. Ne feledd, ez a mi személyes felfedezésünk. Válaszolt már az ügyvéd?

– Megnézem.

Félix visszakullogott a barlangba. Márkus és Jácint pedig figyelte, ahogy Olívia egy kanálnyi levest emel a szájához. Kicsit fújogatta, aztán lenyelte. Elégedettnek tűnt.

– Szóval?! – súgta ingerülten Márkus. – Mi van benne, Jácint?

– Az volt a fiolára írva, hogy emlék-lékelő. Kamillától szereztem. Izé... na, loptam. És ha jól sejtem, akkor valahogy zavart okoz az emlékezetben. Gondolom, hiányokat... üres foltokat. Kapóra jönne nekünk, ha ezek ketten elfelejtenék, kik ők és miért vannak itt, nem gondolod? Az inspirátorokról nem is beszélve.

Márkus eltűnődött.

– Lehet. Nem is lenne rossz – ismerte be. – De megint kapkodsz, Jácint! Mi van, ha Jávor is eszik a levesből? Talán az ő agyába is emlék-léket akarsz ütni?

– Dehogyan! Ezt mindenképp meg kell akadályoznunk! Valahogy...

Jácinton látszott, hogy minden optimizmusa ellenére is balsejtelmek gyöttrik. Árgus szemekkel figyelte Olíviát. Vajon egyetlen kortynyi folyadék befolyásolta már az emlékezetét?

Ám egyelőre az asszonyon semmi különös nem látszott. A tűz mellett guggolt, és három tányért mert tele az aranyló folyadékkal, miközben győzedelmes mosollyal dudorászott.

A barlangból ismét Félix lépett ki, Jávort maga után húzva. A kisfiú duzzogva, szándékos lassúsággal lépdelt, és időnként megpróbált kiszabadulni a szorításból – sikertelenül.

– Ne ficánkolj, halacska! – röhögött Félix. – Csak nyugalom! Nemsokára egy szép nagy hajón úszhatsz az óceánon!

– Hagyjon békén! Maga nem is kutató, hanem egy nagy tulok!

– Jaj, Jávorka, ne mérgeledj már! – csitította Olívia. – Gyere, itt a finom leves! Ül ide, mellém! Legyünk újra barátok!

– Mi soha nem leszünk már barátok – jelentette ki fenyegetően Jávó. – És a levesükből is csak azért eszem, mert éhes vagyok. Nem pedig jó kedvemben.

Félix nagyot kacagott, és egy kanalat nyomott Jávó markába.

– Na, eridj, ül le végre! És ne pufogj annyit! Kezdem unni.

– És most?! – kérdezte a bokrok mélyén sürgetően Márkus. – Most mit csinálsz, Jácint?

A három ember már a lapos köveken ült, ölükben egy-egy tányér levessel. Olívia javában kanalizott, de Félix és Jávó még nem nyúltak az ételhez.

Jácint ekkor valami egészen különös dolgot művelt. Fura, vékony, makogásszerű hangot hallatott, miközben zörgetni kezdte a bokrot.

– Megőültél? – suttogta Márkus. – Le fogunk bukni!

– Csak figyelj! – mondta Jácint, és újra makogott, miközben szinte szuggerálva bámulta Jávót.

A kisfiú lassan letette a kanalat, és a bokorra meresztette a tekintetét.

– Most meg mi van? – pillantott rá Félix. – Hovahova? – Ő is letette a tányért. – Nem szökünk, barátocskám!

– Psszt! – szólt rá Jávó, aztán lopakodva Jácinték rejtékhelye felé indult. – Egy szöszmöt van a bokorban. Egy nagyon cuki állat...

– Mii?!

– Szöszmöt – mondta halkán Jávó. – Van másik neve is, de azt elfelejtettem. Nagyon félős, de egyszer már megsimogattam egyet.

– Hagyd, Félix! – legyintett Olívia. – Nem fog elszökni. Itt van a barátja.

Jácint elégedetten pillantott Márkusra. Jávor pedig egyre közeledett. Nyakát előrenyújtva, kiguvadt szemmel fürkészte az ágak hálóját. Aztán riadtan hőkölt hátra, amikor megpillantotta Jácintot.

– Nyugi, Jávor! – suttogta Jácint. – Csss! Ne kiabálj! Úgy, ügyes vagy... Tegyel úgy, mintha keresnél valamit. A lényeg az, hogy ne egyél a levesből! Érted?!

Jávor szemében öröm csillant, és aprót bólintott.

– Tudtam, hogy meg fogsz menteni – súgta oda Jácintnak. – Szia, Márkus! Te is jó fej vagy. Mindig is tudtam.

– Mit csinálsz ott, Jávor? Talán a szöszmöttel beszélgetsz? – viccelődött Félix.

– Már megettek egy fél tányérral – jelentette halkan Márkus, aki le nem vette a szemét a két kutatóról.

Olívia kissé gyanakodva fürkészni kezdte a bokrot.

– Ide fog jönni. Hogy megnézze a szöszmötöt – pillantott hátra a válla fölött Jávor. – Nagyon kíváncsi nő. Mindenbe beleüti az orrát.

– Akkor kockáztatnunk kell! Remélem, gyorsan hat az ital – suttogta Jácint, majd társai nagy meglepetésére felegyenesedett, és kiverelkedte magát a bokorból.

Félix, amint meglátta az idegent, földre dobta az üres tányért, és talpra ugrott.

– Ki vagy?! – kérdezte gyanakodva, aztán Jácint legnagyobb meglegésére egy pillanatnyi zavar jelent meg az arcán. – Vagyis...

Olívia is csak állt egy helyben és a halántékát dörzsölte, mint akinek hasogat a feje. Most már Márkus is kint állt a párkányon. Jávor az ő kezét szorongatta. Mindkettőjükön látszott, hogy a helyzet további kezelését Jácinttól várják.

– Hogy ki vagyok? De hiszen tudja – közeledett Jácint csitítóan a férfihoz. – A segítők, tudja...

– Segítőnk?! Miféle segítők? Olívia, te érted, miről beszél ez a fickó? És mit keres itt az a gyerek?

– Jávornak hívják – mondta kissé félrebillentett fejjel Olívia. – Segít nekünk, azt hiszem... na de mi is?

Jácint érezte, hogy jó úton haladnak.

– Az a sajnálatos eset történt, hogy maguk mint képzett tudományos kutatók hajótörést szenvedtek a szigetünk közelében. Sajnos a baleset okozta sokk kissé károsította a memóriájukat. De nyugodjanak meg, minden rendben lesz!

A barlang nyílásában váratlanul Ander jelent meg. Valahogy kiszabadult az eltorlaszolt üregből, és most sietve vette át a szót Jácinttól.

– Minden rendben lesz. Most már biztonságban vannak. A sérüléseiket kezeltük. Ma érkezik a szigetre egy hajó, az majd hazaviszi magukat.

Olívia és Félix hol egymásra, hol a különös idegekre bámultak.

– Hajótörés? Sérülések? – dünnyögte Félix. – De hát mi egy expedícióval jöttünk! Vagy mégsem? És már

nagyon sok anyagot összegyűjtöttünk. Volt itt valami bennszülött népcsoport... meg valami kövek is voltak, ugye, Olívia?

– Kövek? Miféle kövek? Ja, arra a kis pirosra gondolsz... melyikre is?

Ander szeme Jávorra siklott, akinek nem kellett kétszer mondani, besurrant a barlangba, hogy magához vegye a kristályokat.

– Szóval akkor... – kezdte megzavarodva Olívia –, akkor ezek szerint nemsokára hazamegyünk. Ugye? Hol is lakunk?

– Jaj, Olli, hogyhogy hol?! – mérgelődött Félix, majd kissé elrévedve hozzátette: – De tényleg, hol is?

Jácint igyekezett elrejteni a diadalmas mosolyát.

– Az irataikból minden kiderül – mondta megnyugtatóan. – Ne féljenek, hamarosan otthon lesznek, és az egész szörnyű hajótörés csak egy nyomasztó emlék lesz! Vagy még az sem. Igaz, fiúk?

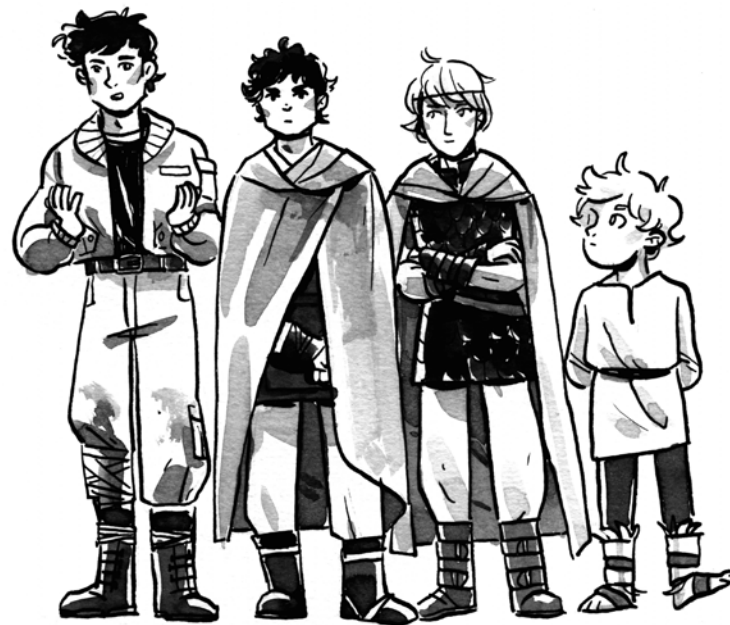
– Igaz – felelte Ander és Márkus egyszerre.

A barlangban pedig Jávor gonoszul felkuncogott.

45. fejezet

Kálmosnál

Ander, Jácint, Márkus és Jávor úgy sorakoztak fel Kálmos nagy íróasztala előtt, mint az orgona sípjai. A nagymester a karosszékben hátradőlve hallgatta a beszámolójukat. A fal melletti két széken Jácint vezetője, Ednám és Jávor nevelője, Iringó ücsörögtek, tisztos távolságban egymástól. Ők is feszült arccal hallgatták a beszámolót.

Épp Ander vitte a szót.

– ...és ezek után lekísértük a két megzavart emlékezetű kutatót a kikötőbe.

Iringó a háttérből közbevágtott.

– Jól értettem, hogy Jácint ellopta azokat a fiolákat? Jácint fülig vörösödött.

– Hát... lényegében igen – hebegte. – De ha nem loptam volna el, akkor sokkal drasztikusabban kellett volna kezelniük a helyzetet.

– Például örökre fogságba kellett volna ejteni őket, vagy lelökni mindkettőt egy szikláról – kotyogott közbe Jávor.

Kálmos szigorúan pillantott rá.

– Veled majd később beszélgetek, fiatalember! Ugye tudod, hogy semmilyen mentség nincs arra, ha valaki – akár csak egy-két napra is – kivesz néhány kristályt a Fejlődés Kerekéből, és idegenek kezébe adja őket?!

A nagymester most tényleg dühösnek látszott. Sőt, csalódottnak. Jávor már épp mondani akarta, hogy ő visszahozta a köveket, de egy belső hang azt súgta neki, hogy inkább hallgasson. Úgyhogy csak lehajtotta a fejét, és maga volt a bűnbánat. Kicsit talán túl is játszott, hiszen eddig nem igazán gyakorolta ezt a magatartást.

– Folytasd, Leander! – kérte Kálmos.

– Az az igazság, mester, hogy nagy szerencsénk volt. Fogalmunk sem volt, mikor jön a következő

hajó. Jácinttal és Márkussal tartottunk tőle, hogy az ital ereje esetleg csak időszakos, és ha sokat kell várakozni, akkor a kutatók emlékezete lassan visszatér. A férfiban, Félixben időnként fel is ébredt a gyanú, és egészen ellenségesé vált. Mintha nem hitte volna el a mesénket. Tartottunk tőle, hogy egyszer csak ellenünk fordulnak, és ránk támadnak.

– Nem időszakos az ital hatása – csóválta a fejét Kálmos. – Kamilla nem kísérletezik ilyen rövid hatású szerekkel. És tudjátok, tényleg nagy gondban lennénk, ha egyszer csak újra eszükbe jutna, mit is csináltak itt, a Pantherán.

Ekkor valami fura zaj hallatszott. Elfojtott berregés, mint amikor egy bogár beszorul valahova, és két-ségbeesetten próbál szabadulni. Mindenki a nyakát csavargatta a hang forrása után kutatva, csak Jácint állt ott bénultan, és arca tűzvörösben pompázott.

– Vedd fel azt a telefont, Jácint! – intett a fejével Kálmos. – Bizonyára a szabotőr barátnőd keres. Talán a hercegnő is szívesen beszélne Leanderrel annyi idő után.

Most már Ander arca is vörös volt, és mindannyiuk meglepetésére úgy tűnt, mindjárt elsírja magát.

– Köszönöm, nagymester! – krákkogta.

– Menj ki az erkélyre, ott nyugodtan beszélhetsz! – mondta Kálmos.

Jácint Ander kezébe nyomta a készüléket, a pilóta pedig sietve kilépett Kálmos fehér és sárga rózsákkal

befuttatott erkélyére, ahonnan szédítő panoráma nyílt az egész völgyre és a környező erdőkre.

– Most biztos mindenféle szerelmes dolgokat mondanak majd egymásnak – tájékoztatta a többieket Jávor. – Meg lehet örülni tőle. Ilyenkor annyira idegesítőek!

– Jávor!

– Jó, jó... Mármint igen, Kálmos mester.

A beszámolót ezután Jácint folytatta. Elmondta, hogy pár órányi várakozás után egy hatalmas óceánjáró közeledett a sziget partja felé. Addigra sikerült elhittetniük a kutatókkal, hogy jobban járnak, ha ezzel a hajóval mennek tovább, hiszen a segítőtársaik csak később érkezének. És mivel az inspirátorok nem akartak mutatkozni a hajó személyzete és a turisták előtt, a kutatóknak maguknak kellett fellépniük a hazajutásuk érdekében.

– Amikor a hajó kikötött, két toprongyos alak állt a parton: Félix és Olívia. A hajó személyzete nagyon meglepődött, és azonnal hívták a kapitányt. Addigra a kutatók már teljesen elhitték a történetünket a hajótörésről. Kissé zavarosan, de beszámoltak róla, hogy a sokk részben károsította az emlékezetüket. Megmutatták a papírjaikat, így a meséjük egészen hihető volt. A kapitány átnézte a csomagjaikat, és végül felvette őket a hajóra.

– Remélem, ti is átnéztétek a csomagjaikat! – szólt közbe a háttérből Ednám. – És nem maradt

benne semmilyen adat a Pantheráról meg az inspirátorokról.

– Mindent kiszedtünk, ami veszélyes lehet ránk nézve – felelte Márkus. – Csak a személyes holmijukat és az irataikat hagytuk a zsákokban.

Kálmos elgondolkodva bámult kifelé az ablakon. A völgyet fürkészte, a sziklába vájt épületeket, a teraszos kerteket. Végül nagyot sóhajtott.

– Nagy veszélyben voltunk, és nem is tudtunk róla. Az egyik inspirátor társunk elárult bennünket. Felelnie kell majd azért, hogy kiszolgáltatta a titkainkat a kutatóknak – mondta. – De hála nektek, az inspirátorok népe és a Panthera újra megmenekült!

– Mindannyian köszönettel tartozunk – tette hozzá a háttérből Iringó.

– Még nekem is? – vidult fel Jávor, aki kicsit unta már ezt a beszélgetést. És a neheze még ezután várt rá.

– Még neked is, Jávor! Te vezetted Jácintot és Márkust a kémek nyomára.

Jácint a szeme sarkából Márkusra pillantott. A társán látszott, hogy ezúttal ő is nehezen rejti véka alá a büszkeségét, noha amúgy sosem mutatott különösebb érzelmeket.

Közben Ander is visszajött, és átnyújtotta a telefont Jácintnak. Az arca csak úgy sugárzott.

– Nos? – vont a szemöldökét Kálmos. – Minden rendben... odakint?

– Minden rendben – bólintott Ander. – Ingola, Aura és a segítők lerázták a zúdulókat. Elhitették velük, hogy a havonjárók ősi ingája elveszett. Ingola ügyesen megtévesztette őket, hiszen valójában még mindig nála van. De nem volt egyszerű menet.

– Ingola nagyon menő – közölte Jávor. – Nem olyan nyuszi, mint amilyennek kinéz... mármint néha – pillantott némi büntudattal Anderre.

– Örülök, hogy jól alakultak a dolgok, Leander. A mostani tetteddel visszanyerted a rangodat a Völgyben! Szeretném, ha tudnád, hogy nagyra becslöm a munkádat. Sőt, Hóvirágnak is köszönetet fogok mondani mindazért, amivel a segítségünkre volt.

– Köszönöm, mester! – gyűrögette a kabátja ujját Ander. Mintha akart volna még valamit kérdezni, de aztán mégsem tudta kibökní.

– Tudom, mit akarsz, fiam! Nos, szabad választást kínálok neked. Amint a menyasszonyod megérkezik, elhagyhatjátok a hegyet – természetesen szigorú titoktartást fogadva. Így az inspirátorok népe a múltaddá válik. Többé nem beszélhetsz rólunk és a Pantheráról!

Ander megkönnyebbültnek tűnt, de arca fájdalmasan megrándult az utolsó szavakat hallva.

– És mi a másik választás? – kíváncsiskodott Jávor. Ő sehogy sem tudta elképzelni, hogy Ander megint elmenjen a világ egyik távoli szegletébe.

– Nos, ha a hercegnő is szeretné, itt maradhattok a Völgyben, Leander.

– Hurrá! – kiáltott fel Jávor. – Légyszi, légyszi, Ander! Maradjatok itt!

– De – emelte fel a kezét Kálmos mester – valamit még tudnod kell, fiam! Mivel az inspiratori munka terén eljátszottad a bizalmunkat, többé nem dolgozhatsz ebben a feladatkörben. De bizonyára találunk számodra valami mást... Valami testhez állóbbat.

– Szerintem repülés is legyen benne! – kotyogott közbe Jávor.

– Valamint – vonta össze a szemöldökét szigorúan a nagymester – Ingola hercegnő sem számíthat itt uralkodói bánásmódra. Egyike lesz a Völgy lányainak-asszonyainak, és az ő életüket éli majd. De természetesen nem kell azonnal döntened. Ha megérkeznek, megbeszélhetitek a dolgot.

– Köszönöm, nagymester! – mondta hálásan Ander. – Így lesz!

Ednám fura, kifürkészhetetlen pillantást vetett Iringóra, aztán felállt, és Jácinthoz lépett.

– Akkor holnaptól, remélem, újra megtisztelsz minket az oktatáson, Jácint!

– Hát persze – bólogatott buzgón Jácint. – Alig várom!

– Helyes. Lehet, hogy több portyát indítok majd Kamilla barlangjához. Úgy tűnik, érdemes nála körülnézni... Csak vicceltem, Kálmos mester!

Azzal kiment a szobából. Jácint lopva Iringóra pillantott. A nő korábbi, egyenes tartása mintha kissé megroskadt volna. Kedvetlenül bámulta a padlót maga előtt.

– Estére ünnepélyt szervezek a tiszteletetekre – állt fel Kálmos, jelezve, hogy a beszélgetés véget ért. – Mindenkinek tudnia kell a hőstetről. És nem árt, ha elgondolkozunk azon is, hogyan védjük ki a jövőben ezt a veszélyt. Hiszen mostantól bármikor előfordulhat hasonló eset.

– Kamillát kéne megkérdezni – javasolta Jávor. – Például szétszórunk a parton valami kotyvalékot, amitől mindenki megőrül, ha a szigetre lép, és a vízbe ugrik... vagy ilyesmi.

– Köszönöm, Jávor! Várj! Te még maradj! A többikkel este találkozunk.

Jávor megszeppenve nézte, ahogy Jácint, Ander és Márkus elhagyják a helyiséget. Iringó utánuk sietett, de mentében még beleborzolt Jávor üstökébe, és kicsit aggódva, kicsit büszkén rámosolygott.

– Hogy neked mindig bele kell keveredned valamibe!

– Az egész Azálea miatt van – súgta oda neki Jávor.

Aztán az ajtó becsukódott, Kálmos pedig a teraszajtóhoz lépett.

– Gyere, beszéljünk odakint egy kicsit, Jávor!

Kiléptek az erkélyre, és egymás mellett a korlátra könyököltek.

– Nagyon örülök, hogy bátor fiú vagy, Jávor! És az is jó, hogy sok minden érdekel. De meg kell tanulnod, hogy kiben bízatsz meg, és kiben nem. Ha nem vagy benne biztos, inkább kérdezd meg a nevelőidet!

– Az az igazság, hogy ezen nem gondolkodtam. Tudja, mester, olyan vicces arca volt annak az Olíviának. Kédesnek tűnt.

– Nem minden a látszat – nézett rá komolyan a mester. – Ahhoz, hogy igazán megismerj valakit, sokkal többre van szükség.

– Amúgy sem értem, minek ez a sok titkolózás, Kálmos mester! Az inspirátorok úgy élnek, mint az üregi nyulak. Elbújnak itt a Völgyben, titokban dolgoznak, és még csak büszkék sem lehetnek arra, hogy mindent, de mindent ők visznek be a fejlődésbe. Ezért gondoltam, hogy érdemes lenne nekik egy kis reklámot csinálni... és Olívia is ezt mondta!

Kálmos nagyot sóhajtott, és valahova a hegyek fölé nézett a tiszta, felhőtlen égre.

– Te havonjárónak születted, Jávor! A te népednek, és személyesen neked is, más a sorsod, mint a miénk. Vannak emberek – és mi ilyenek vagyunk –, akiknek hírnévtől és dicsőségtől távol, névtelenségben, szerényen háttérbe húzódva kell tenniük a dolgukat.

– Persze! És még annyit sem mondanak nekik, hogy köszi... Azért ez nem szép dolog!

– Ne hidd, Jávor, hogy nem megy ezen keresztül minden inspirátor tanuló. Kérdezd csak meg Jácintot vagy Andert!

– Vagy Márkust...

– Őt is megkérdezheted, bár ő talán egy kicsit más. Kevesebb benne az ambíció, mint a többiekben. Értsd meg, mi csendes szolgálatot végző nép vagyunk! És amikor ezt elfogadjuk, onnantól jól végezzük a feladatunkat.

– És van, aki nem fogadja el? – kíváncsiskodott Jávor.

– Persze, akad ilyen is. De ritkán. Ne hidd, hogy ez volt az első veszély, ami a tevékenységünket fenyegette. Mások is szerettek volna közismertté válni. De a többség végül megtalálja a maga jó érzését ebben a munkában. És ne feledd: itt, a Völgyben azért komoly elismerés övezi a legjobbakat!

– Mint például Azáleát – mondta Jávor. – Vagy Levendulát, tudja, aki mindig szerelmes volt!

– Maradjunk Azáleánál! – mosolyodott el Kálmos. – Igen, ő volt az egyik legkiválóbb köztünk. Sokszor használsz mászóknak a szobrát, Jávor?

– Ja... én csak... mármint... jóéjtpuszit adtam neki.

– Maradjunk annyiban, hogy elég, ha köszönsz neki, amikor elhaladsz előtte. És most menj! Lehet, hogy be kell pótolnod egy-két leckét.

Jávor durcás arcot vágott, és elengedte a kőkorlátot.

– Hát, lehet – mondta. – És majd gondolkodom azon, amit a hírnévről mondott. Tudja, még mindig nem értem. Én mindig úgy érzem, hogy egyszer majd híres leszek. Igaz, én nem vagyok inspirátor... szerencsére.

– Nem kétlem, hogy így lesz – mosolygott Kálmos. – Azt hiszem, valóban komoly esélyed van a hírnévre, Jávor.

Négyszemközt

– Csak azt akarom mondani, Márkus, hogy köszí, hogy segítettél... meg minden! – mondta Jácint, miközben az ebédlő épülete felé bandukoltak az ünnepség másnapján.

– Nincs mit! – motyogta Márkus, és a szeme sarkából Jácintra sandított, mintha szívesen mondana még valamit. Jácint észrevette, és türelmesen várt.

– Mondd, Jácint... szóval, amiről tegnap Kálmos beszélt... hogy mi, inspirátorok néma segítők vagyunk, és nem jár nekünk sem köszönet, sem dicsőség... Te hogy vagy ezzel a dologgal?

Jácint nagyot sóhajtott.

– Vacak ügy, nem igaz? Pár éve még nagyon zavart. De most már nem annyira.

– Hogyhogy?

– Gondolj csak bele, Márkus! Mindketten sikeresen teljesítettünk korábban egy-egy küldetést. Ez azért az inspirátorok között magas rangot jelent. Te nem érzed, hogy van némi becsületünk itt, a Völgyben?

– Itt helyben van, persze. De tudod, néha úgy érzem, mintha tényleg láthatatlanok lennénk. A világ

nem tud rólunk, és a tetteink egy feneketlen kútba hullanak bele.

Jácint meglepve sandított a zömök fiúra. Milyen fura, hogy kiönti neki a szívét, ráadásul ilyen költoien fogalmaz! Ilyesmi talán még soha nem fordult elő.

Megfontoltan keresgélte a szavakat.

– Én ezt úgy rendeztem le magamban – mondta –, hogy nem a köszönetért csinálom. Hanem azért az elégedettségért, amit akkor érzek, amikor véghez vittem egy nehéz, de fontos feladatot. Ez még akkor is jó érzés, ha nem dicsérnek meg érte.

– Aha. – Márkus elgondolkodott, aztán, mint aki álomból ébred, hirtelen megtorpant, és zavartan igazgatni kezdte a nyakán a köpenyt. – Na, én megyek! Meg kell etetnem az állatokat. Bocs, Jácint, de nincs időm itt sétálgatni! – Azzal elrohant.

Jácint szája sarkában kis mosollyal nézett utána.

– Szívesen, Márkus! Köszönetet sem várok. Örülök, hogy segíthettem. Inspirátorként ennyi jut nekem – dűnnyögte az orra alatt, és belépett az ebédlőbe.

•

– Döntöttetek, Leander? – kérdezte Kálmos, és egy kézmozdulattal beljebb invitálta a pilótát a szobájába.

Ander megállt Kálmos terebélyes, titokzatos tárgyakkal telezsúfolt dolgozóasztala előtt. Most már sokkal jobb színben volt. A járásán nem látszott a sérülés nyoma, és az arcára is visszatért az élet. Nem tűnt már olyan sápadtnak, mint azokban a napokban, amikor az Ingola miatti aggodalom emésztette.

– Megbeszéltük a dolgot, mester. Arra jutottunk, hogy szívesen maradnánk a Völgyben. Ingola foglalkozhatna Jávorról, és ha elfogadod, felajánlja havonjáró tudását az inspirátori oktatásban is. Én... nos, én természetesen nem dolgozhatok többé inspirátorként, ezzel tisztában vagyok. De nagyon szívesen vállalom egyéb feladatot: csatlakoznék a felderítőcsapathoz, vagy lehetnék esetleg őrző...

– És a repülés? – pillantott rá sűrű szemöldöke árnyékából Kálmos mester. – Azzal mi lesz, fiam?

Ander arca megrándult. Úgy tűnt, nem szívesen gondol erre.

– A gépemet Ingoláék az Óriás tenyerén hagyták. Természetesen a Pantherán nem jutok üzemanyaghoz.

– Talán azért lesz alkalmad egyszer-kétszer repülni – mondta Kálmos mester, miközben a négy ősi kristályt rendezgette maga előtt egy ezüsttálcán. – Mindig aggódom az inspirátorok miatt, akiknek óriási tengerjáró hajókkal kell a küldetésük helyszínére utazni. Hiszen folyamatosan fenyegeti őket

a lelepleződés veszélye. Te a gépeddel hamarabb célba juttatnád az embereinket!

– Hát hogyan, nagymester! – csillant fel Ander szeme. Mintha mázsás súly szakadt volna le róla. – A legnagyobb örömmel! Nem is tudom, hogy köszönjem meg!

– Nekem elég, ha mostantól nem önállósítod magad, átírva a néped törvényeit, fiam.

– Jó fiú leszek – fogadkozott Ander, és hónapok óta először megint az a kópés mosoly jelent meg az arcán, ami régen annyira jellemző volt rá.

•

– Kismukk, hallottad, hogy felvettek egy új tanárt Ingola helyére?

– É... ért a ví... vízmágiához is?

– Nagyon vicces! – Vince elhúzta a száját. – Állítólag elég vérszomjas. Meg az új tesitanár is. Gondolhatod, az igazgató alaposan utánajárt a korábbi munkahelyeiknek. Nem akart újra kockáztatni.

Vince arra célzott, hogy elég nagy balhé kerekedett a városban az iskolai bál kapcsán. Az újságírók részletes tudósításokat írtak Bóra és Burán ámokfutásáról a tornateremben, valaki pedig videóra vette Bóra fali akrobatikáját, ami aztán futótűzként terjedt a városban.

A tornaterem fala már tiszta kosz volt a tornacipők talpaitól, mert onnantól kezdve mindenki utánozni próbálta azt a különleges, falon futó technikát. Különféle elméletek születtek arról, kik lehetnek a titokzatos alakok, akik egy iskolai ünnepség keretében látványos produkcióval örvendeztették meg a városi fiatalságot. Nagy általánosságban úgy gondolták, hogy szökött cirkuszi artistákról lehet szó. De volt, aki az ufókra szavazott.

Természetesen a két zúdulónak azóta híre-hamva sem volt, pedig elég sokan keresték őket a városban.

– Nem né... nézünk szét a Sza... Szajkó-réten? – kérdeztem Vincétől.

– Én is gondoltam rá – bólintott. – Biztos ők is ott landoltak. De szerintem már rég elhúzták a csíkot.

– De azért jó kis ka... kaland volt, nem igaz?

– Hát, az edzéseken egészen kikészültem. És végül is nem mi vívtuk meg a végső csatát – dörögte Vince. – Másrészt viszont, mégis sokat jelentett Ingolának, hogy folyamatosan ott voltunk körülötte. Tudod, szerintem biztonságérzetet nyújtottunk neki – mondta, és úgy igazgatta a szemüvegét, mint egy pszichológus, aki épp fontos dologra jött rá.

– Ja. De most megint dö... dö... dö...

– Dögunalmas lesz minden – fejezte be Vince egyetértően. – Igazi tanárokkal, igazi tanulással. – Nagyot sóhajtott. Aztán belekotort a táskájába, hogy egy hatalmas szalámis szendvicsbe fojtsa a bánatát.

•
– Szia, Helga!

– Szia, Gekko!

– Hazafelé mész?

– Dehogysis! Különmatekra!

– Mi??? Minek?

– Csak úgy. Miért ne? Nagyon élvezem, és kikapcsol. Gekko nagyot sóhajtott.

– Értem. Hát akkor...

– El akarsz hívni hétvégén a veteránautó-kiállításra, Gekko? – kérdezte Helga, és kicsit úgy pislogott, mint Jutka néni elsőben, amikor arra biztatott minket, hogy mondjuk el szépen azt a rövid kis versikét a költészet napján.

– Ja... hát... lehet. Vagyis inkább korizni. Vagy sétálni... vagy ilyesmi.

– Nekem bármelyik jó. Tényleg. Szívesen elmegyek.

– Tényleg? Bármelyik?

– Tényleg.

– Hát... akkor legyen mégis inkább a veteránautó! – mondta Gekko. – Majd hívlak. Na, szia, Helga!

•
– Merre? – kérdezte Burán. – El kéne végre döntenünk!

Bóra a pilóta melletti ülésből bámult le a tájra. Többórányi repülést követően épp az imént szereztek üzemanyagot egy tengerparti városban, és épp csak, hogy sikerült kicsúszniuk a helyi rendőrség markából. Kezdett kicsit elege lenni a menekülésből.

– Ha visszamegyünk Algorhoz, leszedi a fejünket – mondta unottan. – A francos ingája elveszett, a buta kis unokahúga meg soha az életben nem tér vissza hozzá önszántából. Nekem elegendő van belőlük!

– Tiszta hülye a nő – morgott Burán. Még mindig nem akarta elhinni, hogy Ingola bedobta az ingát a folyóba. – Egy értékes családi ereklyét csak úgy elhajítani!

– Ó, tedd már túl magad rajta! – legyintett Bóra, és hosszú körmeit vizsgálgatta. Az egyik sajnálatos módon csúnyán letört a hídon folytatott küzdelemben. – Bár ezt az esetet nem írhatjuk fel a dicsőségeink közé, nem igaz?

– Ne is mondd! – Burán szép vonású arca fájdalmas fintorba torzult. – Ezért szagoltam napokon át a gumi tornacipőket abban az átkozott tornateremben! És hogy mennyire ricsajozott az a sok kölyök... Hogy én hogy utálok a kölyköket!

– Dél felé menj! – döntötte el hirtelen Bóra. – Tudod, arra gondoltam, hogy akad még egy-két gazdag uralkodó a világban, aki jól megfizeti a szakszerű

segítséget. Hidd el, örülni fognak, ha felajánljuk a szolgálatainkat!

– Jó pénzért – vigyorgott Burán.

– Csakis – mosolygott Bóra. – És az ingáról meg Ingoláról többé egy szót sem akarok hallani!

– Tőlem biztos nem fogsz – felelte Burán.

– Nézd, Hanga! Ezt neked hoztam!

– Mi ez, Jávor?

– Pendrive a neve. Hát nem izgi?

A kislány csodálkozva forgatta az apró tárgyat. Arcára kiült a tanácstalanság.

– Köszí! Bár nem tudom, hol fogom tartani.

– Ha akarod, megosztom veled a rejtkehelyemet. Gyűjthetnénk együtt a kincseinket!

Jávor kézen fogta Hangát, és a Völgy egyik gáz-tól felvert ösvényén át használaton kívüli gazdasági épületek felé vezette. Hanga engedelmesen követte, ám egyszer csak megtorpant.

– Már megint valami olyasmibe rángatsz bele, ami tilos – mondta kissé szemrehányóan. – A múltkor például segítettem neked lopni. Aztán elmondtam Rózsa néninek, és kikaptam.

– És miért mondtad el? – kerekedett el Jávor szeme. Úgy tűnt, mindjárt valami sértőbbet is mond

a lányra. – Hiszen nem látott minket senki! Miért leplezted le magad?

– Nem tudtam aludni – ismerte be kelletlenül Hanga. – De miután elmondtam, újra tudtam.

Jávor elgondolkodott.

– Ez a lelkiismeret miatt lehetett – mondta végül nagy bölcsen. – Állítólag nagyon nyomja az embert. Mármint azokat, akiknek van ilyenjük. – Úgy tűnt, örül, hogy őt nem érinti ez a veszélyes betegség. – Ígérd meg, hogy erről a titokról nem beszélsz senkinek! Nézd, itt vannak a kincseim! Szinte mindet a kutatók barlangjában szereztem. Ugye kíváncsi vagy rájuk, Hanga?

.

– Noémi, te is láttad, hogy ragyogott Ingola arca, amikor végre telefonon beszélhetett Anderrel? – kérdezte Virág, és közben idegesítően forgatta a szemét.

– Ja – mondta komoran Noémi.

– Olyan kár, hogy elmentek! – sóhajtott Virág. – Olyan izgi volt, hogy itt vannak, és mi segítünk nekik. És én Aurát is annyira, de annyira bírom! Te nem?

– De.

– Mi van veled, Noémi? Téged is megviselt, hogy visszamentek a Pantherára? Vagy... szóval, hogy most már nem beszélhetünk Jácinttal olyan sokszor?

– Hagyjál már, Virág!

– Nagyon bátor voltál, Noémi! Hogy bevállaltad a leskelődést, meg hogy egyáltalán eszedbe jutott, hogy ez a Bóra Mihály bácsin keresztül próbál Ingo-lához férközni. Nagyon trükkös nő. Veszélyes. De te túljártál az eszén!

Noémi picit felvidulva csavargatta a copfját.

– Tényleg jó megérzés volt – mondta elmélázva. – Tudod, Virág, van nekem ez a hatodik érzékem. Ez azért kárpótol, ha amúgy nem is vagyok túl szerencsés... semmiben.

– Aha, tök jó! Mármint ez a hatodik ízé. És azt hallottad, hogy Helga meg Gekko korizni mennek? Helga mondta.

– Hallottam – mondta Noémi, és újra elkomorult.

.

– Na, Mihályom, mi is lesz ma a vacsora?

– Hogyhogy, Rozália?! Hát az, amit készítesz!

– Nem-nem, drágám! – kuncogott Rozi néni. – Hiszen tudod, hogy programom lesz este. A Kertbarátok Klubjába megyek. Csak hét után érek haza.

– Mi?! Kertbarátok? Miről beszélsz, asszony?! – Mihály bá gyanakodva húzta fel a szemöldökét, aztán egyszer csak felvakkantott: – Csak nem az a mihaszna, zsémbes portás beszélt rá? Az ő morbid ötlete! Kertbarátság, télvíz idején. Ugyan!

– Hamarosan kitavaszkodik, Misi! – mosolygott Rozi néni. – Erről jut eszembe, hogy kéne nekem egy-két új ruha. Olyan pasztellszínűek, tudod. Fűzöld, napsárga, levendulakék...

– Méghogy új ruha! Micsoda pazarlás! Minek annyi cifra rongy neked?

Rozi néni dudorászva tett-vett a szobában. Mihály egy ideig magában füstölgött, de végül feltápászkodott, és megállt Rozi néni előtt, miközben egész tartása megtörtséget és bűnbánatot sugárzott.

– Ne büntess már tovább, Rozi! Hibáztam, na! Bocsáss meg! Azt mondta nekem az a ronda vipera, hogy ő az igazi Ingola. És hogy a másik, aki itt lakik velünk, valójában egy zúduló, aki megtévesztette Aurát, és ellopta az ingát. Én meg persze kötelességemnek éreztem, hogy segítsék neki. Hiszen tudod, hogy nem vagyok lovagi erények híján, Rozália. Ezt te tudod a legjobban!

– Ne is tagadd, Misi, hogy levett a lábadról! – mondta Rozi néni, de hangjában már kevesebb volt a szemrehányás, mint a kedvesség.

– Hát, jóvan na, nagyon tudta mondani a magáét. Hogy így meg úgy. Hogy milyen fáin legény vagyok... az ilyesmit szívesen hallja a férfiember.

Rozi néni arca ellágyult, és megölelte Mihályt.

– Bizony, fáin legény vagy! – búgta elérzékenyülve. Aztán hozzátette: – De egy fodrász lassan azért rád férne, Misi!

•
– Ne szaladj, Iringó! Nem kell azért mindig menekülni, ha meglátsz!

– Nem szaladok, Ednám – Iringó arca bosszús volt. Úgy tűnt, bármit megtenne azért, hogy elkerülje a találkozást. – Sietek. Kálmos vár. Meg kell beszélnünk valamit a holnapi tanácskozással kapcsolatban.

– Én is ott leszek – mosolygott jókedvűen a férfi. – Gondolom, örülsz!

– Te?! De minek?

– Jaj, Iringó, ne legyél már ilyen! Ugye nem gondolod, hogy értelmetlen vagyok arra, hogy a legokosabb inspirátorok körében egyszer én is részt vegyek egy megbeszélésen?

– Én csak... Ne haragudj, Ednám! Nem akartalak megsérteni. Csak nem értem! Hiszen sosem szeretted a tanácskozásokat. Mindig is szócséplésnek tartottad... Ezért nem értem.

– Tudod, Iringó, pár napja benyújtottam Kálmosnak egy javaslatot. Egy törvénymódosítást... mégpedig az inspirátor mestereket érintő módosítást.

Iringó hallgatott. Lassan kezdett a fejében összeállni a kép.

– Te...

– Igen, pontosan. Azt a javaslatot fogalmaztam meg, hogy az inspirátor vezetők is alapíthassanak

családot. Ha hajlandóak vállalni, miért is legyenek korlátozva? Hiszen biztos sokan élnének ezzel a lehetőséggel. Kálmos pedig...

– Igen? – kérdezte gyorsan Iringó.

– Nos, Kálmos azt mondta, hogy talán érdemes megfontolni. Rendes ember. Halad a korrall! Szóval, akkor holnap találkozunk. Addig is jó munkát, Iringó!

•

– Hóvirág! Hóvirág! – Ingola már vagy húsz perce botorkált a sziklás törmeléken. Tudta, hogy ez az a bizonyos hely, de egyelőre hiába kutatott. Kedvetlenül ereszkedett le egy sziklára. Maga sem tudta, miért jött ide, de nagyon szeretett volna Hóvirággal találkozni.

A következő pillanatban majdnem szívbajt kapott, amikor egy magas fáról piszkos arcú, ruganyos testű, alacsony alak szökkent elébe. A haja kócosan, ziláltnan lógott a szemébe, de piros köpenye elárulta.

– Szia, Hóvirág! – próbált mosolyogni Ingola, bár kicsit meglepte a nő ádáz tekintete. – Én Havonjáró Ingola vagyok. Tudod, mostantól én is a Völgyben élek. Anderrel. Akiknek te is annyit segítettél. Szeretném neked megköszönni!

– Az árnyékok mindig változnak – mondta Hóvirág rezzenéstelen arccal. – Egyszer hosszúak, máskor rövidek, de a patak az patak. Mindig rohan.

Ingola mosolyogva bólintott. Figyelmeztették rá, hogy ez nem lesz egyszerű társalgás. Mégis szeretne volna megismerni a nőt, aki szintén száműzte magát a népétől. Akárcsak ő. És úgy tűnt, egyikük számára sincs többé visszaút.

– Csak azt akarom mondani, hogy ha nem bánod, néha meglátogatnálak. Tudom, Kálmos mester is felkeres időnként. Megengeded, hogy én is eljöjjek?

– Kálmos jó ember – mondta Hóvirág monoton hangon, mintha egy verset darálna.

– Tényleg az – hagyta jóvá Ingola. – Én nem vagyok olyan jó, de szeretnék a barátod lenni. Lehetek?

– A szél fúj, a madarak ide-oda rebbennek. Nézd ezt a követ! – hajolt le a földre. – Fogadjunk, nem hiszed, hogy bele van zárva egy kobold! Vigyázz rá! – Átnyújtotta Ingolának a tenyérszerű fekete követ, aztán sarkon fordult, és dúdolva beszökdécselt a sűrűbe.

Ingola hosszan nézett utána.

– Vigyázni fogok rá – mondta, majd szinte önkéntelen mozdulattal a nyakához kapott, az erős lánchoz, melyen kicsi aranyinga himbálózott.

•

– Na, helló! – mondta Aura, és a markát nyújtotta. Jácint kedvetlenül a zsebébe nyúlt, és a lány tenyérébe ejtette a telefont.

A Töviserdő titkos kijáratánál álltak. Épp ott, ahonnan az egész kalandjuk indult. De Aura közben valahogy megváltozott. Talán nőtt egy-két centit? Vagy kerekesebb lett az arca? Mindenesetre nem volt olyan gyanakvó és éber a pillantása, mint általában.

– Legközelebb kétszer meggondolom, hogy odaadom-e neked a telefont – nevetett, és a hangja, amiben némi gúny csengett, már újra a régi volt.

– Nem én szöktem el egy kiséggel – replikázott Jácint. – De tény, hogy egyikünk sem unatkozott az elmúlt napokban.

– Hát nem – ismerte el Aura. Aztán kis, gonosz mosolyra húzta a száját. – Valamit még nem meséltél el, Jácint! Pedig a hőstetted összes részletét kívülről tudjuk már. Egy dolgot kivéve.

– Na és mi lenne az?

– Tudjuk, hogy három üveget emeltél el Kamilától. Az egyikben vízreíró volt, a másikban emlékelő. Na de mi van a harmadikban? Elárulod?

Jácint valamilyen rejtélyes okból elpirult.

– Ó, az csak általános... izé. Gyógynövényfőzet.

– Na, ne ámíts! Ki veled! Biztos itt van a zsebedben. Mutasd!

Jácint egy pillanatra dühös lett, aztán elnevette magát.

– Neked tényleg semmi nem kerüli el a figyelmedet, Aura. – A zsebébe nyúlt. – Itt a harmadik. Most boldog vagy? Szerelmi bájjal!

– Ó! – Aura érdeklődve nyúlt az üvegért. Elvette Jácint tenyeréről, a nap felé tartotta, és figyelmesen szemlélte a benne áramló, rózsaszínes folyadékot. A pillantása egészen megváltozott. Jácint még sosem látta ilyennek.

– Nekem adod? – kérdezte a lány váratlanul.

Jácint meghökkent.

Persze, talán azt kellett volna válaszolnia, hogy: „Tessék, legyen a tied!” De valahogy nem akaródzott neki. Pár pillanatnyi csend után azt mondta:

– Tudod mit? Felezzük meg!

Elővette a zsebéből a vízreíró üres fioláját, kihúzta a dugót, és beleöntötte a rózsaszín folyadék felét.

Aura némán figyelte.

– Vajon így is működik még? – kérdezte tünődve, ahogy átvette Jácinttól az egyik üveget. Nem tűnt elégedetlennek, de némi nyugtalanság azért ott rezgett a kérdésében. – Így, hogy csak a fele van meg?

– Fogalmam sincs – vont vállat Jácint, és gyorsan zsebre tette a másik üveget. – És annyira nem is érdekel.

– Engem sem – vágta rá Aura. – Egyáltalán nem érdekel. Na, helló!

Intett, aztán fürgén sarkon fordult, és már el is tűnt az átláthatatlan tövises szövevényében.

Jácint tűnődve nézett utána. Vajon kinek szánja Aura a bájitalt? Elég ciki lett volna rákérdezni. Talán oda kellett volna adnia az egész üveggel?

Most már mindegy. Különbén is: valamikor talán még hasznát veszi a maradéknak.

Persze, nem most... Majd egyszer.

Tartalom

Bevezetés	5
1. fejezet	12
<i>Az alku</i>	
2. fejezet	20
<i>Látogatók</i>	
3. fejezet	26
<i>Gekko problémája</i>	
4. fejezet	33
<i>Felderítők</i>	
5. fejezet	40
<i>Ingola bajban van</i>	
6. fejezet	48
<i>Külön utakon</i>	
7. fejezet	56
<i>Hókifli és hólapát</i>	
8. fejezet	65
<i>A rajtaütés</i>	
9. fejezet	73
<i>Lányok a fedélzeten</i>	
10. fejezet	80
<i>A fogoly</i>	
11. fejezet	88
<i>Vendégváró</i>	

12. fejezet	95	26. fejezet	206
<i>A tárgyalás</i>		<i>Ingola tanít</i>	
13. fejezet	103	27. fejezet	214
<i>Titkos segítők</i>		<i>Titkok</i>	
14. fejezet	109	28. fejezet	221
<i>Szajkó-rét</i>		<i>Ander talál valamit</i>	
15. fejezet	118	29. fejezet	230
<i>Éjszakai kirándulás</i>		<i>Eközben Noémi</i>	
16. fejezet	126	30. fejezet	238
<i>Azálea néni</i>		<i>Próbálunk</i>	
17. fejezet	135	31. fejezet	245
<i>Hóvirág</i>		<i>Mihály a pácban</i>	
18. fejezet	142	32. fejezet	252
<i>Az álca</i>		<i>Egy titok súlya</i>	
19. fejezet	150	33. fejezet	259
<i>Hírek a Pantheráról</i>		<i>Árulás</i>	
20. fejezet	156	34. fejezet	266
<i>Edzésterv</i>		<i>Egy boldog család</i>	
21. fejezet	164	35. fejezet	273
<i>A szurdok</i>		<i>Jácint barátja</i>	
22. fejezet	174	36. fejezet	280
<i>Hegyi kecske</i>		<i>Meglepő felfedezés</i>	
23. fejezet	183	37. fejezet	289
<i>A gondnok</i>		<i>Az expedíció</i>	
24. fejezet	190	38. fejezet	298
<i>Edzés</i>		<i>Táncolunk</i>	
25. fejezet	198	39. fejezet	306
<i>A fiola</i>		<i>Zúdulunk</i>	

40. fejezet	313
<i>Harcolunk</i>	
41. fejezet	321
<i>Út a világhírhez</i>	
42. fejezet	328
<i>Sziklamászás</i>	
43. fejezet	337
<i>Mentő ötlet</i>	
44. fejezet	344
<i>Emlékek</i>	
45. fejezet	351
<i>Kálmosnál</i>	
46. fejezet	362
<i>Négyszemközt</i>	

© Orchard Literary Agency